Cathy Williams

Gátlások nélkül

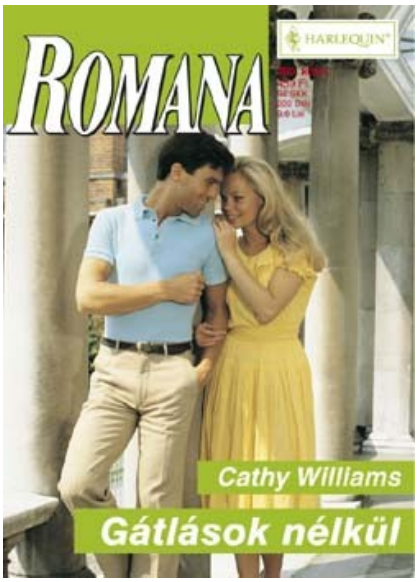

Theo, a görög milliomos gyanakszik a szép, de hamisnak tűnő Abbyre. Úgy hiszi, hogy a magát ártatlannak és sebezhetőnek mutató nő csak a családi vagyonra pályázik, ezért lett az öccse menyasszonya. Megpróbálja elcsábítani, hátha kiderül az igazság. Abbyt emészti a tűz, amint vonzalom éled benne a férfi iránt, titkát azonban nem fedheti fel, akkor sem, ha így le kell mondania a szerelemről…

1. FEJEZET

A hálószobája előtti verandáról Theo Pariosnak remek kilátása nyílt a nagyapja mesés villájához vezető útra. Este fél hét felé járt, s végre enyhülni kezdett a hőség, de még most is csak vékony nadrágban és rövid ujjú ingben volt elviselhető.

A férfi egy pohár whiskyt szopogatott, jó sok jéggel. Békés elégedettséggel nyúlt el a párnázott fonott széken, és a tájban gyönyörködött. Volt is miért. Jobbra úszómedence kéklett, mögötte Szantorini híres, félig elsüllyedt tűzhányója. A medencét gondosan ápolt kert vette körül.

Theo olyan ritkán járt itt, hogy már el is felejtette, milyen nyugalmas, békés ez a hely. A környéket amúgy sem szokta figyelni, bármerre is vitt az útja, egyszerűen nem volt rá ideje. London, Athén és New York között ingázva élte az életét a dédapja által alapított hajózási vállalatot irányítva, melyet örökölt. Megszökni ennek a felelőssége alól – akár kis időre is – szinte elképzelhetetlen volt számára.

Egy nyolcvanadik születésnap azonban nem mindennapos dolog, s a nagyapja azon a szigeten akarta megünnepelni, ahol annak idején találkozott a feleségével. Ezt a meghívást még annyira sem utasíthatta vissza, mint ha az angol királynő hívta volna vendégségbe. A görög szárazföldön élő rokonok csak az estélyre jönnek bérelt repülőn, a távolabbról érkezők pedig az egész hetet a villában vagy más rokonnál töltik szerte Görögországban. A legtöbben nagyon rég találkoztak, sok mesélnivalójuk lesz.

Theo úgy tervezte, hogy csak három napig marad a szigeten, ami elegendő arra, hogy lerója tiszteletét a nagyapja előtt, aztán siet vissza a munkájához Londonba.

A felhajtón megállt egy taxi, s az öccse szállt ki belőle egy hölgy társaságában.

Szóval ő az. Végre megismerheti hát a titokzatos nőt, aki oly hirtelen jelent meg a színen. Mindenki megkönnyebbült a hírre, leginkább az édesanyjuk, Lina és a nagyapjuk. Igaz, Theo sem nősült még meg, de legalább köztudottan élvezte a hölgyek társaságát. Ugyanakkor – gyakorlatias ember lévén – tisztában volt azzal, hogy egyszer majd feleségül kell vennie a megfelelő, pontosabban megfelelő családi kapcsolatokkal rendelkező nőt. Negyvenéves korára meg is teszi, ahogy a családnak már megígérte. Addig viszont senkinek semmi köze a magánéletéhez.

Michael azonban mindig is más volt. Öt évvel volt fiatalabb nála, s világéletében törékeny, beteges gyerek volt. Míg Theót tizenhárom éves korában bentlakásos iskolába küldték Angliába, ami nagyban hozzájárult független személyisége kialakulásához, Michael otthon maradt az édesanyja mellett, aki a mai napig aggódik érte. Mostanában leginkább amiatt, hogy sosem hoz haza egyetlen lányt sem bemutatni. Félénk fiú, s az ilyenek gyakran agglegények maradnak, ami az anyjuk szemében rosszabb a halálnál.

A barátnő hirtelen felbukkanása könnyeket csalt Lina Parios szemébe, míg Theót kevésbé lelkesítette fel az érzelmes telefonhívás.

Valahogy nem álltak össze neki a dolgok, s dörzsölt üzletemberként tudta, hogy ha valami nem áll össze, akkor ott valami nem is stimmel.

Eddig miért nem mesélt az öccse Abigail Clintonról? Ha egy pár lennének, már bizonyára említette volna, hiszen gyakran beszél a brightoni otthonából az édesanyjukkal. Mindössze két hete merült fel először a neve, amikor Michael mindenki meglepetésére bejelentette, hogy eljegyzett egy angol lányt, és elhozza Szantorinire, a nagyapjuk születésnapjára.

Theo tapintatosan elhallgatta kételyeit az édesanyja elől, de alaposan ki akarta használni rövid itt-tartózkodását. Figyelni és kérdezni fog, s kideríti, hogy a lányt valóban

csak az öccse pénze érdekli-e, ahogyan gyanítja. Az, hogy Michael Brightonban él, és néhány éttermet meg éjszakai klubot vezet, még nem jelenti azt, hogy nem részesül a mesés Parios-vagyonból. Rengeteg részvénye van a hajózási vállalatban, és a vagyonkezelői alap által kamatoztatott tőkéje, amelyhez néha hozzá is nyúl, messze nagyobb, mint amiről a legtöbb ember valaha is álmodhat. Szerényen élt ugyan, s első pillantásra nem tűnt többnek egy sikeres, feltörekvő üzletembernél, Theo azonban jól ismerte öccse viselkedésének okát: nem akarta, hogy tudomást szerezzenek hatalmas vagyonáról. Nem kell azonban több, mint egy kis nyomozómunka, s egy reményteljes aranyásó könnyen rábukkan a telérre. Theo meg volt róla győződve, hogy ebben az esetben is ez történt.

Eltökélte, mindent megtesz, hogy senki se használhassa ki az öccsét. Bár ő kevesebbet aggódott Michael miatt, mint az édesanyjuk, kész volt megvédeni az érdekeit. Michael megbízott az emberekben, ami Theo szerint óriási hátrány, mert sebezhetővé teszi.

A férfi feszülten figyelte a taxiból kiszálló fiatal nőt. Légies testalkat, hosszú, világosszőke haj, amely selymes függönyként omlik a hátára. Idegesen babrálja, miközben körülnéz, és a csodálkozástól szétnyílt ajkakkal felméri a gazdagságot tükröző környezetet.

Most akasztott árcédulát Michael nyakába, gondolta cinikusan Theo.

Azt azonban kénytelen volt elismerni, hogy az öcsinek jó az ízlése. A lány arcát még nem tudta kivenni, de karcsú, vékony teste arányosnak tetszett. Fiús alkat, alig tölti ki a rövid, pántos ruhát. Vele ellentétben Michael sosem mutatott érdeklődést a telt, nőies görög lányok iránt.

Amint a pár eltűnt az épületben, ő is felkelt a nyugágyból, s felhajtva a maradék whiskyt, visszavonult a szobájába.

A villa többi helyiségéhez hasonlóan itt is elegáns, ám egyszerű volt a berendezés. Theo nem érzékelte a szoba fényűző hangulatát. Minden gondolatát a tervezgetés töltötte be. Úgy kell megközelítenie a lányt, hogy az öccse ne fogjon gyanút, az anyja pedig ne orroljon meg rá. Főleg ez utóbbira kell nagyon vigyáznia.

Még akkor is azon töprengett, hogyan fedje fel ennek a pénzes palikra utazó nőcskének az igazi jellemét, amikor egy órával később elindult a kertbe, ahol itallal várták az érkezőket. A mai este a szűk családé, tehát csak a nagynénik, nagybácsik és azok számtalan gyermeke érkezése várható.

A kertben mindenféle ülőalkalmatosságok álltak az árnyékban. Döbbenetesre sikerült a díszkivilágítás, mintha óriás szentjánosbogarak fénye villózna mindenütt.

Lina az italukat kortyolgató vendégekkel együtt gyönyörködött a látványban, s mosolyogva fogadta idősebbik fia elismerését.

– George-nak is tetszik. Nézd, úgy feszít ott, mint egy pávakakas, és zsebeli be a bókokat. Kár, hogy apátok ezt nem érhette meg!

Theo átölelte édesanyja vállát.

– Bizony, nem is volt itt hasonló családi összejövetel vagy öt éve, Elena és Stefano esküvője óta.

– Holnap jönnek azzal a két tündéri gyerekkel – bólintott Lina, hosszú, kritikus pillantást vetve a fiára. – Te is benne vagy a korban, Theo, és a dinasztiának örökösökre van szüksége.

– Mindent a maga idejében, mama.

– Alexis Papaeliou is eljön – próbálkozott Lina –, ő jó parti lenne számodra. A nagyapja George-dzsal együtt nőtt fel.

– Persze most, hogy Michael megelőzött, és eljegyezte Abigailt, nem fontos sietnem, nem igaz?

– Theo, nem tetszik nekem ez a hangnem! Mindenesetre már találkoztam azzal a fiatal nővel, és nagyon kedvesnek találtam, csak egy kicsit még kába ettől a környezettől.

Meghiszem azt, morgott magában Theo. De csak addig lesz kába, amíg fel nem becsüli a megkaparintható vagyon nagyságát.

– Hol vannak? – kérdezte közömbös hangon.

– Mindjárt lejönnek – felelte Lina. – És Theo… légy szíves, viselkedj rendesen!

– Én mindig rendesen viselkedem, mama – mosolygott Theo az anyjára, mire az csak a fejét ingatta.

– Michael szereti ezt a nőt, látszik rajta. Kérlek, ne rontsd el!

Igyekezvén elkerülni, hogy Lina konkrét ígéretet csikarjon ki belőle, Theo elvegyült a vendégek között. A szemét azonban le nem vette a teraszajtókról, ahol ki-be áramlott a rokonság, s csak félig figyelt arra, akivel épp beszélt.

Egyszer csak megjelent a pár. A nő Michaelbe karolt, amint meglátta a tömeget a feldíszített kertben, és Theo öccse megnyugtatólag a kézfejére tette a kezét. A lány felnézett Michaelre, mondott valamit, mire a fiú bátorítóan rámosolygott.

Milyen bájos színjáték, gondolta Theo. Vajon Michaelnek szól, vagy a rokonoknak, akik akkorra már mind őket figyelték?

A nő halvány rózsaszín ruhája minden bizonnyal szándékoltan keltette az ártatlanság benyomását. Kerek nyaka magasan záródott, szép esésű, bő szoknyarésze a térdéig ért. Tétován és izgatottan állt ott, mint aki kettőig sem tud számolni. Lenszőke haját szigorú fonatba fogta össze hátul, szabaddá téve és sebezhetőnek láttatva kecses nyakát.

Theo elindult feléjük. Vonásai menet közben meglágyultak, s őszinte örömmel ölelte át az öccsét, majd a lányhoz fordult.

– A menyasszonyom, Abby – mutatta be Michael széles mosollyal a lányt.

Abby is mosolygott, bár nyomasztólag hatott rá a mellettük álló férfi. Michael sokat és csodálattal mesélt a bátyjáról, s olyankor Abby mindig egy hozzá hasonló fiatalembert képzelt maga elé, aki kedves, figyelmes, a humora pedig ugyanolyan hamiskásan évődő, mint a vőlegényéé. Abbyt épp ezzel a humorral nyerte meg magának Michael, mihelyst megismerte.

Nagyobbat azonban nem is tévedhetett volna. Az idősebb testvér minden volt, csak kedves nem, s a jóképű, sötét hajú, sötét bőrű Michael külső jegyei is szélsőségesebben mutatkoztak rajta. Keményebbek voltak a vonásai, fekete szeme pedig hideg, mint az acél. Az összbenyomás olyan félelmetesre sikerült, hogy Abby megborzongott, pedig igazán nem volt mitől félnie. Fenyegetést vélt kiolvasni a férfi szeméből, pedig csak a brightoni időjárásról érdeklődött éppen.

Közelebb húzódott Michaelhez, s látta, hogy Theo észrevette a mozdulatát. Az arckifejezése közömbös maradt, de félrebillentette a fejét, mint aki magyarázatot vár.

Hatalom és fenyegetés sugárzott ebből a férfiból. A lány motyogott valamit az angliai télről és az itteni kellemes időről, ráadásul a mondat közepén Michael is cserbenhagyta. Elindult megkeresni az anyját, és hozni maguknak egy italt, mire Abby pánikba esett.

– Olyan melege azért nem lehet, hiszen reszket – ragadta meg Theo az alkalmat egy kis piszkálódásra.

– Ó, csak egy kicsit… ideges vagyok – nézett körbe a lány. – Annyi itt az ember…

– Csak nem ideges amiatt, hogy találkoznia kell a családunkkal? Egészen hétköznapi emberek. Bár elismerem, hogy egyedül Michaellel könnyebb megbirkózni, mint itt mindannyiunkkal…

– Mit ért azon, hogy megbirkózni? – vágott vissza élesen Abby.

– Na, jöjjön, ismerje meg a klán többi tagját! – váltott témát Theo, majd a kezét a lány karjára téve bekormányozta őt a vendégek közé.

Érezte, hogy Abby ösztönösen el akart húzódni, amint hozzáért. Nem éppen olyan, mint egy fülig szerelmes nő, akinek nincs semmi takargatnivalója, morgott magában. Odakísérte Linához, figyelte a reakcióit, aztán szemmel tartotta egész este. Michael olyan aggályosan gondoskodó volt, mint amilyennek Theo várta, de a lány mintha lazábban viselkedett volna, ha a vőlegénye nem volt a közelben.

Theo a vacsoránál Abbyvel szemben foglalt helyet. Mint hasonló alkalmakkor mindig, bőven fogyott az ital, s a férfi örömmel állapította meg, hogy a nagyapja elemében van. A nyolcvan, szögezte le két fogás között az öreg, nem más, mint egy újabb kétjegyű szám.

Amikor a vendégek már egyre sűrűbben emelgették a poharukat, Theo megkocogtatta a magáét a kanalával, s várt, hogy a figyelem feléje forduljon.

Abby érdeklődve nézett rá. El kell ismerni, szép szeme van, állapította meg Theo. Az ilyen barna szemek könnyen csapdába csalják a tapasztalatlan férfiakat. Egyenesen a lányra emelte a poharát.

– Igyunk a szép Abigail Clintonra és az öcsémre az eljegyzésük alkalmából! – A vendégsereg hangos kiabálással helyeselt, miközben Theo halkan, merőn a lány szemébe nézve hozzátette: – Még ha furcsán sietős volt is ez az eljegyzés.

Abby megborzongott. A férfi sötét arca a gyertyafényben szinte ördöginek látszott. Aztán összeszedte magát, és dacosan felemelte a poharát.

– Minek halogassa két olyan ember az időt, aki tudja, mit akar a másiktól? – vágott vissza, és szélesen a férfira mosolygott, remélve, hogy ezzel kizökkenti az egyensúlyából.

Az azonban csak csendben felé emelte a poharát, majd belekortyolt az italába, s a pohár pereme fölött le nem vette a szemét a lányról. Abby nem bírta tovább. Elfordult, és kétségbeesve kereste Michael tekintetét, aki mindebből semmit sem vett észre, hanem tovább ecsetelte a mellette ülő nagybátyjának legújabb vendéglője történetét. Abby hangosan megköszörülte a torkát, mire a vőlegénye azonnal, bár kissé bizonytalanul felállt, és elköszönt az asztaltársaságtól, majd kézen fogva kivezette őt az ebédlőből.

Amikor a szobájuk ajtaja bezárult mögöttük, Abby megkönnyebbülten felsóhajtott.

– No, mit szólsz a családomhoz? – kérdezte Michael.

– Nagyon… élénk társaság – mosolygott rá a lány. Odalépett a fésülködőasztalhoz, s a haját kezdte bontogatni. – Az édesanyád csodálatos, barátságos asszony. Nem is számítottam ilyen kedves fogadtatásra! Az anyák féltékenyek szoktak lenni a leendő menyükre.

Pillantásuk találkozott a tükörben, és Michael cinkosan a lányra mosolygott.

– Hála istennek nem én vagyok az elsőszülött, a családi elvárásokkal Theónak kell megküzdenie. Nem mintha nem teljesítené a követelményeket…

– Te is teljesíted, Michael.

– Aligha – hervadt le kissé a férfi mosolya, aztán ismét felderült az arca. A lány mögé lépett, és masszírozni kezdte a vállát. – Most már látod, miért volt annyira fontos, hogy elhozzalak. Abby, te vagy az egyetlen ember, akiben megbízom, és el sem tudom mondani, mennyit jelentesz nekem!

– Ne mondj semmit! – fordult feléje a lány. – Én is megbízom benned. Mi ketten nagyon jól kiegészítjük egymást. Mindkettőnknek szüksége van a másikra. Csak azt remélem…

– Mit?

– A bátyád mintha nem kedvelne – mondta ki egyenesen Abby azt, ami a szívét nyomta. – Nem vetted észre? Olyan érzésem volt, mintha figyelne. A pohárköszöntője után pedig odasúgta, hogy furcsán sietős volt az eljegyzés.

– Ne aggódj Theo miatt, csak amolyan igazi nagy testvér. Mindig is ilyen volt. Ha itthon töltötte a szünidőt, ami nem mindig esett egybe az enyémmel, mindennap elém jött a sulihoz, hogy hazakísérjen. – Michael vonzó arca még kedvesebb lett, ahogy az

emlékein mosolygott. – Tudta, hogy piszkálnak a többiek. Csak néhányszor kellett értem jönnie, senki sem bántott többé. Ő már csak ilyen.

– Igen, de…

– Semmi de! Ne aggódj! – simogatta meg Michael Abby karját. – Ha látja, milyen boldogok vagyunk, megnyugszik.

Abby ebben nem volt ennyire biztos. Két órával később még mindig Theo körül forogtak a gondolatai. A férfi komor, vonzó arca bámult rá a sötétből, mintha bele akarna látni a fejébe.

A félhomályban ki tudta venni a nyugodtan alvó Michael alakját a hosszú kanapén, az ablak alatt. Ő olyan ember, aki sosem veszi észre a dolgok rossz oldalát, ellentétben vele. Theo Parios határozottan idegesítette, s még most, a szobája biztonságában is felállt a szőr a hátán pusztán attól, ha rá gondolt.

Reggel már nem tűntek ilyen sötétnek a dolgok.

Abby korán kelt, mert hiányzott neki a saját otthona kényelme, de még ennél is jobban hiányzott a fia. Michael még aludt, s a lány gyengéden a takaró alatt kuporgó alakra mosolygott. Megosztotta volna vele az ágyat, de Michael a kanapét választotta, ő pedig megkönnyebbült. Az egyetlen ember, akinek a közelségét elviselte, egy ötéves kisfiú volt.

Abby kikászálódott az ágyból. Odalépett Michaelhez, és finoman rázva felébresztette.

– Fel kell hívnom Rebeccát, hogy beszélhessek Jamie-vel, amíg mindenki alszik – súgta neki, gyengéden kisimítva a férfi homlokából a haját. – Hol a telefon?

– Nem is tudom – ült fel félig Michael. – Olyan rég voltam itt… Miért nem használod a mobilomat? A medencénél nyugodtan beszélhetsz. Kimész a kertbe vezető ajtón, aztán jobbra. Veled menjek?

– Hogyan foszthatnálak meg a szépítő alvástól? – mosolygott rá Abby. Aztán gyorsan megmosdott, magára kapott egy farmert meg egy pólót, és elindult a kertbe.

Először volt távol a fiától, s nagyon hiányolta, bár tudta, hogy biztonságban van a barátnőjével. A kertben szinte levegőt sem kapott a hely szépségétől. Bár dús volt a növényzet, a kaldera kopár, meredek szikláinak nagyszerűsége sokszorosan felülmúlta a növényekét. Mégis inkább hátat fordított a látványnak, az iskolába készülő kisfiú elsőbbséget élvezett. Ahogy meghallotta a hangját, ajka önkéntelen mosolyra húzódott. Csukott szemmel ült egy félreeső széken, és felidézte Jamie kedves kis arcát, amint vég nélkül csacsog a telefonban.

– Majd holnap is hívlak – állította le végül. – Ne felejts el rajzolni nekem valami szépet, mire hazamegyek, jó? Kitesszük a hirdetőtáblára a dinoszaurusz mellé.

A verandáról Theo csendben figyelte a nőt, aki a hívás befejeztével is tovább ült ott ellágyult arckifejezéssel, a gondolataiba merülve.

A férfi szája keskeny vonallá préselődött. Egyetlen dolog tud egy nőből ilyen arckifejezést kiváltani, mégpedig egy férfi. És Abbynek csak egyetlen oka lehet arra, hogy ezen a korai órán kilopózott telefonálni a házból, mégpedig az, hogy nem hívhatta fel az illetőt Michael előtt.

Theo fogott egy törülközőt, s egy párduc zajtalan, sima mozgásával elindult a hátsó ösvényen a medence felé. Abby csak akkor vette észre, amikor megszólalt. Összerezzent, s ijedten megpördült.

– Sajnálom – hebegte –, nem hallottam, hogy jön!

Libabőrös lett a karja, ahogy a férfi megállt előtte. Részben a félelemtől, de legalább annyira Theo férfias szépségétől. Barnább volt az öccsénél, s olyan vonzerő áradt belőle, ami Michaelből teljesen hiányzott. A korai napsütés még jobban kiemelte erőteljes, kemény vonásait, sötét szemének hideg tekintete ugyanolyan áthatóan fúródott Abbyébe, mint előző este.

– Sosem alszom sokáig, még akkor sem, ha szabadságon vagyok – dörmögte. – De látom, maga sem. Akaratlanul is észrevettem, hogy telefonált.

– Kémkedett utánam? – csattant fel Abby. Vajon mióta figyelte őt a férfi?

Hallott netán valamit a beszélgetésből? Ő és Michael megállapodtak, hogy most még nem említik meg a gyereket. Jobb lesz lépésről lépésre haladni, s az első lépés az ő bemutatása a családnak.

– Furcsának találom a megjegyzését – válaszolt tűnődve a férfi. Abby ugyanolyan sebezhetőnek tűnt most a farmerban és a lapos hasát kissé szabadon hagyó pólóban, mint este a rózsaszín ruhában. Fiatal, sebezhető és száz százalékig természetes. Ezekkel a tulajdonságokkal könnyű csapdába csalni egy férfit végül is ki tud ellenállni az ártatlanság bájának? – Miből gondolja, hogy kémkedtem? Csak nincs valami takargatni valója?

Abby érezte, hogy árulkodó pír lepi el az arcát. Egyenesen ült, és merőn a férfi szemébe nézett, de nem jött ki hang a torkán.

Hogy nincs-e takargatnivalója? Dehogy nincs, egy egész listára való. Megrémítette a gondolat, hogy Theo rájöhet akár egyetlenegyre is.

– Vissza kell mennem – állt fel.

– Minek? Még legalább egy óra hosszat nem kel fel úgysem senki. Épp úszni készültem. Nem tart velem? – Theo haragudott magára. Ha az ember zsákmányt akar ejteni, nem szabad elijesztenie a prédát. Erre ő mit csinál? Egyből nekiesik, és vádaskodni kezd.

– Igazán kedves magától, de hagyom nyugodtan úszni – lépett hátra a lány, mire Theo rámosolygott. Olyan elbűvölően, hogy Abbyben bent rekedt a levegő.

– Én olyan ember vagyok, aki csak nehezen talál nyugalmat. Hát nem szomorú?

– De, de az – motyogta a lány elfulladva.

– No, menjen, hozza a fürdőruháját! A vízben is folytathatjuk a beszélgetést. Vagy inkább csak ülne a parton, amíg én úszom?

– Igen! Úgy értem… nem.

– Michael amúgy is örülne, ha mi ketten alaposabban megismernénk egymást – folytatta Theo. – Ugyan nem együtt nőttünk fel, de közel állunk egymáshoz. Zokon venné, ha azt kellene hinnie, hogy… megfélemlítettem magát.

2. FEJEZET

Ez a kijelentés megtette a magáét. Abby mindig is harcos alkat volt, most sem engedhette meg, hogy Theo azt gondolja, megfélemlítette.

Egyedül nevelte Jamie-t, sőt már az egész terhességet is segítség nélkül csinálta végig, miután kis híján belehalt a fájdalomba, amelyet a gyermeke apjával való szakítás okozott. Nem voltak mellette a szülei vagy a rokonok, akikre támaszkodhatott volna. Egyetlen fegyvere az elhatározása volt, hogy megtartja a babát, és annyi szeretettel halmozza el, amennyit csak nyújtani képes.

Theo vádja olyan volt neki, mint bikának a vörös posztó.

Michael még édesdeden aludt, amikor csendben visszament a szobába egy kalapért, a napolajáért és egy kis olvasnivalóért. Nem akarta felébreszteni csak azért, hogy megmondja neki, hová indul.

Egy órával korábban még kirázta volna a hideg a gondolatra, hogy egyedül kell maradnia a fenyegető idősebb testvérrel, most azonban már fűtötte a dac.

Theo a medencében szelte a vizet, mire visszaért. Abby egy darabig lenyűgözve figyelte izmai játékát, aztán lassan egy nyugágy felé vette az útját. Megpróbált a lélegzetelállító tájra figyelni, de tekintete minduntalan visszatért a vizet hasító testhez. Végül bosszúsan hátradőlt, és becsukott szemmel próbált lazítani.

A nyugalma nem tartott sokáig. Hallotta, amint Theo kijön a medencéből, vizes talpa csattog a kövön, aztán odahúz egy nyugágyat az övé mellé, és letelepszik.

– Nem hittem volna, hogy elfogadja a meghívásomat, és csatlakozik hozzám – szólalt meg.

– Miért ne tettem volna? Különben is igaza van: Michael is azt akarná, hogy barátok legyünk, vagy legalábbis megpróbáljunk kijönni egymással.

Theo nem volt hozzászokva, hogy egy nőnek komolyabb erőfeszítésébe kerüljön kijönni vele, de ehhez nem fűzött megjegyzést.

– Először van Görögországban? – kezdett inkább egy semleges témába. A lány szeme még mindig csukva volt, így nyugodtan legeltethette a magáét a kis, kemény kebleken s a póló alól kilátszó lapos hason. Gyorsan félrenézett, amint Abby kinyitotta a szemét, és vonakodva rátekintett.

– Csak Szantorinin vagyok először – válaszolt hűvösen a nő. – Athénban már jártam évekkel ezelőtt.

– A családjával?

– Nem.

Theo csendben várta a folytatást. A lehető legtöbbet meg akarta tudni a lányról a rendelkezésére álló rövid idő alatt. Türelmesnek kellett hát lennie, hogy Abby maga szolgáltasson kompromittáló adatokat az életéről.

– Nincsen családom. Legalábbis Angliában nincs – folytatta a lány kissé bosszúsan. – A szüleim hét éve Ausztráliába költöztek, csak ritkán látjuk egymást.

– Tehát barátokkal járt Athénban. Oda nemigen mennek fiatalok nyaralni, nincs olyan élénk éjszakai élet, mint mondjuk Ibizán. Ugye manapság oda járnak szórakozni az angol fiatalok?

– Leginkább. – Abby nem kapta be a horgot. Athénról nem akart a férfinak beszélni. Annak a hosszú hétvégének már az emlékétől is felfordult a gyomra. Akkor volt utoljára ártatlanul és tökéletesen boldog. Szerelmes volt, vagy legalábbis azt hitte magáról, és rózsaszínben látta a világot.

– Tehát a szigetünket nem nagyon ismeri. Vagy igen? – firtatta tovább Theo alig fékezett türelmetlenséggel a hangjában. – Michael talán mesélt róla? Már azt sem tudom, mikor járt itt utoljára.

– Nem, nem sokat beszélt róla. Csak azt mondta el, hogy a villa a nagyapjuk üdülője, és hogy itt fogja tartani a születésnapját.

– No és megfelel a ház a várakozásainak?

Abbynek nem tetszett a kérdés.

– Nem igazán tudtam, milyennek képzeljem.

– Mindenkinek van valami elképzelése arról a helyről, ahová utazni készül – tiltakozott Theo. A nyelve hegyén volt, hogy ingyenes nyaralásnak minősítse a lány egyhetes itt-tartózkodását, de óvakodott kimondani.

– Nagyszerű ház – jelentette ki végül Abby, majd hosszú, hűvös pillantást vetett a férfira. – Megfelel a válaszom, vagy mást várt? Meglepnek a méretei, de csak annyiban, hogy nagynak tartom egyetlen embernek.

Abby úgy fest, akár egy tizenkilenc éves lány, de a gondolkodása egyáltalán nem gyermeki. Hogy is lehetne az? Egy igazi aranyásó ravasz, mint a róka, és tudja, mikor vesse be a tudományát. Hát persze hogy nem faggatta Michaelt az úti céljukról, az túl gyanús lett volna.

– Akkor épült, amikor még sokkal nagyobb volt a család. Az idők változtak, de nagyapa még mindig nagyon szereti ezt a helyet.

– Nem magányos itt egyedül? – kérdezte Abby. Ezt a témát biztonságosnak ítélte.

– Anyám legtöbbször elkíséri, és elhozza néhány barátnőjét is – válaszolt Theo, miközben tekintetét az elragadó tájon nyugtatta. – Nagyapa már öreg, meg itt van Timos és Maria, ők a gondnokok, akik itt öregedtek meg vele együtt. Hármasban is jól elvannak, ha úgy adódik.

– És maga? Eljön ide néha nyaralni?

– Nemigen veszek ki szabadságot – válaszolta kurtán Theo.

– Miért nem?

– Tessék?

– Miért nem megy szabadságra? Maga is úgy gondolja tán, hogy lazítani bűn?

Theo hitetlenkedve nézett a lányra. Szinte szemtelen volt a kérdés, és a férfi ilyesmivel még nem találkozott, sem a munkatársai, sem a nőismerősei részéről. A lány tágra nyílt, nagy, barna szemének fürkésző tekintete, melyben enyhe megvetés bujkált, hirtelen haragra gerjesztette.

Egy aranyásó, egy közönséges kis szerencsevadász, és még megpróbál szópárbajt vívni vele!

– Én egy hatalmas és bonyolult vállalati gépezetet működtetek, Miss Clinton, és akármilyen furcsán hangzik is, nem a nyaralás a sikereim kulcsa.

– Az emberek hajlamosak azt hinni, hogy pótolhatatlanok, pedig nem így van. Michael mindig azt mondja, hogy bár ő nyitotta meg a két éttermet és az éjszakai klubot, a legfontosabb szerepe annak biztosításában rejlik, hogy akkor is jól működjenek, ha ő épp nincs a fedélzeten. Azt hiszem, ez olyasmi, mint a gyereknevelés. Az ember mindent megtesz, hogy felnevelje őket, és kezdetben szükségük is van a szüleikre, de végül, ha csak félig is jó nevelést kaptak, elég önbizalmuk lesz kirepülni a fészekből, és egyedül alakítani tovább a sorsukat.

– Mit tud maga a gyerekekről?

Abby legszívesebben leharapta volna a nyelvét. Theo Parios veszélyes alak. Jobban kellett volna vigyáznia, hogy ne menjen bele tartalmas beszélgetésbe.

– Csak azt akarom ezzel mondani, hogy ha az ember sosem száll ki a taposómalomból, öncélú, értelmetlen lesz az élete – vont vállat, amitől Theót még jobban elfogta a méreg.

Ráadásul ezután a lány elfordult tőle, és a horizontot bámulta. Fordítva sült el a kérdezősködés, és ha a férfi nem lett volna annyira meglepve, még ennél is dühösebb lett volna.

Úgy döntött, kis időre felfüggeszti a kihallgatást.

– Természetesen vannak megbízható és tehetséges munkatársaim, de az én kezemben van a gyeplő. Amolyan görög módra. – Elnézte a lány kellemes arcát, csinos alakját. Az orra kicsi volt, és szeplős, a szemöldöke meglepően sötét a lenszőke hajához képest. Aztán a férfi észbe kapott. – Mondja, mióta ismeri az öcsémet?

– Ó, már jó néhány éve.

– Jó néhány éve? Vajon az eltelt évek alatt Michael miért nem említette nekem egyszer sem a nevét? Anyát is felhívja minden héten, de eddig ő sem hallott magáról.

– Azt mondtam, régóta jó barátok vagyunk.

Abby tudta, hová akar Theo kilyukadni. Érezte, hogy a férfi gyanakvással fogadta már az első pillanatban, de nem engedhette meg, hogy még mélyebbre ásson. Meg kell győznie, hogy minden pontosan az, aminek látszik, s ennek érdekében jobb lesz nem bosszantani tovább. Odafordult hát hozzá, és rámosolygott, olyan melegen, ahogy csak kitelt tőle.

– Azonnal megéreztük, hogy összeillünk. Michaelben minden megvan, amit én egy férfiban csodálok. Kedves, figyelmes és szerény. Azt gondolná az ember, hogy az ő szakmájában ezek nem előnyös tulajdonságok, de az egész személyzet imádja velem együtt.

– És hogyan találkoztak? – Theo őszintének találta Abby áradozását, mégis élt a gyanúperrel, hogy túl tökéletes ez a mese ahhoz, hogy igaz legyen.

Ahol óriási pénzek forognak kockán, sosem egészen őszinték egymáshoz az emberek.

– Nála dolgoztam – felelte egyszerűen Abby. – Nyitáskor én voltam az éttermei könyvelője. Eleinte csak ketten voltunk egy titkárnővel, aztán ahogy Michael egyre sikeresebb lett, bővült a csapat. Most már tízen is alig győzzük a munkát. Maga sosem látogatta meg Michaelt Brightonban, igaz?

– Neki könnyebb eljönni Londonba. Általában együtt ebédelünk, bár mostanában sajnos valóban nem találkozunk túl gyakran. Mindketten nagyon elfoglaltak vagyunk.

– Nagyszerűek az éttermei – lelkendezett Abby a biztonságos téma talaján. – Az egyik amolyan kocsmaszerű, barátságos hely, és mesés francia konyhája van. A másik előkelőbb, bár ott is egyszerű az étlap, és hagyományos a konyha, ahogy az emberek általában szeretik. Fantasztikus kolbászok fokhagymaszósszal, főtt marha, meg hasonlók. Nagyon népszerű hely! Két hónapra előre kell asztalt foglalni.

– Milyen kedves dicshimnusz! – dörmögött Theo. – Bizonyára inspirálta Michaelt ez a lelkesedés az indulásnál.

Abby nagyon igyekezett, nehogy kimutassa ellenszenvét a mellette terpeszkedő, arrogáns férfi iránt. Az volt az érzése, hogy kerülgeti őt, és csak arra vár, hogy bele tudjon kötni valahol a történetébe, s be tudja bizonyítani az igazát.

– Remélem is – felelte nyugodt hangon. – Nem egyszerű dolog az embernek a saját lábára állnia. Ilyenkor minden támogatás felbecsülhetetlen.

– És ekkor kezdte az én öcsém értékelni a maga felbecsülhetetlen támogatását?

– Ó, nem csak én bíztam a sikerében.

De fogadok, hogy te voltál az egyetlen, aki bevetett némi különleges női meggyőzőerőt, gondolta Theo. Abigail Clinton nem tűnt első látásra olyan vonzónak, mint egy darázsderekú, dús keblű szépség, de Theónak el kellett ismernie, hogy figyelemre méltó jelenség.

– Át kellene öltöznie fürdőruhára – váltott hirtelen témát. – Remek a víz, és most igazán jó, amikor még nincsenek itt a többiek.

– Nem hoztam magammal.

– Nem hozott?

Abby félrenézett.

– Nem vagyok valami jó úszó – vallotta be kényszeredetten.

Theo ellenséges, neheztelő hangulatát zavar váltotta fel, s a lány megborzongott átható tekintetétől.

– Miért olyan különös ez? Sokan nem tudnak úszni – tiltakozott, aztán egyre jobban elpirult, amint a férfi lassan rámosolygott. – Magának persze természetes – folytatta, miközben Theo az ő rovására mulat. – Maga úszómedencék környékén és tengerpartokon nőtt fel, de van, aki nem.

Theónak fejtörést okozott a nő. Eredetileg értékes információkra vadászott, amelyeket fel tud majd használni ellene, hogy megakadályozza ezt a szánalmas házasságot, mégis ez az érdektelen kis értesülés ragadta meg leginkább a figyelmét.

– Nem hiszem, hogy ez kellene ahhoz, hogy valaki megtanuljon úszni. Angliában az úszás az iskolai tananyag része, nem?

– Valószínűleg igen – vágta rá a lány meggondolatlanul, aztán csendben várta a következő logikus kérdést.

– Úgy érti, maga nem Angliában járt iskolába? Talán Ausztráliában nőtt fel?

Abby megkínzott pillantást vetett Theóra.

– Nem Ausztráliában nőttem fel, és eléggé szokatlan volt a gyerekkorom.

– Hogyhogy szokatlan? – dőlt előre a férfi, könyökével a térdére támaszkodva. Olyan érdeklődéssel nézett áldozatára, amit az már határozottan kínosnak érzett.

Hát nem látja ez az alak, mennyire kellemetlen ez neki? Dehogynem, csakhogy ez őt nem tántorítja el a kérdezősködéstől. De legalább olyasmiről beszélhet, ami nem igazán titok.

– Nos, a szüleim… sokat utaztak.

– Talán vándorcigányok?

– Úgy nézek én ki, mint egy cigány? Ezzel a hajjal? – nyújtotta egyik fürtjét a férfi felé Abby.

Theo ráébredt, hogy határozottan élvezi a beszélgetés eme bizarr fordulatát. Kézbe vette a fürtöt, s úgy tett, mintha alapos vizsgálatnak vetné alá.

– Talán csak festett – jegyezte meg, mire a nő kikapta a kezéből a haját.

– Sosem festettem.

– Akkor magyarázza meg!

– Ha mindenáron tudni akarja, a szüleim amolyan… hippik voltak. – Hát tessék! Kimondta. Azt várta, hogy a férfi felnevet, és azonnal támadásba lendül, ehelyett valódi érdeklődéssel tekintett rá. – Nem foglalkoztatták őket az anyagi javak, nem akartak letelepedni. A mama azt mondta, az élet egy nagy kaland, és abban nincs semmi kalandos, ha az embernek van egy jelzáloggal terhelt háza, és dolgozik egy bankban. Így aztán inkább csak utazgattunk. Persze jártam iskolába, de sehová sem olyan sokáig, hogy…

– …hogy úszóleckéket vegyen, és barátokra tegyen szert?

– Barátaim azért mindig voltak.

Igaz, sohasem sokáig, s ezzel nehéz is volt megbirkóznia. Még fiúkkal sem volt értelme ismerkednie, hiszen minden kapcsolata eleve rövid életűre volt kárhoztatva. Visszatekintve, ez a tapasztalatlanság tette aztán annyira sebezhetővé, amikor a szülei kivándoroltak, s az ő számára megvalósíthatónak tűnt végre a stabilitás. Oliver James elbűvölő és kitartó udvarlónak bizonyult, pedig nem vette észre a hibáit, amelyeket egy tapasztaltabb lány azonnal felfedezett volna. Erről azonban Theo Parios sosem szerezhet tudomást.

– Ez önző dolog volt a szüleitől. Miért épp Ausztráliába mentek?

– Ott nagy a tér, van hol vándorolni – mosolygott félénken Abby. – Bár végül nyitottak egy boltot Melbourne-ben, ahol bioélelmiszereket és a bennszülöttek dísztárgyait árulják.

Theo maga elé képzelte a kislányt, akit városról városra hurcolnak a szülei, miközben ő állandóságra vágyik, hogy olyan lehessen, mint a többi gyerek. Pontosan az ilyen háttér késztethet egy nőt arra, hogy pénzes pasast fogjon magának, aki meg tudja adni neki a vágyott biztonságot.

Hűvösen a lányra mosolygott.

– Úszom még egyet reggeli előtt. Csak hogy tudja, svédasztalos reggeli lesz. Mindenki az estére készül, a maga helyében nem várnám, hogy bárki kiszolgáljon.

Azzal hátat fordított, és elindult a medence felé. Abby legszívesebben utánavágta volna a könyvét. Dühösen felkelt ő is, és visszament a házba.

Az előbb egy pillanatra majdnem megfeledkezett arról, milyen elviselhetetlen is ez a férfi, s az effajta figyelmetlenséget Michael érdekében nem engedheti meg magának.

Védence még mindig aludt, de Abby addig böködte az ujjával, amíg ködös tekintettel fel nem nézett rá.

– Nem töltheted ágyban az egész napot – jelentette ki a lány határozottan.

Michael álmosan rámosolygott.

– Most épp olyan vagy, mint egy feleség.

– Ne viccelj!

– Eszemben sincs – vigyorgott a férfi. – Hol jártál?

– A medencénél.

– Hiszen nem is tudsz úszni!

– A bátyáddal voltam ott, aki viszont tud. Kezdem azt gondolni, hogy nem volt jó ötlet ez az eljegyzés.

Erre azonnal kiment Michael szeméből az álom. Kedvenc mélykék selyempizsamájában a kanapé szélére ült. Abby agyán átfutott a gondolat, hogy vajon a bátyjának is hasonló ízlése van-e a pizsamák terén, aztán arra a következtetésre jutott, hogy Theo valószínűleg egyáltalán nem hord pizsamát.

Gyorsan elhessegette az előtóduló képeket, hogy a barátjára figyeljen, aki aggódó arccal nézett fel rá.

– Dehogynem jó ötlet! Ugye nem hagysz cserben, Abby? Ugye nem?

– Csak arról van szó, hogy nem gondoltam végig a dolgot. Tökéletesen megértem, miért akartad, de most, hogy itt vagyok, nehezemre esik becsapni a mamádat és a nagyapádat. Annyira kedves emberek!

– Nem csapjuk be őket. És pontosan azért csináljuk, mert annyira kedves emberek. Abby, ne szállj ki, kérlek!

– És még valami – fűzte hozzá a lány aggodalmas hangon. – A bátyád gyanakszik.

– Micsoda?

– Nos, egyelőre csak azt feltételezi, hogy a pénzedre hajtok.

Michael elvigyorodott.

– Akkor semmi baj. Alaposan mellélőtt.

– Igen, de addig fog próbálkozni, amíg rá nem jön az igazságra.

– Csak három napig lesz itt, Abs.

– Megpróbálhatok kitérni az útjából – mondta a nő inkább magának, mint Michaelnek. – Nem lehet olyan nehéz.

– Pont ezzel keltenéd fel a gyanúját – töprengett Michael a homlokát ráncolva. – Szerintem jobb lenne, ha egyenesen meggyőznéd arról, hogy téved. Inkább beszélgess vele, és keltsd benne azt a benyomást, hogy mi ketten imádjuk egymást! Ami még csak nem is hazugság. – Michael kisfiús vigyora ragadósnak bizonyult, s bár Abbynek még mindig voltak kétségei, lassan ráragadt barátja optimizmusa. – És ne aggódj, csak egy

hétig maradunk, aztán otthon, Angliában minden visszatér a rendes kerékvágásba. Tudod mit? Felöltözöm, megreggelizünk, és lemegyünk a városba körülnézni.

Azzal Michael felkelt a kanapéról, és bátorító ölelésre tárta a karját.

A Theóval töltött óra feszültsége után Abby megkönnyebbülten bújt oda hozzá. Michaelben számára ez az ösztönös barátság volt a legcsodálatosabb, amellyel megajándékozta. Azért egyezett bele az eljegyzésbe is, mert végtelenül kedvelte ezt a fiút, és élvezte azt a gyengéd, szeretetteljes légkört, amelyet teremtett.

– De szánnod kell egy kis időt Theóra is – súgta Michael a fülébe. – Tudom, néha kissé erőszakos, de a legtisztességesebb és legigazságosabb ember, akit valaha ismertem.

– Ha ennyire igazságos, akkor…

– Igazságos, ugyanakkor ijesztően régimódi. Neked nincs félnivalód a társaságában, hiszen nem a pénzemre fáj a fogad, és mi ketten valóban sokat jelentünk egymásnak. No, adj nekem néhány percet, aztán lemegyünk kéz a kézben reggelizni! Rendben?

Amikor fél órával később leértek az ebédlőbe, már ébren találták a családot. Theo a verandáról nézte, ahogy csatlakoznak a vendégekhez, és gondtalan beszélgetésbe elegyednek velük. Testbeszédük arról árulkodott, hogy valóban közel állnak egymáshoz, de továbbra sem hitte, hogy annyira, amennyire el szeretnék hitetni a családdal. Szegény bolond Michael! Végy egy szexi, számító nőt és egy hiszékeny férfit, s egy éven belül garantált a válás, no meg a busás anyagi kárpótlás az aranyásó hölgy számára.

Elhúzta a száját. Mióta gondol Abbyre mint szexi nőre?

Egyetlen dolga van, mégpedig vigyázni Michaelre. Erre való a család: megvédeni egymást mindenáron.

Mintha megérezte volna, hogy figyelik, a lány felemelte a fejét, és kinézett a verandára, ahonnan Theo a kávéját kortyolgatva szemmel tartotta őket. Hűvös, elgondolkodó pillantással állta Abby tekintetét, és elégedetten nyugtázta, hogy az bosszúsan elfordítja a fejét. Lehet, hogy az öccsét bolondnak nézi, de őt nem fogja, az szent.

Felhörpintette a kávét, majd elindult a csoport felé.

– Nos, milyen terveitek vannak mára? – kérdezte az asztalra támaszkodva.

Mindenkihez szólt, de tekintetét Abbyre szegezte, aki túlságosan belemerült a rongyoskifli rejtelmeibe.

A nagybácsik és nagynénik itthon akartak maradni, hogy az asszonyok segíthessenek az esti előkészületekben, és fogadják a folyamatosan érkező többi vendéget, a férjek pedig igazi görögök módjára lazítsanak a medence mellett, és ne csináljanak semmit.

Theo kérdőn az öccsére nézett.

– Mi a várost fogjuk felfedezni – válaszolt helyette gyorsan Abby, majd összeszedte magát, és derűsen, melegen a férfira mosolygott. – Michael mesélt ezt-azt a szigetről, és már alig várom, hogy a saját szememmel lássam. És maga? Segít az előkészületekben, vagy csak lazít egyet?

Nem mintha bármelyiket is el tudta volna képzelni a férfiról. A rendezvényszervezők amúgy sem hagynak sok munkát a háziaknak. Ahogy Michael édesanyja korábban elmondta, a születésnapnak tökéletesnek kell lennie. George szívbeteg, és ki tudja, talán ez lesz az utolsó…

Abbynek ez nem volt újdonság. Már Michael is célzott erre, mielőtt elhagyták Angliát. Emiatt is sietett keríteni egy menyasszonyt, akit bemutathat a nagyapjának. Hadd lássa az öreg, hogy az unokája végre révbe ért!

– Nekem dolgoznom kell – válaszolt Theo, megszakítva a lány gondolatmenetét.

– Ó, milyen kár! – kiáltott fel ekkor hirtelen Michael. Mindketten ránéztek. – Drágám, tudom, megígértem, hogy megmutatom neked Szantorinit, és egész nap kirándulunk, de…

Abby azonnal tudta, hová akar kilyukadni, s megpróbálta figyelmeztető pillantásokkal észhez téríteni, de Michael csak szelíden és szánakozva nézett rá, s alig rezzent meg, amikor Abby az asztal alatt sípcsonton rúgta.

– Semmi baj, majd elmegyünk máskor – igyekezett eltéríteni Michaelt a szándékától, de hiába.

– Téged akartalak megkérni, hogy ugorj be helyettem, Theo – folytatta amaz rendületlenül. – Abby már annyira várta ezt a kirándulást, de tegnap este kaptam egy e-mailt az egyik étteremvezetőmtől, hogy gond van a kagylószállítmánnyal.

– Tom megbirkózik ezzel helyetted – győzködte Abby, mire csak újabb szórnom fejrázás volt a válasz.

– Tomot ledöntötte a lábáról valami vírus. De semmi baj, ha dolgoznod kell, Theo, Abby maga is le tud menni, bár egy kicsit unná egyedül…

– Az én munkám várhat – döntött Theo. Nyilvánvaló volt számára, hogy Abby Clinton az ördöggel is szívesebben töltené a napot, és azt is sejtette, miért. Túl nagy lenne az esélye annak, hogy valamivel elárulja magát. – Nagyon fogom élvezni, hogy… megmutathatom magának a szigetet – mondta mosolyogva. – Találkozzunk itt egy óra múlva!

Theo már előre élvezte a vonakodó vendéggel töltendő időt. Valóban volt munkája, de eddig nem járt sok sikerrel a lánynál, és az elkövetkező hosszú órák már nem maradhatnak kihasználatlanok…

3. FEJEZET

Theo odakint várt rá. Abby szíve nehéz lett, mint a kő, amikor meglátta az egyik autóhoz támaszkodva.

A késztetés, hogy megfojtsa Michaelt, elpárolgott, amint a férfi győzedelmesen rámosolygott, és könyörgött neki, hogy legyen kedves a bátyjához, mivel ez a leggyorsabb módja a gyanakvása eloszlatásának. Egy nyitott, barátságos emberről senki sem gondolhatja, hogy takargatni valója van, érvelt a fiatalember lefegyverző, kisfiús mosollyal. Abby végül vonakodva beleegyezett a kirándulásba, de jó néhányszor figyelmeztette Michaelt, hogy ezért még benyújtja a számlát.

Theo khakiszínű bermudát viselt rövid ujjú inggel. Hűvösen és fölöttébb kifinomultan viselkedett, és sötét napszemüveget tett fel, lehetetlenné téve a lánynak, hogy kiolvassa szeméből a gondolatait.

– Igazán nem lenne fontos elkísérnie, ha egyszer dolgoznia kell. Én is tudnék olvasgatni a kertben…

A férfi válasz helyett kinyitotta neki a kocsi ajtaját.

– Nem lenne félig sem olyan kalandos, mint egy körút a szigeten, nem igaz?

Abby el tudta képzelni, milyen diadalittasan csillog a szeme, ahogy tervezgeti a kegyetlen vallatást.

– Nem holmi kalandok miatt jöttem – válaszolt a lány. – Tulajdonképpen nem is számítottam rá, hogy láthatom a szigetet. Michael megígérte, hogy később egyszer visszajövünk, és pótoljuk a nézelődést.

A nagy melegre és a keresztkérdések okozta hőhullámokra gondolva Abby rövid csípőszoknyát és ujjatlan, fehér blúzt vett fel, amitől most egy kicsit kihívónak érezte magát a kocsiban, pedig jól tudta, hogy Theót távolról sem érdeklik a bájai.

– Tehát mit mondott magának az öcsém a szigetről?

– Azt, hogy kicsi, és van néhány jó butik.

Theo elhúzta a száját.

– Üzenem neki, hogy eszébe ne jusson idegenforgalmi vállalkozásba kezdeni. No, annyit azért érdemes tudnia, hogy ez a sziget a világ egyik legveszedelmesebb vulkánja. Állítólag háromezer éve elpusztította az egész minószi civilizációt. És akár hiszi, akár nem, a legutóbbi időkig nem volt itt említésre méltó turizmus. Csak mostanában jöttek rá az emberek, hogy a híres kráter meg az elképesztő fekete homok a parton ki nem hagyható látványosság.

– És ez magának nem tetszik? – hagyta magát Abby belevonni a beszélgetésbe, ha már barátságosnak kell lennie.

– Melyik kis sziget örül a turizmusnak?

– Talán az, amelyik egy halom pénzt keres a turistákon.

– Ez nem jelenti azt, hogy a helybelieknek tetszik a turistaáradat – válaszolt Theo, aztán sorra mutogatta a látnivalókat. Felhívta a lány figyelmét a sziklák színére és a táj jellegzetességeire. – Persze a turizmustól nőhet az életszínvonal, de mégiscsak tönkreteszi egy hely eredeti hangulatát, nem igaz?

– Ha a jobb megélhetésnek az az ára, hogy néhány hónapig udvariasnak kell lenni a turistákhoz, én is őket választanám.

– Milyen gyakorlatias! – Vagy inkább pénzéhes? – És én még azt gondoltam, hogy a szíve mélyén minden nő romantikus.

– Ha valaki ésszerűen gondolkodik, még nem jelenti azt, hogy nem romantikus – válaszolta Abby.

– Feltételezem, hogy a szüleivel való utazgatás nem tette tönkre a romantika iránti érzékét.

Ne felejtsd el, hogy barátságosnak és nyitottnak kell lenned! – figyelmeztette magát a lány.

– Nem egészen, bár az ideiglenes szálláshelyek és a sok zűrös környék, ahol laktunk, megtette a magáét. De hagyjuk ezt! Meséljen inkább a szigetről! Nem túl veszélyes egy tűzhányón lakni?

Theo tekintete futólag a lány kivillanó lába felé kalandozott, aztán figyelmeztette magát a küldetésére, s belefogott az évezredekkel ezelőtti kitörés és az azt követő szökőár ecsetelésébe.

– A vulkánunk jelenleg alszik, de folyamatosan figyelik – fejezte be a történetet.

– Ez megnyugtató. Csakhogy az alvó dolgoknak megvan az a csúnya szokása, hogy idővel felébrednek, nem igaz?

– Ez remélhetőleg nem fog. Akkor most elviszem egy izgalmas utazásra, aztán vásárolgatunk egy kicsit. – Theo szélesen elmosolyodott, a foga fehérsége élesen elütött a barna arcszínétől.

Abby megborzongott, ahogy ránézett, és hirtelen, a maga számán il váratlanul, meglátta benne a férfit. A vonzó és veszélyes férfit.

A lélegzetelállító utazás egy kábelvasúttal történt a fővárosból le a régi kikötőbe. Abby ösztönösen belekapaszkodott Theo karjába, ahogy a kabin elrugaszkodott a vulkán pereméről, és elhaladt a megkövült lávafolyamok mellett. Néhol le sem mert nézni, s azzal sem törődött, hogy útitársát közben rázta a nevetés. Mire leértek, úgy reszketett, hogy alig állt a lábán.

– Maga szadista! – lépett ki remegve a kabinból.

– Maga gyáva! – vágott vissza Theo.

– Figyelmeztethetett volna. Ez egyáltalán nem vicces!

– Valóban nem, tényleg szólnom kellett volna – ismerte el a férfi. Nem fért a fejébe, hogyan lehet egy pénzéhes szerencsevadász egyszersmind ilyen szókimondó, ilyen sebezhető, ilyen ellentmondásos. Először kérdőjelezte meg, hogy valóban helytálló a feltevése. Ha téved, ez lesz az első eset, de attól még nem lehetetlen.

– Azt ígértem, vásárolni fogunk – mondta, s várta a tiltakozást, ami nem is késett sokáig.

– Nem igazán szoktam külföldön vásárolgatni. – Az igazság az volt, hogy Jamie-nek szeretett volna venni néhány dolgot, de Theo jelenlétében semmiképp sem tehette.

– Akkor maga csak a kirakatokat nézegeti, én pedig vásárolok.

Még mindig szédülve a pokoli utazástól, Abby nem tudta megállni, hogy ne piszkálódjon.

– Nem is gondoltam, hogy a gazdasági élet cápái is szeretnek vásárolni. Nem nőies ez egy kicsit?

– Azt akarja az értésemre adni, hogy nőiesnek tart?

Olyan éllel hangzott el ez a kérdés, hogy Abby úgy döntött, tovább feszíti a húrt.

– Nincs abban semmi rossz, ha egy férfi érzékeny, vagy éppen szeret vásárolni – mondta, és élvezte, hogy ez egyszer ő irányítja a beszélgetést. – Sokan biztosak akarnak lenni abban, hogy a legjobb minőségű holmit viselik, és ezzel hatást gyakorolhatnak az ellenkező nemre, ezért nem bízzák másra a vásárlást.

– Bizonyára vannak ilyenek – felelt Theo behízelgő hangon –, de úgy vélem, maga nem tartozik azon nők közé, akiket lenyűgöz egy öltöny szabása.

– Nem.

– Tehát akkor is beleszeretett volna az öcsémbe, ha foltos farmerben és lyukas pulóverben ismeri meg?

Hogy beleszeretett volna?

– Mindenképp szeretném, akármi volna rajta – fogalmazott óvatosan Abby. – Különben is, legtöbbször farmert visel, öreg, kifakult farmereket, bár a pulóverein valóban nincsenek lyukak.

– Talán tényleg el kellene látogatnom Brightonba, hogy a saját szememmel lássam – tűnődött hangosan Theo, amitől Abbynek összeszorult a gyomra.

– Michael mostanában nagyon elfoglalt – jegyezte meg bizonytalanul, miközben beültek a leintett taxiba. Theo kihallotta a bizonytalanságot a nő hangjából, s menten hegyezni kezdte a fülét.

– Arra csak van ideje, hogy találkozzon a testvérével. Különösen most, hogy vőlegény. Egyre inkább úgy gondolom, hogy meg kellene látogatnom magukat. Elmehetnénk valahová megünnepelni az eljegyzést.

– Mi is meglátogathatnánk Londonban – kapott az ötleten Abby. Elviselhetetlennek érezte a gondolatot, hogy Theo Parios szaglásszon utánuk Brightonban. – Az még jobb is lenne. Tudom, hogy Michael nagyon szereti a fővárost, és én sem jutok el gyakran Londonba. – Főleg nem mint egyedülálló anya, tette hozzá gondolatban.

Még csak az hiányozna, hogy Theo megtudja, hogyan élnek. Akkor még inkább igazolva látná az elméletét, miszerint ő egy pénzéhes nőszemély, aki mindenáron gazdag férjet akar fogni magának. Egy kisgyerek erre valóban hihető indok lenne. Aztán Theo addig ütné a vasat, amíg Michael megtörne. Az egész színjátékot azért találták ki, hogy Michael nagyapja megnyugodjon kedvenc unokája jövője felől. Ha akár ő, akár ez a rémes fivér, a nagy védelmező megtudná az igazat…

Bárcsak ne terelődött volna ebbe a veszélyes irányba a beszélgetés!

– Miért nem jár gyakrabban Londonban? Az öcsém biztosan nem akarja, hogy minden percét vele töltse.

– Persze hogy nem. Csak… valahogy sosem jut rá időm. Az ember gyakran elhatároz valamit, aztán azon veszi észre magát, hogy eltelt egy év, és mégsem tette meg…

– Maga például mit szeretne tenni?

– És maga? Csak kell lennie valaminek, ami érdekli. Nem dolgozhat örökké.

– Nem csak dolgozom – dőlt Theo lazán a taxi ajtajának. Lassan a lány felé hajolt, és mosolyogva folytatta. – Nagy híve vagyok a játéknak is.

– Ó, valóban? – udvariaskodott Abby. – És milyen sportot űz?

Theo halkan felnevetett, s derűsen felvonta a szemöldökét.

– Azt, amelyikben az ellenkező nem készséges tagjai a partnereim.

A beálló csendben Abby érezte, hogy egyre jobban lángol az arca. Észrevette, hogy a férfi jót szórakozott a kínos pillanaton, amikor ő rádöbbent, milyen játékról is van szó.

– Persze hagyományos értelemben is sportolok – mentette meg végül Theo a helyzetet. – Úszom, és legalább egyszer egy héten igyekszem eljutni egy edzőterembe. Ez nem egyszerű, hiszen szerte a világon vannak telephelyeim, és a magam módján ugyanolyan nomád vagyok, mint a maga szülei. Na de rólam elég ennyi. Lássunk hozzá a vásárláshoz!

Abby félig kábultan érzékelte, hogy közben visszatértek a fővárosba. Hát ennyit a városnézésről. Ha látott is valamit, nem fogta fel, annyira lekötötte az útitársa. Egyszer sem vette elő a táskájából a kis fényképezőgépet.

– Ez nem épp a világ legszebb fővárosa, de valóban van itt néhány jó üzlet – magyarázta Theo.

– Engem nem érdekelnek a ruhaboltok, inkább népművészeti tárgyakat vennék ajándékba.

– Azt mondta, nem hozott fürdőruhát. Ezen segítenünk kell.

Abby megkésve vette csak észre, hogy Theo céltudatosan rótta az utcákat. Nemsokára megálltak egy méregdrága kis fürdőruhabolt előtt. A lány lecövekelt a bejáratnál.

– Nincs szükségem fürdőruhára.

– Szerintem igen, mert néhány órát a parton fogunk tölteni, márpedig felöltözve ott elég kényelmetlen.

– Miért mennénk a partra?

– Miért ne? Megígértem az öcsémnek, hogy megmutatok magának mindent, és a tengerpart is a turistalátványosságok közé tartozik.

– Michael nem örülne…

– Miért nem? Talán azt hiszi, képes lennék közeledni a nőjéhez?

– Egyáltalán nem! Micsoda durva megfogalmazás!

Theo hátravetett fejjel nevetni kezdett. A fejét ingatta, s a napszemüvege mögül lenézett a lányra.

– És ezt pont maga mondja?

– Ezt hogy érti?

Válasz helyett a férfi odaszorította Abbyt a ház falához. A nő úgy érezte, menten megfullad.

– Nem lenne jobb abbahagyni ezt a színjátékot? – kérdezte Theo különösképp nem támadólag, de nem kevésbé borzongatón. – Mindketten tudjuk, milyen célt szolgál ez az úgynevezett eljegyzés. Figyeltem magát a testvérem mellett, és vártam, hátha mégsem lesz igazam, de semmi, amit tett vagy mondott, nem győzött meg arról, hogy maga nem az öcsém pénzére pályázik.

– Téved! – felelt falfehér arccal Abby. – Hogy mondhat ilyet?

– Úgy, hogy én nem vagyok egy hiszékeny bolond.

– Michael talán az?

– Michael… az Michael. Amikor más fiúk tizennégy évesen kezdték felfedezni magukban a tesztoszteront, ő a marhahús pácolásának új módszerein törte a fejét. A maga kis világában él, és betegesen bízik az emberekben. Nem foglalkoztatja a pénz, és valamiért úgy gondolja, mások is így vannak ezzel. Én azonban tudom, hogy nem.

– Maga nem ért semmit – tiltakozott Abby. Fojtogatta az igazságtalanság, főleg mert tudta, hogy semmit sem tehet ellene.

– Mit nem értek? – A férfi metsző hangja szinte fizikai erővel nyomta a falnak a lányt.

A legtöbb, amit Abby tehetett, az volt, hogy állta a tekintetét. A hangja azonban nem engedelmeskedett, csak a fejét ingatta kétségbeesve.

– Vegyünk csak magának egy fürdőruhát! – lépett hátrébb egyet a férfi. – Még nem fejeztük be ezt a beszélgetést, de itt folytatni nem lenne valami kényelmes.

– Azt várja, hogy ezek után lemegyek magával a partra?

– Vagy ott folytatjuk, vagy a villában. Válasszon!

Theo befordult az üzlet ajtaján, s a lánynak nem volt más választása, mint követni őt. Elképzelni sem tudta, hogy a villában folytassák ezt a vérlázító párbeszédet, ahol bárki meghallhatja őket.

Nem sokkal később Abby a ruhája alá felvett fekete bikiniben távozott az üzletből.

Csendben hajtottak le a partra. Theo csak annyit mondott, hogy a csomagtartóban talál majd törülközőket és egy piknikkosarat. Láthatóan jól megtervezte a napot. Elaltatta a figyelmét a látnivalókkal és az ártatlan beszélgetéssel, hogy szép lassan lerombolja a bástyáit, mielőtt támadásba lendül.

Abby túl akart lenni az egészen, bár fogalma sem volt, hogyan úszhatja meg ép bőrrel a szópárbajt. Michael ötlete, hogy legyen kedves a bátyjához, nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Theónak valószínűleg igaza van, s Michael annyira gyanútlan, hogy fel sem

fogja, mekkora idő- és energiapazarlás kedvesnek lenni Theóhoz, aki az arroganciájával és alig burkolt fenyegetéseivel egy teljesen más világ.

A férfi levitte a kosarat a vízhez, és keresett egy viszonylag félreeső helyet. Abby mogorván lépkedett utána, kelletlenül megcsodálva a híres fekete homokot és a nyugodt, tiszta tengert.

– Nem kell ilyen kétségbeesett képet vágnia – jelentette ki Theo, miután leterítette a hatalmas törülközőket. Aztán az ingét is levetette, s Abby megcsodálta kemény hasizmait.

– Egyáltalán nem vagyok kétségbeesett, csak mérges, mert idecipelt, mint egy túszt, és kénytelen vagyok végighallgatni a hamis vádjait, Bosszant, hogy hülyének nézi Michaelt, aki maga szerint felügyeletre szorul még szerelmi életében is. Nem tudom, mit akar ezzel elérni. Gondolja, ha egyszerűen nekem ront, majd megtörök, és bevallok olyasmit is, ami nem igaz? Maga arrogáns és beképzelt, nem érdemel meg egy olyan testvért, mint Michael, aki a lehető legjobb véleménnyel van magáról.

Theót elfogta a pulykaméreg, amint elnézte a kipirult lányt, aki dacos öntudattal fonta össze a mellén a karját, és feszült testtartásban, villámló, ellenséges tekintettel meredt rá. Nahát, micsoda csípős nyelvű kis szerencsevadász! Az őszintének tűnő viselkedésével befűzte Michaelt, s el kell ismerni, néha valóban nyíltnak és sebezhetőnek látszik. Istenem, hiszen egy pillanatra még őt is levette a lábáról! De semmi kétség, lassan lehull az álarc. Most már egyenesen tüzet okád a kicsike.

Theo úgy tett, mintha nem is hallotta volna a lány kitörését. Kényelmesen lefeküdt a törülközőre, a másikat pedig a feje alá gyűrte.

– Nos? – támadt neki újból Abby, csak hogy minél hamarabb végezzenek. – Nem akarja folytatni?

– Üljön le, és ne hisztériázzon! – hunyorgott a lány és az ég felé Theo.

– Én? – Ha lett volna kéznél egy vödör jeges víz, most biztosan a férfira önti.

– Hagyja abba, és üljön le végre!

– Lehet, hogy azt hiszi, Mr. Theo Parios, magáé az egész világ, de nekem nem fogja előírni, mit tegyek.

– Valóban nem, viszont felhívhatom a figyelmét, hogy ebben a hőségben kimerítő dolog itt álldogálni, és máshová sincs értelme elrohanni a parton, mert csak azt éri el vele, hogy ropogósra sül. Ez az egyetlen árnyékos hely, ahol nem nyüzsögnek az emberek.

Az előadás végül eredménnyel járt, és Abby most már a törülközőjén ülve meredt rá dühösen.

– Térjen a tárgyra végre! – sziszegte.

– Mikorra tervezik az esküvőt?

– Még nem tűztük ki a napot.

– Nem? Ez meglep. Mi értelme van az eljegyzésnek, ha nem igyekeznek a lehető leghamarabb az oltár elé állni?

– Ez most lyukat ütött az elméletén, igaz? – vágott vissza Abby szinte vicsorogva. – Biztosan azt gondolta, már számológéppel adom össze a milliókat, amelyek majd a házassággal a rendelkezésemre állnak. Igazán sajnálom, hogy csalódnia kellett, de még egyáltalán nem beszéltünk esküvőről. – Ez annyira igaz volt, hogy a tény derűs önelégültséget csempészett Abby hangjába.

– No és miért nem? – tette fel a kérdést Theo a bárányfelhőknek, de azonnal a lány felé fordult, hogy lássa az arckifejezését.

Abbynek meglepően beszédes arcjátéka volt, Theo pedig nagyon jól tudott olvasni az arcokból. Az üzleti élet kemény világában alakult ki benne ez a képesség. Ahol sok pénz forog kockán, célszerű tudni, kik azok, akik itt-ott meg szeretnék azt csapolni. Azonkívül hatalmas tapasztalatai voltak a nőkkel is, ami bizonyára ezúttal is jól jön.

– Csodálkozik? Nem minden nő életcélja mihamarabb férjhez menni.

– Legtöbbjüknek igen, és a maradék is így gondolná, ha tudná, hogy a házasság busás anyagi haszonnal jár.

– Valóban? Akkor magának hogyan sikerült eddig elkerülnie a házasság kelepcéjét? Meglep, hogy nem sorakoznak az ajtaja előtt a számító nők, a mesés Parios-vagyonra fenve a fogukat.

– Ó, dehogynem. De mondanom sem kell, hogy nem mennek semmire.

– Szegény Theo! – gúnyolódott Abby. – Arra ítéltetett, hogy egész életében magányos maradjon, mert meg van győződve arról, hogy egy nő csakis a pénze miatt randevúzhat egy vagyonos férfival.

– Most nem rólam van szó – vágott vissza fagyos hangon a férfi. – És semmi értelme elterelnie a szót. Sosem fogom megengedni, hogy hozzámenjen Michaelhez.

Abbynek tátva maradt a szája a meglepetéstől. Ez a férfi aztán nem kertel!

– Lehet, hogy nem beszélt még neki házasságról, de szerintem csak azért, mert nem akarja azt a látszatot kelteni, hogy sürgeti – folytatta Theo kíméletlenül. – Michael másokhoz képest valóban hiszékeny, de bolondnak nem tartom, és szerintem maga sem. Fél, hogy felkelti a gyanúját, ha az eljegyzés után túl hamar esküvőt emleget.

Abbynek sikerült becsuknia a száját, a szeme azonban tágra nyílt a csodálkozástól. El sem akarta hinni, amit hallott. Odalett Theo minden udvariassága, kibújt a szög a zsákból.

– Nem maga fogja megmondani, kivel kötök házasságot, és kivel nem.

– De igen, ha a házassági tervei a családomat érintik. Különben ahhoz megy hozzá, akihez akar.

Theo látta, hogy megremeg a lány szép, puha szája, és megacélozta a lelkét, hogy ne kelljen magát gazembernek éreznie a nyers kijelentései miatt. Lehet, hogy ennek a nőnek nehéz gyerekkora volt, de nem létezik, hogy ilyen érzékenyen érintsék egy idegen megjegyzései. Csak megjátssza magát, bizonygatta magában, s akkor cselekszik a leghelyesebbet, lm nem vesz tudomást a színjátékról.

– Ezt egyszerűen nem hiszem el – suttogta maga elé Abby.

– Dehogynem – vágott vissza Theo. – Tudnia kellett, hogy előbb-utóbb ellenállásba ütközik. Most már csak azt szeretném megtudni, mennyit kér cserébe az eljegyzés felbontásáért.

A férfi eredetileg arra gondolt, sikerül valahogy úgy a sarokba szorítania Abbyt, hogy lehulljon a lepel, és Michael maga jöjjön rá, miféle növel akarta összekötni az életét, de ha most már így alakult, ez sem rossz.

– Nem értem – ingatta a fejét zavartan a lány, bár magában már lefordította a mondatot.

Theo felsóhajtott.

– Figyeltem magukat a testvéremmel. Nyomát sem láttam semmiféle szenvedélynek, bár nyilvánvaló, hogy van maguk között valami mély, baráti kötődés. Én igazságos ember vagyok…

– Maga? Igazságos? – nevetett fel hisztérikusan a lány.

– …és ezért – folytatta zavartalanul Theo – kész vagyok fizetni magának egy csinos összeget azért, hogy felbontsa az eljegyzést. Nem érdekel, hogyan csinálja, majdcsak kitalál valamit. Ismerje be, hogy ez egy hihetetlenül nagylelkű ajánlat!

Abby arcát vörösre festette a harag. Minden idegszála lüktetett, amint előrehajolt, és minden erejét beleadva pofon ütötte a férfit.

4. FEJEZET

Az estélyre Michael vette Abbynek a ruhát, mert azt akarta, hogy a lány gyönyörű legyen, és jól érezze magát. Tudta, hogy amit ő venne magának az áruházban, nem ütné meg a görög előkelőségek mércéjét.

Abby kifejezéstelen arccal állt most a földig érő tükör előtt. A sötét burgundivörös estélyi ruha döbbenetesen jól állt rajta. A smink, a magas sarkú cipő és a kis táska rendkívül elegánssá tette. A földig érő ruhaköltemény hátul szinte derékig kivágott volt, mindeközben elöl magasan záródott, és gazdag redőzés rejtette el a tényt, hogy Abby nem visel alatta melltartót.

– Mindenki meg fog fordulni utánad – biztosította Michael, mielőtt lement köszönteni a hullámokban érkező barátokat és rokonokat.

Egy kivétellel, gondolta Abby, de nem szólt semmit, ahogy azt sem mondta el Michaelnek, hogy a bátyja volt olyan kedves pénzt ajánlani a lemondása fejében.

Nagyot sóhajtott. Nem akaródzott kimennie, bár tudta, nem rejtőzhet a hálószobában örökké.

Theo már csak egy napig marad a szigeten, vagy még addig sem. Másnap délutánig csak sikerül elkerülnie vele a találkozást, főleg most, hogy tele van a ház vendégekkel.

A kirándulás képei végtelenített filmként villóztak a fejében. A pofon nem oldott meg semmit, csak egy kis időre nyújtott némi elégtételt.

– Ez egyszer még megbocsátok – kapta el akkor a csuklóját Theo. – De a maga helyében alaposan megfontolnám ezt az ajánlatot. Vagy pénzzel a zsebében távozik, vagy üres kézzel, de mindenképpen menni fog.

Fagyos hallgatásba burkolózva tették meg az utat hazafelé. Semmi értelme sem volt tovább győzködni Theót a tévedéséről.

– Igen, jobb, ha most lemegyek – közölte Abby a tükörképével. – Azért sem fogok az árnyékban bujkálni.

Azzal kihúzta magát, és kilépett a szobából. Csak akkor tud valaki kellemetlenkedni másoknak, ha hagyják. Theo Parios hozzászokott, hogy mindenki hajbókol előtte, de Abbynek nem állt szándékában beállni a sorba.

A ház óriási központi csarnokában nyüzsögtek a vendégek. Némelyekkel találkozott már, de sokan csak az este érkeztek hajóval vagy helikopterrel. A nyitott teraszajtókon át látni lehetett, hogy odakint is nagy a tömeg.

Egy pillanatra elfogta a vágy, hogy sarkon forduljon és elszaladjon, aztán sikerült leküzdenie ezt a késztetést, és elindulnia az első ismerős ember felé, miközben Michaelt kereste a szemével. Aztán meg Theót is, hogy tudja, merre ne menjen.

A pincérek finom falatokkal, pezsgővel, gyümölcslével teli tálcákat hordtak körbe, nevetés és barátságos beszélgetés zaja töltötte be a házat és a kertet. Abby arra számított, hogy kívülállónak fogja érezni magát, s felkészült a semmitmondó, udvarias mosolygásra, érdektelen beszélgetésre, de perceken belül tapasztalnia kellett, hogy nem ezzel fogja tölteni az estét.

A család lelkesen és érdeklődéssel fogadta. A nők megdicsérték a ruháját, a középkorú férfiak illetlen megjegyzéseket tettek, és jót nevettek saját tréfáikon. A legtöbben kitűnően beszéltek angolul.

Michaelt nem látta sehol, így csoportról csoportra vándorolt, beszélgetett minden útjába kerülő vendéggel, s közben a szemével folyton őt kereste. Épp azon mérgelődött, hogy mi

a csudáért nem képes törődni vele a férfi, amikor egy hang pontosan ezeket a gondolatokat suttogta a fülébe.

– Az öcsémnek, úgy látszik, még meg kell tanulnia vigyázni a menyasszonyára.

Abby megdermedt, és lassan Theo felé fordult.

A férfi kétségbeejtően jól nézett ki. A fekete nadrág az estély ünnepélyes voltának tett engedmény volt a részéről, de ropogósra vasalt fehér inge ujját feltűrte, nem törődve másokkal, akik – legalábbis egyelőre – ragaszkodtak a zakójukhoz és a nyakkendőjükhöz. Theo már a csokornyakkendőjét is meglazította, hogy ki tudja gombolni alatta az ing felső gombját.

Honnan a csudából kerülhetett elő? Biztos leselkedett utána, készen arra, hogy rávesse magát a sötétből, gondolta Abby.

– Rám nem kell vigyázni. Mellesleg nem tudja, hol van Michael?

– Vigyázni talán valóban nem kell, de mint a vőlegénye, azt hinné az ember, hogy úgy tapad magára, mint a mágnes. Főleg, ahogy a ruháját elnézem…

– Mi baja a ruhámmal? – Abby kiitta a kezében tartott pezsgőt, de egyáltalán nem lazult el tőle.

– Teljesen kilátszik a háta – dörmögte Theo. – Az ember ettől a látványtól elgondolkozik, mit rejthet a ruha eleje – kortyolt Theo is a pezsgőjébe, de közben le nem vette a szemét a lány arcáról.

– Bocsánat, meg kell keresnem Michaelt – igyekezett megszabadulni tőle Abby.

– Miért? Úgy látom, nélküle is nagyon jól elboldogul. Furcsa.

– Én ebben nem látok semmi furcsát – válaszolt bosszúsan a lány.

– Nemrég volt az eljegyzésük. Nem az lenne a természetes, ha el sem tudnának szakadni egymástól?

– Nem is tudtam, hogy ilyen romantikus elképzelései vannak a jegyességről – tért ki a válasz elől Abby, hiszen a férfinak végül is igaza volt. Normális körülmények között Michaelnek most mellette volna a helye, hogy büszkén bemutassa őt a családnak.

– Én mindenesetre nem veszíteném szem elől a jegyesemet.

– Angliában ez másként van. A birtoklási vágy már a középkorban kiment a divatból.

– Akkor talán ezért nem nőiesek az angol hölgyek. A túl nagy függetlenség nem tesz jót nekik.

– Ó, hogyne! – kapta be a horgot Abby. Már el is felejtette, hogy mindenáron meg akarta találni Michaelt, és megszabadulni ettől a veszélyes embertől. – A nők jogaiért harcoló szüfrazsettek biztosan örülnének, ha hallanák. Fel is húznák magát a legközelebbi fára. Csak hogy tudja: a függetlenség igenis kívánatos dolog. Szerintem csak egy bizonytalan férfi akarja mindig maga körül tudni az asszonyát, hogy az teljesítse minden kívánságát, és piedesztálra emelve imádja őt, mint egy istent.

Én aztán tudom, milyen piedesztálra emelni egy férfit, leckéket adhatnék belőle, füstölgött magában Abby.

– Ó, ne értsen félre! Én hiszek a nők egyenjogúságában. Megvetem azokat a munkaadókat, akik kevesebbet fizetnek a nőknek ugyanazért a munkáért, és azt sem hiszem, hogy egy nőnek pukedliznia kellene, valahányszor feltűnik a színen egy férfi. Ettől függetlenül maga itt most egyedül van, és alig ismer valakit. Azt vártam volna, hogy a vőlegénye összeszedi magát, és tapodtat sem tágít maga mellől.

Ez annyira logikusan hangzott, hogy Abby egy pillanatig nem tudta, mit válaszoljon.

– Michael… sok mindenkivel akart találkozni – mentegetőzött végül. – Ha ragaszkodtam volna ahhoz, hogy mellettem maradjon, biztosan megtette volna, de ez nem lenne tisztességes a részemről. Én így is jól érzem magam.

– Angliában is ezt csinálja? Ha társaságba mennek, hagyja, hogy ő azt tegye, amit akar?

– Nem túl gyakran járunk társaságba – válaszolt Abby óvatosan. – Ne felejtse el, hogy Michaelnek ritkán van szabad estéje! Éttermeket vezetni kemény munka, és most még ott van a klub is. Összevissza dolgozik.

– És ez nem zavarja magát? Őszintén kíváncsi vagyok.

– Valóban? – kérdezte Abby gúnyos hangon. – Vagy ez is csak egy újabb szög a koporsómba? Már megvitattuk a gyanúját, ne kezdjük újra! Semmi sem fog megváltozni.

– Akármit is gondolok az indokairól, amelyek az öcsémhez vonzották, szeretném tudni, hogyan képzeli el a házasságát egy olyan emberrel, aki sosincs otthon este, és akinek nincs körülhatárolható munkaideje.

Theo nem hazudott, tényleg érdekelte a nő válasza, ahogy elkápráztatta ragyogó szépsége is. Hihetetlenül szőke haja szinte önálló életre kelve csillogott, nagyobb domborulatok hiányában pedig olyan volt, mint egy kislány, mégis elképesztően vonzó. Theo fel nem érte ésszel, hogyan hagyhatta magára az öccse. Bezzeg ha őhozzá tartozna…

– Azok a férfiak is meg szokták találni a párjukat, akiknek kiszámíthatatlan a munkaideje.

– Én most csak magáról beszélek.

Abby tudta, hogy meg kellene szabadulnia Theótól, aki csak arra vár, hogy rés támadjon a páncélján. Egyetlen célja, hogy az öccsét megszabadítsa tőle, s ő ne tudja rátenni a kezét a Parios-milliókra. Mégis volt valami ebben az emberben, ami maradásra késztette. Már két pohár pezsgőt megivott éhgyomorra, s ez csak tovább rontott a helyzeten.

– Az embereknek néha szükségük van egy kis távolságra – vonta meg a vállát. – Alkalmat ad arra, hogy messzebbről is szemügyre vegye, és szinte a kívülálló szemével tekintsen arra, akivel össze akarja kötni az életét.

Theo a pezsgőt forgatta a poharában, és le nem vette a szemét a lányról.

– Gondolja, hogy ez jó?

– Persze. Így legalább nem csinál bolondot magából az ember, és nem bízik meg olyanban, akiben nem kellene. – Abby hirtelen észbe kapott, és zavart mosollyal hozzátette: – Úgy általánosságban, persze.

– Ki volt az?

– Kicsoda? – Abby csak távolról érzékelte a nevetést, a zajokat. Theo egészen a bűvkörébe vonta, a szíve összevissza kalapált.

– Tudja azt maga – mondta Theo lágyan. Enyhe meglepetés volt a hangjában, amiért Abby tagadni meri a nyilvánvalót.

A kert félhomályában az árnyékok még szögletesebbé tették a férfi alakját, s a lénye úgy lengte körül őket, mint egy erőtér, ám ezúttal egyáltalán nem volt fenyegető. Sőt…

Abby megremegett.

– Nos? – ütötte tovább a vasat Theo. – Ki volt az? Természetesen nem Michaelről beszél, igaz? Akkor kiről? – A férfi lassan kortyolgatta a pezsgőt, és egyre jobban szorította a poharat, mert legszívesebben előrenyújtotta volna a kezét, hogy megérintse a lány haját, amely jelzőtűzként világított a kerti lampionok fényében, csak hogy érezze, olyan kellemes-e a tapintása, mint amilyen szép látvány.

– Ó, csak valaki, akit korábban ismertem. Kiderült, hogy nem az az ember, akinek gondoltam.

Theo máris gyűlölte azt az alakot, aki csalódást okozott Abbynek. Bosszúsan vette tudomásul, hogy Michael kiválik a tömegből, odalép hozzájuk, és átölelve a lány vállát, magához húzza.

– Hát nem ő a bál szépe? – kérdezte a bátyját. – Különben a mama szeretné, ha találkoznál a jövendőbeliddel. Tudod, a kis Alexis Papaeliou – vigyorgott Michael

kárörvendően, azzal üdvözlésre emelte a poharát. – Futhatsz, bátyuskám, de meg nem menekülhetsz.

Theo mosolyogni próbált, de közben a pokolba kívánta az öccsét, mert be szerette volna fejezni a beszélgetést Abbyvel. Nem nézett a lányra, de minden idegszálával érezte a jelenlétét. Kész őrület!

– Alexis Papaeliou… igen, azt hiszem, említették már ezt a nevet…

– Pont az eseted, Theo. Hosszú, sötét haj, dús idomok, és egy olyan ruha, amely keveset bíz a képzeletre. Csodálom, hogy a mama nem indult maga a keresésedre, hogy gyorsan összeismertessen benneteket.

Igen, persze. Az ilyen nő való neki, gondolta kajánul Abby. Esze semmi, fogd meg jól! Aztán elpirult, amiért ilyen gonosz valakihez, akit nem is ismer. Az egyetlen mentsége az volt, hogy Theo is csúnyán viselkedett vele.

– Nincs is „esetem” – morgott a férfi.

– Dehogyis nincs – élcelődött Michael. Elemében volt. Ha egyszer lazított, azt stílusosan csinálta. – Emlékszel arra a lányra, akit tizenhét évesen hazahoztál? Igazi fekete szépség volt. Aztán ott volt a telt idomú, barna Nóra. Vele csak az volt a baj, hogy egy borsónál is kisebb volt az agya.

– Más alkatrészei viszont akkorák voltak, mint egy dinnye – húzódott mosolyra Theo szája.

– Na, induljon, ismerje meg Alexist! – szólalt meg Abby pókerarcot öltve. – Nem vennénk a lelkünkre, ha késedelmet szenvedne egy igazi szerelmi házasság, ugye, Michael?

Theo habozott. Normális körülmények között boldogan találkozott volna a lánnyal, de ahogy összevont szemöldökkel lenézett az ártatlan képet vágó szőke angyalra, elment a kedve az ismerkedéstől.

A fenébe! Hogyan is felejthette el, hogy ez az állítólagos angyal az öccse menyasszonya? Egy szobán osztoznak, egy ágyon… Elment az esze, hogy nőként gondol a saját öccse menyasszonyára?!

Alexis Papaeliou volt az a lány, akit Theónak felírt az orvos. Eleven, tüzes, intelligens és tisztelettudó. Az apja vállalatánál dolgozott, sosem voltak más ambíciói. Igazán feleségnek való, állapította meg Theo, miközben Abbyt kereste a tekintetével. Michael ismét magára hagyta, de láthatóan nem unatkozott.

Amikor a társaságot vacsorázni hívták, Theo beszélgetőtársa épp a kedvteléseit sorolta. Szeret lovagolni, mondta, és szeretne elvégezni egy festőtanfolyamot, hogy festegethessen szórakozásképpen a gyerekek mellett, ha majd abbahagyja a munkát, és férjhez megy.

Theo ebben a pillanatban döntötte el, hogy a beszélgetés kezd túl kockázatossá válni számára. Nem hazudott, amikor egyszer azt mondta az anyjának, hogy negyvenéves koráig megteszi, amit elvárnak tőle. Az épp jó kor a nősülésre és a családalapításra egy olyan tisztességes görög lány oldalán, mint például ez a bájos Alexis, akinek a névtábláját a magáé mellett találta az asztalnál. Michael és Abby túl távol volt ahhoz, hogy Theo hallja, miről beszélnek, de látszott, hogy a lány remekül érzi magát. Élénk beszélgetést folytatott a mellette ülő öreg Silvio papával, aki egyszer csak felnevetett, pedig húsz éve, a felesége halála óta még mosolygáson sem kapta senki.

Theo halványan érzékelte, hogy Alexis kérdezgeti, és megpróbál beszélgetésbe elegyedni vele, mire elfordította a tekintetét Abbyről, és igyekezett minden figyelmét a görög lánynak szentelni.

Abby távolról sem tűnt visszafogottnak. Ő volt a társaság középpontja, s Theo azon tűnődött, ráér-e enni egyáltalán.

A vendégsereg élvezte a pompás ételeket, de még jobban a hasonlóan minőségi italokat. A zajszint egyenes arányban nőtt az elfogyasztott alkohol mennyiségével.

Theo ivott egy kicsit a társaság kedvéért, aztán abbahagyta. Semmi kedve sem volt követni a szép lassan lerészegedő férfitársak példáját.

Röviddel éjfél előtt csúcspontjára hágott a hangulat, amikor a nagyapa megkocogtatta poharát, s rövid, tréfás beszédet tartott arról, milyen vidám dolog nyolcvanévesnek lenni. Megemlékezett csodálatos feleségéről, akit évekkel ezelőtt elveszített, és megköszönte vendégeinek, hogy vették a fáradságot, és eljöttek a szigetre, hogy együtt ünnepeljenek vele.

A beszédet óriási taps követte, aztán mások is szólásra emelkedtek. A nagyapa kedvence, Michael is kerekített egy jól sikerült köszöntőt.

Majd Theo kért figyelmet, s arra az emberre emelte poharát, aki oly nagy hatással volt mindannyiuk életére. Abby többet ivott, mint eddig bármikor, mégis átérezte, milyen tréfás, ugyanakkor megindító volt a rövid felszólalás. Az asztal túloldalán Lina a szemét törölgette.

Amikor mindazok, akik még fel tudtak állni, állva emelték poharukat a nagyapára, ő is felállt, s a tekintete egy pillanatra találkozott Theóéval. Abbyn furcsa érzés cikázott át, és nem tudta, honnan ered. Egész este szándékosan nem nézett a férfi felé, mégis mindvégig tudatában volt a jelenlétének. Most pedig szinte átfúrta a tekintete, s odalett Abby oly gondosan felépített önuralma. Hirtelen megjelent lelki szemei előtt a délelőtti kép a parton, a férfi bronzszínű, erős teste, aztán ahogy úszik a medencében, és torpedóként szeli a vizet.

Abby a pezsgőt hibáztatta oda nem illő gondolataiért valaki mindig utánatöltötte a poharát.

A köszöntők végeztével felbomlott az asztaltársaság. Néhányan az öreg köré gyűltek, hogy megöleljék, mások kimentek a kertbe. Akárki keverte a zeneszámokat, jó mélyre ásott: Nat King Cole kellemes hangját hozta magával a szél.

Abby Michael fülébe súgva kérdezte, nem kellene-e visszavonulniuk.

– Fiatal még az éjszaka – vigyorgott vissza a férfi, magához ölelve Abbyt. – Drágám, csodálatos voltál. Mesésen nézel ki, mindenkit lenyűgöztél.

– Már alig forog a nyelved – bosszankodott a lány. A szeme sarkából látta, ahogy Theo elindul az asztaltól, karján a szép, barna nővel.

– Tetszett a beszédem?

– Remek volt.

– Táncoljunk egyet, aztán ha fáradt vagy, felmehetsz. Én hajnalig maradni akarok.

Ez ésszerű megoldásnak tűnt. Csatlakoztak a többiekhez a kertben kialakított, hatalmas táncparketten. A párok lassan ringatóztak a zenére, némelyek szemmel láthatóan támogatták egymást. Abby a sötétet fürkészte, s megpillantotta Theót, aki a barnával táncolt, túlságosan is magához szorítva a hölgyet.

Milyen bosszantó! Miért is nem tudta megállni, hogy megkeresse a szemével? Vajon együtt fognak távozni? Már pusztán a gondolattól elöntötte a lányt a forróság, és zavarba jött.

Hagyta, hogy Michael magához szorítsa, s a vállára hajtotta a fejét. Becsukta a szemét, és csak félig-meddig érzékelte, ha új szám következeit. Michael folyamatosan beszélt, és megosztott vele minden pletykát, mosolyra fakasztva a lányt. Még a pletykálkodást is aranyosan csinálta.

Az egyik dal közepén épp elkalandoztak Abby gondolatai, amikor Theo hangja zökkentette ki az elmélkedésből. Lélekben annyira távol volt, hogy kellett néhány másodperc, mire rájött, hogy lekérték.

Mielőtt tiltakozhatott volna, Michacl udvariasan félreállt, s karjának megnyugtató melegét egy keményebb és sokkal veszélyesebb ölelés váltotta fel. Abby megpróbált néhány centiméteres távolságot tartani, de a szám lassúsága meghiúsította erőfeszítéseit.

– Lazítson! – súgta a fülébe Theo. – Működjön együtt a zenével, ne harcoljon ellene!

– Nem a szívszerelmével kellene inkább táncolnia? – kérdezte a lány mogorván, mire egy mély hangú nevetés volt a válasz, amelytől borzongás futott végig Abby gerince mentén. Az alkohol mámorában csak egyetlen dologra tudott gondolni: ez az ember végtelenül, őrülten, lenyűgözően vonzó férfi. Elképedve érezte, hogy a teste válaszol a közelségére, s a melle érzékennyé válik a ruha redői alatt, ahogy a vékony selymen át Theo ingéhez dörzsölődik.

– Nem hiszem el, hogy még én magam is komolyan gondoltam Alexisszel a házasságot – dörmögte Theo. – Bár el kell ismernem, mindenben megfelel a kívánalmaknak.

– A kívánalmaknak? – húzódott hátrébb Abby, hogy lássa, az ő kontójára mulat-e a férfi, de Theo csak még jobban magához szorította. Biztosan érezte a szívverését is, mert az az átkozott majd kiugrott Abby mellkasából.

– Tudja, a görög férfiak ragaszkodnak a hagyományokhoz, s az Alexis-féle nők tökéletesnek számítanak. Megfelelő a háttere, a családi kapcsolatai… és az ambíciói. Gyerekeket akar, és kedvére tenni a férjének…

– A modern nő mintapéldánya! – csúfolódott Abby. Theo a szépséget nem említette, talán mert az magától értetődő.

– Maga talán jobb? – súgta oda a férfi nyájasan.

Abby túl bágyadt volt ahhoz, hogy visszavágjon. Az éjszaka meleg volt, a zene csábító, a pezsgő szétáradt az ereiben. Nem túlságosan, csak épp annyira, hogy tompítsa ellenséges hangulatát.

– Nem. Én sem vagyok különb, én, a nyavalyás kis szerencsevadász. Egy pillanatra elfelejtettem, hogy gonosz nő vagyok, lelkiismeret nélkül, akinek egyetlen célja van csak: tönkretenni valaki másnak az életét, hogy hízzon a bankszámlája. Egy olyan ember, akit nem szabad a védtelen és befolyásolható ifjúság közelébe engedni.

Theo érezte, hogy adrenalin áramlik szét a testében.

– Hogyan csinálja ezt? – dörmögte.

– Mit?

– Már amikor legelőször megláttam kilépni a taxiból…

– Maga kémkedett utánam?

– Inkább mondjuk úgy, hogy épp a tájat élveztem, amikor maga megérkezett. Úgy nézett ki, mint egy gyerek. A nyelve viszont éles, mint a penge. De nem hiszem, hogy az öcsémén köszörülné. Erről az oldaláról még nem mutatkozott be neki, igaz? Nem hiszem, hogy Michael el tudná viselni…

– Ez nem tisztességes. Úgy állít be, mintha egy hárpia volnék, pedig nem vagyok az. Különben meg elfáradtam. Azt hiszem, legjobb lesz, ha felmegyek a szobámba.

– Michael nem úgy néz ki, mint aki kész visszavonulni.

– Nem is várom el tőle. Végig fenn akar maradni. Tudom, tudom, ez nem éppen görögös megoldás – sóhajtott fel Abby. – Nézze, Michael végre kikapcsolódik, és meg is érdemel egy kis lazítást. Angliában agyondolgozza magát, én pedig nem irigylem tőle, ha legalább itt szórakozik egy kicsit.

– Micsoda megértő társ maga! Vajon akkor is ilyen megértő lenne, ha az öcsém feljogosítva érezné magát, hogy más nőkkel szórakozzon?

Abby nem tudta megállni kuncogás nélkül, mire Theo elengedte, és félrehúzta a táncoló párok útjából, hogy a szemöldökét ráncolva alaposan szemügyre vegye.

– Megtudhatnám, min nevet?

– Sajnálom, nem akartam. Csak az italtól van. Nem vagyok hozzászokva ennyi pezsgőhöz és borhoz. A fejembe szállt, ráadásul kimerült vagyok…

A pompás ruha, amely kezdetben magabiztosságot kölcsönzött Abbynek, most már a bőréhez tapadt, az alja pedig bepiszkolódott a kertben. Amíg táncoltak, még feldobottnak érezte magát, de most már inkább csak piszkosnak.

Theo továbbra is merően nézte. Összezavarta ez a nő, és ez neki egyáltalán nem tetszett.

– Nem feltételezi, hogy Michael talál magának valaki mást, ha szabadjára engedi? Ennyire biztos a vonzerejében?

Abby gyorsan kijózanodott.

– Nem, egyáltalán nem. De mondtam már, hogy fáradt vagyok, ezért nem úgy reagálok dolgokra, ahogy normális körülmények között szoktam.

– Elkísérem a szobájáig.

– Ne! – lépett hátra Abby.

– Így illendő. – Theo az öccse felé nézett, aki széles gesztusokkal és nagy hahota közepette éppen viccet mesélt. – Kár lenne félbeszakítani Michaelt.

Abby megfordult, és önkéntelenül is elmosolyodott.

– Olyan, mint egy gyerek. Fogadni mernék, hogy belefogott egy jó hosszú viccbe, és nem emlékszik a poénjára. Mindig ez történik, ha kicsit többet iszik a kelleténél.

Theo nézte a szeretettel mosolygó arcot, s újból elfogta az előbbi zavarodott érzés, ezúttal még erősebben. Abby indulni készült, de férfi még nem engedhette el. Addig nem, amíg meg nem fejti a titkát. Másnap elutazik, s úgy érezte, beszélnie kell még a nővel. Olyan erős volt ez a késztetés, hogy a lelke mélyéig megrázta, s egy pillanatig olyat érzett, amit eddig még soha: teljesen elvesztette a józan ítélőképességét. A pillanat törtrészére valami más vette át az irányítást, s neki fogalma sem volt, hogyan és miért.

– Felkísérem – ismételte kurtán, s elnézte a lány halvány, kecses nyakát, amint az megfordult, majd vállat vont, mint aki beletörődik valamibe, amit ráerőltettek. Theo a zsebébe dugta ökölbe szorított kezét, tudva, hogy Alexis valószínűleg figyeli a sötétből, és azon tűnődik, miért hagyta őt ott egyetlen szó nélkül. Anyja és nagyapja szerencsére már visszavonult, különben magyarázatot követelnének tőle, hogy miért kíséri a szobájába az öccse menyasszonyát. S ami még rosszabb, miért érzi ezt kötelességének.

5. FEJEZET

– Fáradtnak látszik – jegyezte meg, miközben észrevette, hogy Abby olyan messze húzódik tőle, amilyen messze csak lehet anélkül, hogy menet közben súrolná a falat.

– Az is vagyok. Hosszú volt ez a nap.

Theo hagyott egy kis hatásszünetet.

– Feltételezem, a kis kirándulásunkra gondol.

Abby nem válaszolt a piszkálódó megjegyzésre. Most, hogy az estély számára véget ért, úgy érezte magát, mint akit kilúgoztak, és a mellette biztonsági őrként lépkedő férfi jelenléte sem emelte a hangulatát.

– Ugye megérti, miért vannak magával szemben fenntartásaim, Abby?

– Nem akarok erről beszélni már megint. Fáradt vagyok, aludni szeretnék.

Theót bosszantotta az elutasító hang. Gyakorlatilag vége az itt-tartózkodásának, és nem ment semmire, ami az öccse milliárdjainak megóvását illeti. Igaz, a nő nem olyan, mint amilyennek képzelte, de nem talált semmit, ami alapján nagyobb óvatosságra inthetné Michaelt. Sőt Abby a pénz csábításának sem engedett, amikor felajánlotta, hogy megfizeti a távozását.

– Az öcsémet nem fogja bosszantani, ha alva találja, amikor megjön a mulatozásból?

– Nem hiszem. – Abby megkönnyebbülve látta meg a szobájuk ajtaját. Vigasztaló volt a tudat, hogy tele van a ház vendégekkel, miközben Theo kierőszakolt jelenléte nyomasztó és végtelenül idegesítő hatással volt rá.

– Még sosem kérdeztem – feszítette a férfi tovább a húrt –, hogy maga és Michael együtt élnek-e.

Ez megmagyarázná, hogy ilyen lazán kezelik egymást, és azt is, hogy Abby elutasította a felajánlott pénzt a jegyesség felbontása fejében. A közös háztartás és a közösen kezelt jövedelem révén máris hozzáférhet a vagyonhoz, s Michael háza sem lehet épp szegényes, akármennyire kevéssé érdekli őt a pénz. Theo szidta magát, hogy sosem szakított időt az öccse meglátogatására, s csak elképzelni tudja a luxust, amelyben Abby fürdik.

– Nem, nem lakunk együtt. Nos, köszönöm a kíséretet, bár gyanítom, biztonságban eljutottam volna idáig magam is – állt meg a lány háttal az ajtónak, és ragyogó mosolyt villantott a férfira.

– Nem élnek együtt? Bevallom, ez meglep – jelentette ki Theo, majd egy olyan gyors mozdulattal, hogy Abby nem is vette észre, mire késül, benyomta mögötte az ajtót, s máris bent volt a szobában. – Nem hittem volna, hogy manapság külön lakik két ember, aki eljegyezte egymást.

Theo mögött egy, a fiókos szekrényen égve hagyott hangulatlámpa megvilágította a kanapét, amelyen korábban Michael szundított egyet. Mielőtt a takarítók reggel megjelentek volna, Abbyék rendszerint eltüntették a kanapé használatának minden nyomát, nehogy a személyzet pletykálni kezdjen.

Michael szerint azért kellett a közös szoba, mert a nagyapja megütközött volna, ha külön alszanak, az édesanyjáról és Theóról nem is beszélve. A gyűrött párnák és a takaró a kanapén megijesztette Abbyt. Megállt az ajtóban, összekulcsolta a kezét a háta mögött, de az idegesen mozgó ujjai önmagukért beszéltek.

– Hozzászoktam, hogy egyedül élek – kezdett önkéntelenül magyarázkodni. – Michael munkaideje kiszámíthatatlan, mi nem töltünk minden estét a konyhában és a televízió előtt, mint más párok…

– Mégiscsak kényelmesebb lenne, ha nem kellene két lakást fenntartani.

– Talán. – Abby hátralépett, hogy távozásra bírja Theót, de annak esze ágában sem volt elmenni. Felkapcsolta a mennyezeti világítást, és körülnézett.

Abby követte kíváncsi tekintetét. Theo a kanapéra meredt, ahol a párnán még ott volt Michael fejének lenyomata. Takarók szanaszét, sőt egy gyűrött lepedő is át volt dobva a kanapé végén. Az ágy ellenben érintetlennek látszott.

– No lám! – fonta karba a kezét Theo. – Netán veszekedett a gerlepár?

– Mondtam már, hogy fáradt vagyok?

– Nem is egyszer.

– Ha lenne magában egy szemernyi tisztesség, értene a szóból.

– Ez kezd egyre érdekesebb lenni – húzódott sátáni vigyorra Theo szája, amitől Abby idegesen megborzongott. – Megmagyarázná?

– Nincs mit megmagyaráznom – húzta ki magát a lány, és a tőle telhető leghűvösebb tekintettel viszonozta a férfi sátáni vigyorát. – Michael délután szundítani akart egyet, s erre a kanapé is megteszi.

– Miközben itt áll egy hatalmas ágy? Azt állítja netán, hogy az öcsém mazochista?

– Nem tartozom magának beszámolóval.

Theo a lány felé lépett, mire az a falig hátrált, a férfi pedig két kezével a falnak támaszkodva foglyul ejtette.

– Maga nem alszik az öcsémmel, igaz?

– Nevetséges feltételezés! – Nevetséges? A szoba látványa alapján teljesen logikus következtetés. Abby átkozta magát, amiért nem tett rendet, mielőtt utoljára kiment innen. Fel sem merült benne, hogy bárki bejöhet, legkevésbé ez a férfi, aki épp fölé tornyosul.

– Miért, Abby?

– Kifelé, különben…

– Különben sikítani fog? Megint pofon üt? Vagy toporzékolni kezd? Nem vonzza magát az öcsém, Abby? – Theo nem értette az okát, de ez a gondolat határtalanul jó érzéssel töltötte el, ahogy az is, hogy végre sarokba szorította a nőt. Nem úgy, ahogy eredetileg tervezte, mégis sikerült. És immár tény, hogy Abby nem alszik Michaellel. – Nos? Hallgatom.

– Nem fogok válaszolni a kérdéseire, és ha Michael megtudja, hogy zaklatott engem…

– Még hogy én zaklatom magát? Csak egészséges kíváncsiságot tanúsítok. Miért osztoznak egy szobán, ha nem alszanak együtt? Talán… – csillant fel sötéten a férfi szeme – azzal kínozza, hogy nem érhet magához? Mindent a szemnek, semmit a kéznek?

– Ez undorító!

– Úgy gondolja? Magának talán nem is számít, hogy vonzódik-e a fivéremhez, vagy sem.

Abby még sosem volt ekkora pácban. Vadul kalapált a szíve, kiverte a veríték. A józan ész nyugalomra intette ugyan azzal, hogy Theo Parios minden mondata puszta spekuláció, mégis úgy érezte magát, mint egy űzött vad, amely körül egyre szűkülő köröket ír le egy ragadozó.

Theót nem tántorította el a csend. Már nem tudta, mi hajtja jobban: az a vágya, hogy megvédje az öccse érdekeit, vagy az, hogy megtudjon mindent erről a kis nőről, akinek tágra nyílt szemében óvatosság ült, de akit a nyugodtnak látszó felszín alatt majd szétvetett az idegesség, amiről a nyakán lüktető ér árulkodott. De szívesen végighúzta volna az ujját azon az éren!

– Engem nem érdekel, mit gondol, Theo…

– Dehogynem.

– Miért kellene, hogy érdekeljen? Csak mert mindenki, akivel valaha is találkozott, csüngött a szaván?

– Azért, mert Michael testvére vagyok, azért, mert ha tetszik magának, ha nem, Michael nem légüres térben él. Azt állítja, nem érdekli az öcsém pénze. Ez esetben miért tart fenn vele kapcsolatot, amikor a személye sem érdekli?

– Sosem állítottam, hogy nem vonzódom Michaelhez. Szerintem nagyon is vonzó férfi.

– Annyira mégsem, hogy ágyba bújjon vele. És mi lesz, ha az öcsém megunja, hogy gentlemant játsszon? Akkor majd ragaszkodni fog a jegygyűrűhöz, mielőtt magához engedi? Innen fakad ez a szűzies tartózkodás? Elhúzza az orra előtt a mézesmadzagot, de csak akkor kaphatja meg, ha maga akarja? Okos, nagyon okos! A vadászat a férfiaknak mindig érdekesebb, mint a zsákmány.

A pánik és a harag újból pofonra ösztönözte Abbyt, de Theo ezúttal idejében elkapta a csuklóját.

– Ebből egyszer elég volt – sziszegte, aztán ahogy közelebb húzta magához a nőt, a levegő hirtelen megtelt valami teljesen másféle feszültséggel.

Abby légzése felgyorsult, a pupillái kitágultak. Nem számított már, hogy Theo épp támadta őt. Hallotta, amit mond, de nem a szavai voltak rá hatással, hanem maga a férfi. A változást Theo is észrevette. A szája hirtelen kiszáradt, s ugyanúgy megkívánta a lányt, ahogy az őt. A gyanakvás és a kíváncsiság átadta a helyét egy mindent elsöprő, elemi vágynak.

– Maga folyton pofonra ingerel – mondta Abby fojtott hangon. A sötét szemek pillantása szinte átdöfte, s felégette a védőbástyáit. Theo szája pedig… A lány a férfi szájára nézett, aztán gyorsan elkapta a tekintetét.

– És mire még, Abby? – dörmögte Theo lágyan.

– Nem tudom, mire gondol – hebegte amaz. – Teljesen félreértett.

– Nagyon is tudja, mire gondolok. – A férfi elengedte a lány csuklóját, de nem lépett hátra, hanem egész alkarját nekitámasztotta kétoldalt a falnak. Nem volt köztük több néhány centinél.

Abby úgy érezte, lassan megfullad, mégsem volt kellemetlen ez az érzés, annyira erőteljes és annyira eleven volt ez a közelség. Hirtelen rádöbbent, mi mindentől fosztotta meg magát az elmúlt évek során. Jókat beszélgetett férfiakkal, járt csapatostól baráti társaságba, de senkit sem engedett közel magához. Kész rejtély, hogyan tudta épp ez az ember áttörni a maga köré épített gátakat.

Kétségbeesett tiltakozásra nyílt az ajka, de hang nem jött ki a torkán. Aztán Theo ráhajolt, és a lány már csak nyöszörögni tudott, amint ajka az övéhez ért, s a férfi a két tenyerébe fogta az arcát.

Abby azonnal elveszett. Rég elnyomott és elfelejtett vágyak lobbantak lángra benne. Teljes valójával viszonozta az egyre forróbbá váló csókot, mintha az egyenesen a lelkéhez szólna.

Aztán lassan észhez térítették a múlt tanulságai, az évek alatt kifejlesztett önvédelmi ösztön. Keményen küzdeni kezdett, hogy ellökje magától Theót, miközben úgy kapkodott levegő után, mint egy fuldokló.

A férfi azonnal elengedte. A mesés szőke haj kócosan keretezte Abby arcát, de Theo leküzdötte a vágyat, hogy megigazgassa. Haragudott magára, mert nem akarta, hogy vége szakadjon a csóknak, sőt azt akarta, hogy beteljesedjen, aminek be kell teljesednie. Ám hirtelen felötlött előtte Michael vádló arca, s a haragja Abby felé fordult.

– Hogy merészelte? – rivallt rá a lány.

– Kicsit elkésett az önérzetességgel, nem gondolja, hölgyem? – vágott vissza Theo. – Michael sosem csókolja így, igaz? Vagy csak úgy döntött, én lennék a jobbik fogás?

– Micsoda aljasság ilyet mondani!

– Mit vár tőlem? Hiszen folyton ismételgeti, milyen aljas vagyok. Ám annyira azért mégsem, hogy el ne olvadjon a karomban.

Theo felegyenesedett. Immár elegendő bizonyítékkal tud szolgálni az öccsének arra, hogy szeretett menyasszonya nem az a tiszta, fiatal lány, akinek gondolja.

Most már le tudja zárni ezt az ügyet, mielőtt visszatér Athénba, s a nő végképp eltűnik Michael életéből. Neki pedig nem kell látnia többé.

– Én…

– Maga? Folytassa, csupa fül vagyok!

– Menjen innen!

– Ennyi az összes mondanivalója?

– Michael bármelyik percben itt lehet.

– Ne tegyen úgy, mintha számítana magának az öcsém! Épp most bizonyította be, mennyire semmibe veszi.

Néhány feszült pillanatig mindketten hallgattak. Theo oldalra nézett, de tekintetét vonzotta a törékeny nő halvány bőre, sebezhetőségre valló testtartása, s ahogy összekulcsolta az ujjait, mintha meg akarná acélozni magát, hogy ne reszkessen, mint a nyárfalevél.

– Megteszem magának azt a szívességet, hogy nem árulom el Michaelnek a kétszínűséget. Magára bízom, hogyan bontja fel az eljegyzést úgy, mintha a saját akaratából történne.

– Micsoda nagylelkűség! De miből gondolja, hogy megteszem? Vagy hogy Michael elfogadná a „döntésemet”, még ha maga el is árulná neki ezt… az egyetlen… csókot?

Theo nem ezt a választ várta.

– Lehet, hogy az öcsémet leveszik a lábáról a kedves szavak meg a szempilla-rebegtetés, de az anyám és a nagyapám más véleményen lesz, Michael pedig ad a véleményükre.

Abby elvörösödött.

– Rendben.

– Aztán eszébe ne jusson felpörgetni az eseményeket! Akár azzal, hogy csendben meglapul, vagy hogy megsürgeti az esküvőt. Egyik sem fog bejönni. A következő néhány héten Athénban leszek, de mihelyst végzek, visszatérek Angliába, és felhívom Michaelt, hogy megtudjam, megtette-e, amit mondtam magának. – Theo elindult az ajtó felé. – Fogadni mernék, most már bánja, hogy nem fogadta el az ajánlatomat, és üres zsebbel kell távoznia.

Abby elsápadt, de nem szólt egy szót sem. Mi értelme is lett volna? Csak akkor érezte, milyen feszült, amikor Theo csendben becsukta maga mögött az ajtót, mint egy titkos szerető.

Ekkor szinte összeroskadt, és alig tudott elvánszorogni a fürdőszobáig, hogy megmosakodjon, letörölje az arcáról a festéket, és felvegye a hálóingjét. Eddig Michaelt szidta, mert az ő távolléte miatt kísérte Theo a szobájáig, most meg azért imádkozott, hogy ne térjen vissza egyhamar. Annyira zavarosak voltak a gondolatai, hogy Michaelnek csak rá kellett volna néznie, és mindent kiolvas a szeméből.

A legbűnösebb gondolatai akörül forogtak, amit akkor érzett, amikor Theo megérintette. Minden tudat alatt felgyülemlett vágya egyszerre tört a felszínre, s elsodorta a rosszul megépített gátakat. Annyira kívánta Theót, hogy szinte lángra kapott a teste, s a lángok felemésztették a maradék józan eszét. Abby nyöszörögve reszketett a vékony takaró alatt. Becsukta a szemét, és külső szemlélőként, egy hatalmas tévedés tanújaként látta kettejüket, ahogy Theo fölébe hajol, és azt is, ahogy ő viszonozza a csókját.

Miért nem harcolt ellene? Theo nem az a férfi, aki erőszakkal éri el, amit akar, ha ellenállást tapasztal. Az alkoholt sem hibáztathatja, hiszen a feje akkor már tisztább volt, mint valaha. Azért nem harcolt ellene, mert kétségbeesetten vágyott Theo érintésére és arra, hogy ő is megérinthesse a férfit.

Erre a felismerésre Abby keservesen felnyögött, és belefúrta az arcát a párnába. Természetesen elmondja Michaelnek, mi történt, de szörnyen fájt a gondolat, hogy Theo el fogja érni, amit a kezdetektől akart, és eltűnik az életéből, miközben továbbra is romlott, számító nőnek tartja, aki véghezvitte volna a tervét, ha neki nem sikerül vallomásra bírnia.

Úgy tervezte, másnap elmondja Michaelnek a dolgot, de ahogy várható volt, a barátja mélyen aludt, amikor ő nem sokkal kilenc után felébredt. Nem volt szíve felkelteni. Különben is, mire lenne jó elrontani Michael rövid nyaralását? Jobb lesz, ha csak Angliába visszatérve tudja meg az igazat.

A villában nagy volt a jövés-menés, sokan már indulni készültek. Lina mindenkivel váltott néhány szót, meggyőződött róla, hogy megjöttek-e a hajók és a helikopterek. Abby beleolvadt a másnapos tömegbe, mosolygott, tett néhány megjegyzést a jól sikerült estélyről, arcon csókolta a rokonokat, és kifejezte reményét, hogy nemsokára újból találkoznak. Nem is hazudott, hiszen érdekes embereket ismert meg, és csodálatos érzés volt ehhez a nagyszerű, népes családhoz tartozni, ha csak kis időre is. Szerencsére az a családtag, akit távolról sem akart látni, nem volt az indulók között. Talán még alszik, vagy máris dolgozik, most, hogy túl van a kötelező ünneplésen, és kiszabadította az öccsét az „aranyásó” karmai közül.

Abby ímmel-ámmal megreggelizett, majd visszavonult a kert egy távoli csücskébe a könyvével, amelyet hiába nyitott ki az agya nem volt hajlandó befogadni a szöveget. Évek óta nem érintett meg így férfit, nem csókolt meg senkit, és nem érezte a sürgető vágyat, hogy ruha nélkül öleljen valakit magához. Félelmetes volt, hogy ez egyáltalán megtörtént, de még rémítőbb, hogy épp Theo Pariosszal.

Elhomályosultak előtte a betűk. Abby pislogott, majd megtörölte a szemét, s győzködte magát, hogy nem szabad sírnia. Aztán feladta, hogy úgy tegyen, mintha olvasna, inkább csukott szemmel hátradőlt. Meleg szellő borzolta körülötte a bokrokat.

A kevés alvás megtette a magáét. Abby örömmel fogadta, hogy nem kell semmire gondolnia, nem kell folytatnia az önostorozást.

Ki tudja, meddig aludt volna, ha meg nem hall álmában valami szokatlan zajt. Felpillantott, mert valami eltakarta előle a napot: Theo tornyosult föléje.

Abby igyekezett megőrizni a nyugalmát, bár a szíve kalapálni kezdett, s az arca elpirult. Theo fenségesen férfias volt krémszínű nadrágjában és halványkék vászoningében. A lány minden erejével védekezett ellene, mégis érezte a férfi elemi vonzerejét. Ösztönös reakció volt ez, amely fölött, úgy látszik, nincs hatalma, s ami a napvilágnál még félelmetesebb, mert valóságosabb, mint az éjjel volt.

– Mit akar? – kérdezte kurtán, ülő helyzetbe emelkedve. – Hogyan talált meg?

– Gondoltam, ott rejtőzik, ahol a legkisebb a veszélye, hogy összefut velem.

– Csodálkozik?

Theo méltányolta a nyers őszinteséget. Lassan elmosolyodott, amitől ijesztően édes érzések keltek életre Abby testében, bár sikerült megőriznie fagyos arckifejezését.

– Nem mondhatnám.

– Szóval, miért keresett meg? Elérte, amit akart, nem?

– Valóban? Elmondta már Michaelnek, hogy nem megy hozzá feleségül?

– Még nem.

– Miért?

– Mert alszik. Nehéz lett volna megértetni vele, amíg nincsen ébren.

Theo ezúttal őszintén mosolygott. Bátor ez a lány, és van humora, pedig a külseje alapján az ember azt gondolná, megalszik a tej a szájában.

– Szegény Michael! Gyanútlanul alussza az igazak álmát. Mikor szándékozik közölni vele a hírt?

– Ha visszatértünk Angliába.

A férfi leguggolt, hogy egy magasságban legyen Abbyvel. Az arca csak centikre volt a lányétól.

– Jó – felelte engedékenyen. – De ne felejtse, ellenőrizni fogom, hogy megtette-e!

– Már mennie kell? – kérdezte Abby megjátszott udvariassággal. – Igazán nem szívesen tartom fel.

– Tényleg? – dünnyögte Theo. – Igen, mindjárt indulok. Az üzlet nem várhat.

– Egyedül utazik? – Búcsúzóul Abby nem hagyhatta ki ezt a kis szurkálódást. Ha ugyanis Theo Alexis társaságában távozik a szigetről, talán érdemes foglalkoznia egy kicsit a saját erkölcseivel is. De mielőtt kifejthette volna erről a nézeteit, Theo megajándékozta egy újabb lusta mosollyal, amely megbizsergette még a lábujjait is.

– Igen, egyedül. Miért? Csak nem arra gondolt, hogy magammal viszem a bájos Alexist? – Theo sajnálkozva ingatta a fejét. – Túl sok mindent akar az a lány, amit én pillanatnyilag nem vagyok hajlandó megadni neki. Például szerelmi vallomást, gyémántgyűrűt és esküvői harangokat.

– Úgy érti, egyelőre hol ezzel alszik, hol azzal? – kérdezte Abby megvetően.

– Tisztességes és őszinte vagyok az ellenkező nem képviselőivel. Nem ígérek semmi olyat, amit nincs szándékomban betartani. De miért érdekli? Csak nem féltékeny?

– Én? – csattant fel Abby felháborodottan. – Maga a legarrogánsabb és legbeképzeltebb emberi lény, akivel valaha találkoztam!

– Ezzel még nem válaszolt a kérdésemre. – A lány lágyan szétnyíló szája olyan kihívás volt, amelynek Theo nem tudott ellenállni, s ezúttal még bűntudatot sem kellett éreznie miatta. Abby nem alszik Michaellel, a nő csak kihasználja az öccsét. Az, hogy ezt formálisan nem ismerte be, csak részletkérdés.

Theo közelebb hajolt, s rátapasztotta a száját Abby ajkára. A haragnak és a vágynak ugyanazt a zavaros elegyét érezte, mint amikor az este megcsókolta. A tudat, hogy a lány kívánja őt, bár gyűlöli magát érte, csak tovább fokozta izgalmát. Aztán egyszer csak Abby átölelte a nyakát, ő pedig becsúsztatta a kezét a lány szűk pólója alá, amit megadó nyöszörgés követett. Abby nem viselt melltartót. Nyilván nem volt tudatában a ténynek, hogy bár kicsi a melle, igencsak formás, és képes minden eleven férfit az őrületbe kergetni. Theo fel nem foghatta, hogyan tudja Michael elviselni, hogy nem érhet hozzá. Ezeket a kebleket látnia kell! Feljebb húzta a rövid pólót, s ha lehet, még jobban felizgult. Nem állhatta meg, hogy meg ne kóstolja, amit látott, s ne hallja Abby lázas nyögését válaszul.

A lány minden idegvégződése sisteregve izzott, ahogy Theo becézgette a mellét a szájával és a kezével. Ilyet még soha nem érzett. A férfi hajába fúrta az ujjait, és még közelebb húzta Theo fejét, nehogy eszébe jusson abbahagyni az édes gyötrést. Amikor azonban Theo keze elindult lefelé, Abby magához tért, s ellökte magától.

– Ne! – rántotta le magán a pólót, s döbbenten meredt a férfira. A mellbimbói még mindig lüktettek, s ő egész testében remegett.

Theónak kellett néhány másodperc, hogy ráébredjen, Abby ismét falat emelt közéjük, és ő ismét teljesen elveszítette az önuralmát. Mi a fene történik vele? – tűnődött még mindig elködösült aggyal. Kínosan feszülő nadrággal felállt Abby nyugágya mellől, s lenézett a döbbent tekintetű lányra. Hát megőrült, hogy így letámadta?

– Csak egy kis emlékeztető volt – jelentette ki nyersen, s örült, hogy a hangja nem árul el semmit az érzéseiből –, hogy miért kell felbontania az eljegyzést.

Ezzel a kegyelemdöféssel sarkon fordult, és faképnél hagyta Abbyt, aki azon tépelődött, az előző esti megaláztatás után hogyan engedhette meg magának, hogy ugyanúgy lépre menjen. Amikor jóval később felállt, tudva, hogy Theo már elhagyta a szigetet, még mindig remegett a lába.

Elment, elment, ismételgette magában. Hála istennek, örökre elment…

6. FEJEZET

– Hallottál a bátyádról? – kérdezte Abby a kanapéján terpeszkedő Michaelt. A vasárnap volt az egyetlen nap a héten, amikor a férfi megengedett magának egy kis szabadságot, és szerveztek egy-egy közös programot. Ma épp a Pavilion Gardens volt soron, ahol Jamie nagyon jól érezte magát. Nem volt könnyű neki mostanában, mert elérkezett abba a korba, amikor kezdte érdekelni, hogy neki miért nincs papája. Abby tisztában volt vele, hogy nem sokáig tudja elodázni a magyarázatot.

Michael igenlő válasza visszarántotta a lányt a jelenbe.

– Valóban? – élénkült fel azonnal. Már letelt a három hét, s ő kezdte azt hinni, hogy Theo megfeledkezett a fenyegetéséről. – És mit mondtál neki? Ugye nem jön el ide? – Abby maga is érezte a pánikot a hangjában. Ahogy Theo fenyegetései dolgában a homokba dugta a fejét, ugyanúgy alábecsülte a férfi rá gyakorolt hatását is. Megpróbálta elhitetni magával, hogy csak képzelte a forró, lázas odaadást, amellyel a csókjaira válaszolt. Most pedig úgy bukkant fel emlékei ködéből az a kemény vonású, őrülten vonzó arc, mint egy váratlan ökölcsapás.

– Nem jöhet ide, Michael, nem akarom látni!

– Úgy érted, félsz látni – támaszkodott a könyökére vigyorogva Michael. – Ó, micsoda veszélyes hálót szőttünk mi ketten!

– Ez egyáltalán nem vicces!

– Ha nyugodtan hátradőlsz, és távolabbról szemléled az ügyet, akkor az. Ott voltunk mi, akik vidáman szövögettük a terveinket, te meg a végén belezúgtál a bátyámba. Ki gondolhatta ezt előre? Nem is igaz – töprengett el egy pillanatig Michael –, én gondolhattam volna. Nagyjából azóta van ilyen hatással a nőkre, amióta megszületett. Mindig is elbűvölt mindenkit. Ámbár figyelmeztetlek, jobban jársz, ha nem bonyolódsz bele Theóval semmibe. Róla mintázták a szívtipró szobrát.

– Mondj valami olyat is, amire még nem jöttem rá magamtól! – morgott Abby, aztán felkelt Michael mellől a kanapéról, és nem zavartatta magát a slampos otthoni öltözéke miatt.

Nem sokkal múlt este nyolc, Jamie már javában aludt, kimerítette az egész napi rohangálás. Lehet, hogy Michael itt marad éjszakára a kanapén, mert kilenckor kezdődik egy film, amelyet mindketten meg akarnak nézni.

– Különben sem zúgtam bele. Arrogáns alak, és minden ellene szól.

– Viszont ellenállhatatlan, nem igaz?

– Hibát követtem el, tévedés volt. Veled még nem történt ilyesmi?

– Túlságosan is sokszor, édesem, de hát én nem vagyok te.

Abby úgy döntött, másra tereli a szót. Michael túlságosan is ismeri őt ahhoz, hogy vitatkozni lehessen vele.

– Szóval, mit mondtál neki?

– Nem sokat. Épp a rákszállítmánnyal adódott legnagyobb gondok közepette hívott, nem beszélhettem vele sokáig.

– Megkérdezte, hogy jegyesek vagyunk-e még?

– Azt hiszem, arra vár, hogy én álljak elő az újsággal.

Abby elgondolkodott ezen. Theo valóban rábízta, hogy finoman szakítson Michaellel. Ezek után nem kérdezhet egyenesen rá, hogy együtt vannak-e még, hiszen elméletileg nem tudhat Abby szándékáról.

– És mit fogsz neki mondani?

– Fogalmam sincs – dőlt végig a férfi a kanapén. – Nem szeretek hazudni, de tudom, hogy a mama betegre fogja aggódni magát, ha megtudja, hogy már nem vagyok vőlegény. Azt fogja hinni, hogy megszakadt a szívem, és haldoklom a lakásomon, miközben senki sem törődik velem. Ráadásul nagyapa sincs valami jól. Mindannyian azt reméljük, hogy csak a nagy ünneplés ártott meg neki, de… – Michael szomorú arccal nézett fel Abbyre, aki mélyen együtt érzett vele. – Theo aggódik miatta, márpedig ő sosem aggódik ok nélkül. Azt mondtam neki, hogy a jövő héten felkeresem Londonban. Talán megkerülhetem az eljegyzés dolgát, elég lesz később felvetni…

Abby belekapaszkodott a reménybe, hogy ha Michael utazik Londonba, Theónak nem lesz miért Brightonba látogatnia.

– Tudod már, melyik nap indulsz?

Michael megrázta a fejét.

– Ha átjön Angliába, annyi a munkája, hogy lehetetlen előre időpontot egyeztetni vele. Kivéve az aktuális nőjének, mert arra szerintem mindig szakít időt.

– Elbűvölő ember! – jegyezte meg Abby.

– Elég elbűvölő ahhoz, hogy…

– Ki ne mondd, Michael! – kapott fel Abby egy párnát, és a férfihoz vágta.

A helyzet viccesnek tűnt, de még a jó megérzéseiről híres Michael sem tudhatta, milyen nagy hatást gyakorolt a bátyja Abbyre. Annyira ismerte már a lányt, hogy tudja, hirtelen felindulásból nem csókolta volna meg, de azt hitte, túl tudja tenni magát rajta. Abby semmi pénzért sem vallotta volna be neki, hogy azóta is Theo körül forog minden gondolata.

– Majd szólj, ha mész, és meséld el, hogyan zajlott a találkozás! – mondta végül. Borzongató érzés volt Theóról beszélni, és tudni, hogy Michael néhány nap múlva találkozik vele.

– Akkor most megyek is – tápászkodott fel Michael. Abby tartóztatta, de a férfinak meg kellett győződnie arról, hogy a klubban minden rendben van-e. Új a műsor, magyarázta a cipőjét húzva. Szerződtetett egy edinburghi dzsesszzenekart, és látnia kell, hogy beválik-e. Brightonban sok a hasonló klub, így neki mindenképpen valami különlegessel kell előrukkolnia.

Abby kikísérte, s már épp oltotta volna le a konyhában a villanyt, amikor csengettek. Rohant vissza az ajtóhoz, nehogy a csengő felébressze Jamie-t, mert akkor órákig nem alszik el újra.

Felrántotta az ajtót, gondolván, hogy Michael jött vissza valamiért, s ott állt előtte az imént emlegetett férfi. Magasan, vonzóan és olyan váratlanul, hogy Abby másodpercekig csak pislogott, hátha mégis Michaelt látja a küszöbön, mire újból kinyitja a szemét.

– Mit keres maga itt? – jött meg végül a hangja.

– Csak erre jártam – válaszolt elnyújtott, mély hangon Theo –, és gondoltam, benézek.

A lány levegőért kapkodott.

– Ez lehetetlen! Maga nem lehet itt! Nem is tudja, hol lakom – ingatta a fejét hitetlenkedve.

– Abban a pillanatban megtudtam, mihelyst Michael elárulta, hol dolgozik. Nem kell Sherlock Holmesnak lenni ahhoz, hogy az ember megszerezze a megfelelő helyről a kívánt információt.

– A személyzetis sosem adná ki a címemet.

– Miért ne? Elfelejti, hogy Michael bátyja vagyok. Nem feltételezem, hogy be akarna hívni, de kénytelen lesz, mert semmi kedvem idekint beszélgetni, még ha ilyen kellemes is az idő.

– Jövő héten találkozik Michaellel. Akkor mit akar most tőlem?

– Ó, maga azt nagyon is jól tudja. Ha nem enged be, felkapom és beviszem.

Mire Abby magához tért döbbent bénultságából, a férfi belépett a házába, s érdeklődve körülnézett.

A lány hat évvel korábban vette a kis háromszobás házat hatalmas jelzáloghitellel, és okosan gazdálkodva a pénzével, fenn is tudta tartani. Közel volt hozzá az iskola és minden más, ami ahhoz kell, hogy a ház kellemes első otthon legyen egy kis család számára.

– Felhívjam Michaelt? Tudom, hol van. Biztos szívesen idejön, hogy találkozzon magával.

Theo nem sietett a válasszal, néhány pillanatig még nézelődött. Nem kételkedett benne, hogy Abby teljesíteni fogja az ígéretét, hiszen megadta neki a lehetőséget, hogy a jó híre megőrzése mellett lépjen ki a kapcsolatból, nem pedig egy olyan nőként, aki feleségül akar menni egy férfihoz, miközben első szóra lefeküdne annak bátyjával. Azért jött el mégis, mert az elmúlt hetekben többet gondolt Abbyre, mint szeretett volna, s ez kezdett az idegeire menni.

Belenézett a tiszta, barna szempárba.

– Nem ide jöttem volna, ha az öcsémmel akarok beszélni. Azért jöttem, hogy magát lássam – bökte ki végül. Dühös volt magára, amiért megtette ezt a hosszú utat egy nő miatt, aki érezhetően nem kívánja látni őt a házában. Tehát még mindig tartja Michaellel a kapcsolatot. – A kis előszobán túl Theo megpillantotta a konyhát, s elindult arrafelé. – Még azt is tudja, éppen most hol tartózkodik. Nem éppen ezt akartam hallani. – Közben elérte a konyhaajtót, megtorpant, és csak állt ott dermedten, nem is érzékelve, ahogy Abby követte.

A konyha kicsi volt, de csinos. Theót azonban nem a méretek döbbentették meg, hanem a hűtő ajtajára mágnessel rögzített gyermekrajzok. Félreállt az ajtóból, mire Abby besurrant mellette. Nagy levegőt vett, amikor meglátta, hová irányul Theo tekintete. Őrület! Jamie léte nem titok többé.

– Érdekes művészeti alkotások – nézte meg közelebbről a rajzokat a férfi.

Abby megnyalta a szája szélét, és megpróbált ellazulni, mint akinek most már minden mindegy.

– Szerintem is.

– Maga festette? – tartott a magasba egy mélytengeri jelenetet Theo.

– A fiam.

– Szóval van egy fia. De ugye nem…

– Nem Michaelé.

Theo figyelte a lány megkínzott arcát, s ha lehet, még nagyobb kíváncsiságot érzett. Óvatosan visszaillesztette a képet a hűtő ajtajára.

– Megengedi, hogy leüljek?

– Késő van.

– Felbontotta az eljegyzést? Nem, persze hogy nem, hiszen a gyűrű még mindig ott van az ujján. – A lány nem tagadott semmit, de még csak mentegetőzni sem kezdett. Theo sötét tekintete egyre szúrósabbá vált. – Lehet, hogy azt hiszi, csak játszom magával, de biztosíthatom, hogy komolyan gondoltam, amit a szigeten mondtam.

– Nem fogom megengedni, hogy lerohanjon a saját házamban – jelentette ki a lány, védekezően összefonva a mellén a karját. Végtelenül ideges volt, és félt, ugyanakkor mohón vonzódott a férfihoz, aki leült az asztalhoz a konyhájában. Az, hogy a maga testi valójában itt ült előtte, ráébresztette, mennyit is gondolt rá az elmúlt hetekben. Felidézte, milyen hihetetlenül jó volt a csókja, az ölelése, az érintése a mellén…

Egy pillanatra becsukta a szemét, aztán Theóra nézett.

– Jamie könnyen felébred, nem akarok magával hangosan vitatkozni. – Ha Jamie-ről beszélnek, visszatér a valóság talajára, és nem hagyja értelmetlen dolgok felé kalandozni a képzeletét, gondolta.

– Szóval Jamie. Hány éves?

– Öt.

– Hogy néz ki?

– Miért érdekli?

– Csak kíváncsi vagyok. Miért nem beszélt róla a szigeten? – kérdezte Theo összehúzott szemöldökkel.

– Nem találtam megfelelőnek az időpontot…

– Azt várta, hogy anyám gondos anyósjelöltként rákérdezzen, nincsenek-e véletlenül gyerekei?

– Ne gúnyolódjon! – emelte fel a hangját Abby. Lekapott a csuklójáról egy hajgumit, és gyors mozdulattal lófarokba kötötte repkedő haját.

– Lehet, hogy Michaelt sikerült rávennie, hogy játssza a papát a kicsinek, viszont a családdal nehezebb lett volna közölni, nem igaz? Erről van szó? Lépésenként akarták adagolni a dolgot. Így van?

– Látom, mire akar kilyukadni – szorította ökölbe kezét a lány, ahogy pattanásig feszült idegekkel az asztal fölé hajolt.

– Most már mindent értek – csapott az asztalra ököllel a férfi egy akkorát, hogy Abby összerezzent. – Sokat gondolkodtam magán. Valóban nem látszott pénzéhes szerencsevadásznak, de akkor még nem voltam minden tény birtokában. Mennyit keres?

– Semmi köze hozzá!

– Gondolom, megél belőle, de el tud tartani egy gyereket? Nekem nincs gyerekem, de annyit tudok, hogy egy kiskölyök nem olcsó befektetés. Ezért döntött úgy, hogy jól fog jönni egy kis anyagi segítség? Michael pedig könnyű préda, mert nem ijeszti el egy kisgyerek. Hogyan vette rá? Előadott neki valami szomorú történetet, hogy megsajnálja magát?

– Egy gyerek nem befektetés!

– Hol a fiú apja? Nem elég a gyerektartás, amit tőle kap?

– Azonnal hagyja abba! – kiabált magánkívül Abby. – Hogy merészel bemasírozni a házamba, és ordítozni velem? Már Görögországban is sértegetett, de ne higgye, hogy az én házamban, az én térfelemen is folytathatja!

Abby a haragtól sápadtan, szikrázó szemmel nézett a férfira. Csak kisvártatva vette észre, hogy az elnéz mellette, az ajtó irányába. Abby lassan megfordult, s a kisfiát pillantotta meg, aki zavartan és félve állt ott, nem értve a helyzetet.

Abby még sosem kiabált a jelenlétében. Egész testében remegve hajolt le a gyerekhez.

– Szia, drágám! Hogyhogy fent vagy? Aludnod kellene, holnap oviba mész.

– Kiabálást hallottam – tekingetett Jamie óvatosan Theo felé. – Ki ez a bácsi?

– Senki.

– Theo vagyok, Michael bátyja – guggolt le a férfi is Jamie mellé. Ugyanaz az ember, aki még az imént azzal vádolta, hogy valami szirupos mesével szánalmat keltett Michaelben, hogy az házasságot ajánljon neki, és befektetésnek nevezte a gyerekeket, most kedvesen beszél a fiához. Abby magához akarta ölelni Jamie-t, de az kitekergőzött a karjai közül, hogy tovább figyelhesse az idegent.

– Úgy nézel ki, mint Michael bácsi. Ugye, mami?

– Én azért látok egy-két különbséget – szűrte Abby a szavakat a foga között.

Theo önkéntelenül elmosolyodott. A lány olyan volt, mint egy kicsi, csalódott, dühös angyal. Theónak emlékeztetnie kellett magát, hogy miután most már érti az indítékait, és logikus következtetésre jutott a jellemét illetően, ez a nő minden, csak nem egy angyal, bármennyire is annak látszik.

– Valóban? – kérdezte ártatlan hangsúllyal. – Mindenki mondja, hogy nagyon hasonlítunk egymásra.

– Ahogy egy sikló is nagyon hasonlít egy mérges kígyóra.

Theo alig tudta megállni, hogy el ne vigyorodjon.

– Úgy gondolom, ezt nem igazán vehetem bóknak – felelte, mire az „angyal” még gyilkosabb pillantásokat vetett rá Jamie feje fölött.

A kisfiú felélénkült a kígyók említésére, és színes beszámolóba fogott az állatkertben látott csúszómászókról. Theót lenyűgözte a lelkesedése és a gyermek és az édesanyja közti meglepő hasonlóság.

Vajon ki az apja, és hol van most? Talán még mindig része az életüknek? Esetleg le is fekszik Abbyvel? Ezt a kellemetlen gondolatot Theo azonnal kiűzte a fejéből.

Az „angyal” most maga felé fordította a fiát, és előadást tartott neki az alvás fontosságáról. Theo élvezettel figyelte, ahogy alkudoznak. Jamie csokoládét szeretett volna a lefekvés fejében, Abby pedig valami folyadék mellett érvelt. Végül tej helyett megállapodtak egy pohár gyümölcslében.

Theo felállt és hátralépett, hogy helyet adjon Abbynek, aki egyik karján a kisfiával ügyesen előhalászott egy gyümölcsleves dobozt. Őróla meg is feledkeztek mind a ketten. Abby a fiára figyelt, az meg a szívószálra a doboz oldalán.

Ez volt tán az, ami megfogta Michaelt? – tűnődött Theo, miközben a léptek zaja elhalt az emeleten. Talán anya és fia bájos összképének nem tudott ellenállni? Az angyali arcú nőnek, aki megtagadta tőle a testét? Valami nem illett össze ebben a rejtvényben. Theo elemezni kezdte, mi is lehet az, és igyekezett a pillanatnyilag legfontosabb kérdésre összpontosítani. Miért nem bontotta fel Abby az eljegyzését Michaellel? Mit remél attól, hogy húzza az időt?

Mire a lány lejött az emeletről, Theo friss kávét készített.

– Maga még mindig itt van? – állt meg karba tett kézzel Abby az ajtóban.

– Nem gondolhatta komolyan, hogy elmegyek, mire visszajön – mondta a férfi bársonyos hangon. – Csináltam magának is kávét. Tejjel, cukor nélkül. Ugye így issza?

Abby nem válaszolt, csak megfáradtan leült a konyhaasztalhoz, a lehető legmesszebb Theótól.

– Nem tudok tovább harcolni magával – jelentette ki, majd az állát a tenyerébe támasztva, várakozóan nézett a férfira.

– Ha hiszi, ha nem, én sem akarok harcolni.

– Tudom – mondta Abby könnyes mosollyal. – Csak azt akarja, hogy eltűnjek az öccse életéből, és ne tegyem rá a mohó mancsomat a vagyonára.

Theo elvörösödött. Végül is a lány nem mondott mást, mint amit ő is gondolt, mégis úgy hangzott, mintha ő gonosz szörnyeteg lenne, Abby pedig áldozati bárány. Viszont valóban kimerült, ez látszik rajta. Theo úgy döntött hát, lassít a tempón. Hátradőlt a széken, és lusta pillantást vetett a lányra.

– Aranyos fia van.

– Nem azt akarta mondani, hogy aranyos befektetés?

– Bocsánatot kérek a meggondolatlan megjegyzésemért! Nyelvbotlás volt.

– Tényleg? De mindegy, nem számít. – Abby belekortyolt a kávéba, és meglepően jónak találta. Theo okos, kutató tekintete az övébe fúródott. Felállt, hogy ne kelljen tovább elviselnie.

– Most átmegyünk a nappaliba, megisszuk a kávét, és utána elmegy – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. Lekuporodott a kanapé sarkába, míg Theo az ajtó melletti párnázott széken foglalt helyet.

A férfi nem volt sokkal magasabb az öccsénél, valahogy mégis jobban betöltötte a kis házat, mint Michael.

– Fel fogom bontani az eljegyzést – törte meg Abby a csendet lemondó, szomorú hangon. Dacosan nézett a nagydarab, férfias alakra, aki alig észrevehető bólintással nyugtázta a hallottakat.

– Nem ő a megfelelő férfi magának – szólalt meg halkan.

– Nem, talán valóban nem – válaszolt Abby keserűen. Számára nem létezik megfelelő férfi. Már rég kizárta a férfiakat a szívéből. Csak Theo tudott átfurakodni a becsukott ajtó valamelyik láthatatlan repedésén, de csakis azért, mert egészséges, fiatal nőként mégiscsak vágyott egy férfi érintésére, még ha nem is volt eddig tisztában azzal, hogy az mennyire hiányzik neki. Talán senki sem való hozzám. Butaság volt az gondolni, hogy… – A fenébe is! Most meg miért telik meg a szeme könnyel?

A könnyek fátyolán át egyszer csak azt látta, hogy Theo felkel, odalép hozzá, leül melléje a kanapéra, majd átnyújt egy zsebkendőt. Abby elvette, és halkan mentegetőzve megtörölte a szemét. Nem mert Theóra nézni, mert biztosra vette, hogy azt gondolja, csak színlel, mert együttérzést akar kiváltani belőle.

– Ne mentegetőzzön! – törölte le Theo az ujjával a könnycseppeket Abby arcáról. A lány megremegett. Kétségbeesetten vonzódott a férfihoz, miközben dühösen küzdött az érzései ellen.

– Most már menjen! – suttogta maga elé nézve. – Hallotta, amit hallani akart, a szavamat adtam.

– Mit tett magával?

– Michael? Semmit – néztek zavartan a barna szemek Theo fekete szemébe, s Abby hirtelen megértette, kire vonatkozott a kérdés.

– Tudja, hogy van egy fia?

– Most már menjen, kérem!

– El kellene engednie végre. Veszélyes dolog ragaszkodni a múlthoz. A múlt gyakran kegyetlen tanító.

– Ezt maga honnan tudja? – vágott vissza Abby. – Kiváltságok közé született, gyerekkora óta csak csettintenie kell, és megkap mindent, amit akar. Szegény Theo, micsoda keserves múltra tekinthet vissza!

– Azért akadna, aki elismerné, hogy valóban keserves, ha az ember sorsát előre megszabják, és nem térhet ki előle – válaszolt Theo türelmesen, megengedve magának azt a nevetséges luxust, hogy rábízza legbensőbb gondolatait egy idegenre. – Michael mindig azt tehette, amit akart, de nekem mint a vállalatbirodalom örökösének nem volt választásom. Persze ez nem jelenti azt, hogy folyton ezen siránkozom.

– Én sem siránkozom a múlton – mondta Abby halkan –, hanem tanulok belőle.

– Mit tett magával? – ismételte meg Theo a kérdést őszinte érdeklődéssel. – Találkozik még vele? Nyilván igen, amikor időnként eljön elvinni a fiát.

– Sosem látta a fiát – bukott ki Abbyből az igazság. Theo hitetlenkedő arckifejezése láttán elöntötte a rég elfojtott keserűség. – Nos, végül is érthető. Amikor egy nős férfi meghallja, hogy a szeretője gyereket vár, az nem igazán zene a füleinek…

– Egy nős férfival volt viszonya? – Theo nem értette, miért okoz ez neki ekkora csalódást.

– Ne mondja, hogy nem nézné ki belőlem! – olvasott Abby a gondolataiban. Aztán felsóhajtott, és felhúzta a térdét, hogy rátámassza az állát. – Nem tudtam, hogy nős. Tizenkilenc éves voltam, ő pedig tíz évvel idősebb, és rendkívül vonzó. Másfél évig a mennyben jártam, aztán elkövettem azt a hibát, hogy véletlenül terhes lettem.

– Amikor is a csillogó páncélú lovagról kiderült, hogy ördögpatája van – egészítette ki a történetet Theo.

– Bevallotta, hogy nős, és velem csak szórakozott, hogy elüsse az időt valamivel hét közben Londonban, amíg hétvégére haza nem mehet a feleségéhez és a kétéves

kislányához. Sőt nem is én voltam neki az egyetlen, bár kedvesen biztosított arról, hogy velem volt viszonya legtovább. Hát tessék! Most már tudja. Most pedig menjen, mielőtt kicsúszik a száján, hogy megérdemeltem!

Theo felpattant, de addigra Abby már futott, hogy kinyissa előtte a ház ajtaját. Aztán élesen felsikoltott.

7. FEJEZET

Abby úgy érezte, mintha kalapáccsal zúzták volna össze a bokáját. Miután kinyitotta az ajtót, és tett egy lépést kifelé, a lába lecsúszott az alacsony küszöbről. Hányszor figyelmeztette Jamie-t erre a lépcsőfokra!

Theo néhány lépéssel mellette termett, miközben ő a földön kuporgott, a sajgó bokáját tapogatva.

– Mi történt? – térdelt a férfi melléje.

– Mégis mit gondol? Felbuktam, de jól vagyok – kezdett Abby feltápászkodni, ám azonnal visszarogyott a földre.

Theo felkapta, és bevitte a szobába, miután berúgta maga mögött az ajtót. Óvatosan letette Abbyt a székre, s megnézte, mekkora a baj.

A lány lába máris dagadni kezdett, mégis összeszorított foggal próbálta legyűrni fájdalmát.

– Hát ez nem valami szép – nézett fel rá Theo.

– Köszönöm, de ezt egyedül is meg tudtam állapítani.

– Adok magának fájdalomcsillapítót, aztán beviszem a sürgősségire.

– Elfelejtette, hogy odafent egy gyerek alszik?

– Nem tud idejönni valaki vigyázni rá? Mondjuk az, aki akkor volt vele, amikor maga az öcsém szerető menyasszonyát játszotta Görögországban.

Abby nem akart vitázni.

– Rebecca messze lakik, nem lehet késő este csak úgy iderángatni. Viszont a fájdalomcsillapító jó lesz, a konyhapulton találja.

Mire Theo visszatért egy tablettával és egy pohár vízzel, megtalálta a megoldást.

– Felébresztjük Jamie-t, és magunkkal visszük.

– A lábam várhat – jelentette ki Abby. – Ha a gyógyszer egy kicsit is enyhíti a fájdalmat, és pihenek valamicskét az éjszaka, ráérek elmenni az orvoshoz holnap reggel.

Theo azonban nem értett ezzel egyet.

– Ezt a lábat még ma meg kell mutatni egy orvosnak. Ha nem tud vagy nem akar orvoshoz menni, akkor az orvost hívjuk ide.

A fájdalomcsillapító használni fog, és akkor…

– Ezt a tablettát fejfájás ellen gyártották, Abby, nem egy törött bokának.

– Nem törött el! – kiáltott fel a nő. Egy ötéves, örökmozgó kisfiú mellett nem engedheti meg magának, hogy ne tudjon járni. Ki viszi óvodába, ki ad neki enni, ki fürdeti meg, és ki szórakoztatja? Hát így jár egy egyedülálló anya, akinek nincsenek sem elérhető rokonai, sem egyedülálló barátai.

– Mi a háziorvosa telefonszáma?

Abby tompa hangon fejből megadta a számot, de egyre csak azt hajtogatta magában, hogy nem törhetett el a lába. A rendelő persze már zárva volt, az üzenetrögzítő azonban megadta az ügyelet számát.

– Hat már a gyógyszer? – kérdezte Theo kis idő múlva, miközben odahúzott magának egy alacsony széket a nő mellé.

– Köszönöm, hogy felhívta az orvost – felelte Abby. – Már biztos szeretne hazamenni. Késő van, hosszú az út Londonig.

– Így igaz – nézett Theo az órájára. – Tíz múlt. Most már nincs is értelme elindulnom. Itt maradok.

– Itt? Nem maradhat itt, gondoljon Jamie-re! Különben is túl kicsi a házam, csak két hálószobám van. Ha rálép a gázra, biztos gyorsan Londonba ér.

– Azt akarja, hogy túllépjem a sebességhatárt, csak mert magának így kényelmesebb?

– Azt akarom, hogy ne maradjon itt. – Abby még a fájdalmáról is elfeledkezett, annyira megrémítette a gondolat, hogy Theo itt éjszakázik, vele egy fedél alatt. Elképzelte, ahogy használja a fürdőszobáját, a mosdójánál borotválkozik reggel, a tőle kapott törülközőt tekeri maga köré zuhanyozás után…

– Nem mondtam, hogy magánál akarok éjszakázni. Tulajdonképpen az öcsémre gondoltam.

– Azt nem lehet – vágta rá Abby olyan gyorsan, hogy meggondolni sem volt ideje, mit mond. – Úgy értem, anélkül nem lehet, hogy fel ne hívná előbb. Sosem tudni, Michael amikor végez, talán otthon sem találja, és várhat rá a lakása előtt órákon át.

– Vasárnap? – kérdezte Theo gyanúsan szelíden. Nem értette, miért tiltakozik a nő ilyen hevesen. – Igaza van. Nem szeretnék órákon át várni az üres lakása előtt. Fel is hívom, amúgy is tudnia kell a maga kis balesetéről.

Abby a fülét hegyezte, hogy hallja a beszélgetés minden részletét. Csak Theót értette tisztán, de nem volt nehéz kikövetkezetnie, mi hangzott el a vonal túlsó végén. A férfi röviden elmagyarázta, mit keres Abbynél, azaz beadta Michaelnek, hogy épp őt kereste. Aztán beszámolt a balesetről, természetesen kihagyva a részleteket.

– Most pedig már késő van ahhoz, hogy visszamenjek Londonba. Gondolom, nálad elalhatnék. – Theo elhúzta a száját a válasz hallatán, pedig Abby biztos volt benne, hogy Michael az örömének adott hangot.

– Ó, különben nagyon sajnálom, hogy felbontottátok az eljegyzést – tett hozzá Theo búcsúzóul.

– Hogy merészelte? – dühöngött Abby kivörösödve, mihelyst Theo visszatette a telefont a zsebébe.

Ez az ember sokkal hatásosabb fájdalomcsillapító, mint a tabletták.

– Csak úgy gondoltam, kizárom annak a lehetőségét, hogy nem tartja be a szavát. Végül is hetei voltak rá, mégsem sikerült lezárnia az ügyet. Furcsa, hogy Michael nem úgy reagált a hírre, ahogy vártam – meredtek azok az elképesztően szép szemek Abby pipacspiros arcára.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte félve a lány.

– Néhány pillanatig hallgatott, aztán azt mondta, ő is nagyon sajnálja. Semmi sokk, semmi meglepődés, és még csak azt sem mondta, hogy azonnal iderohan tisztázni a helyzetet, amit elvárna az ember valakitől, akinek épp bomba robbant a kertjében.

– Ehhez nem volt joga!

– Nem hagyott nekem választást, kedvesem. Miért fogadta az öcsém a hírt ilyen egykedvűen?

Itt valami nem stimmel, azaz semmi sem stimmel, morgott magában Theo. A feltételezései elméletben támadhatatlanok, de a gyakorlatban hiányzik a kirakós játék néhány kulcseleme.

– Nos, én… mi… az utóbbi hetekben céloztam már Michaelnek arra, hogy talán nem jó nekünk ez a jegyesség…

– Miért nem szólt nekem erről?

– Mert nem tartozik magára! – füstölgött Abby. Imádkozott, hogy jöjjön már az orvos, és legyen vége ennek a kínos beszélgetésnek, s imái meghallgatásra találtak. Megkönnyebbült, amikor megszólalt a csengő.

Nem voltak kétségei, hogy Theo nem hagyja annyiban, amíg néhány kérdésére meg nem kapja a választ, és össze nem áll neki a kép.

Dr. Hawford a negyvenes éveiben járt, kedves, magabiztos személyiségnek látszott.

– Lássuk azt a lábat, Miss Clinton! – Finoman megtapogatta, megforgatta Abby bokáját, kikérdezte, amikor fáj és mennyire, s megnyugtató hangján feltett még számtalan kérdést. Theo úgy várakozott a háttérben, mint egy ragadozó, aki átmenetileg nem fér hozzá a zsákmányához.

– Ez egy alapos rándulás – egyenesedett fel az orvos. – Sikerüli elszakítania az egyik ínszalagot, ettől van a dagadás és a fájdalom. A jó hír az, hogy nem kell kórházba mennie, a rossz pedig az, hogy néhány napig nem fog tudni lábra állni. Talán egy hétig sem.

– Én ezt nem engedhetem meg magamnak, doktor úr!

– Ezt megmondta a bokájának is? – Az orvos Theóhoz fordult. – Hozzon jeget a fagyasztóból, legyen szíves, de ha nincs, egy zacskó borsó is megteszi! A lényeg az, hogy lemenjen a duzzanat. Nos, kedvesem – szólt Abbyhez, amint Theo kiment a konyhába –, tudom, hogy van egy kisfia, de semmiképp sem állhat lábra, különben nagyon súlyos sérülést szerezhet, ami sokkal hosszabb időre vonja majd ki a forgalomból.

– De…

– Ezt nem lehet megkerülni, Abby. Most felírok egy gyulladáscsökkentőt, a fiatalember pedig reggel azonnal kiváltja. Vetessen fáslit is, és rögzítse a bokáját, de ne túl szorosan! Bármilyen kényelmes, ellustul tőle a lába. Holnap már kezdheti tornáztatni is egy kicsit.

– Azt hiszem, le kell mondanom Michaelt, nem gondolja? – mondta Theo, miután kikísérte az orvost.

– Egyedül is boldogulok – felelte Abby kétségbeesetten, ami annyira nyilvánvaló képtelenség volt, hogy a férfi nem is válaszolt rá. Egyszerűen odalépett Abbyhez, és ölbe kapta.

– Most lefekszik, én pedig bezárok, és eloltom a villanyokat.

Abby alkudozni kezdett.

– Rendben van, lefekszem. De reggelre jobban leszek, és felhívom Rebeccát, hogy vigye el Jamie-t az iskolába. Aztán estére is el tud jönni, ő majd hoz valami vacsorát…

– Melyik a maga szobája?

– A jobb oldali. Hallott egyetlen szót is abból, amit mondtam?

– Minden egyes szót. – Theo a vállával belökte a hálószobaajtót. Sikerült villanyt is gyújtania anélkül, hogy leejtette volna terhét. – Csak úgy döntöttem, nem veszem figyelembe, mivel ugyanúgy tudja, hogy szamárságot beszél, mint én. – Letette a lányt a puha franciaágyra. – Hallotta, mit mondott az orvos. Tilos lábra állnia. Árulja el, hogyan akarja iskolába indítani reggel a fiát anélkül, hogy felkelne az ágyból! – Theo zsebre tett kézzel várta Abby tiltakozását, de a lány nem szólt. – Tehát nincs más választásom, maradnom kell. Különösen most, hogy maga és Michael már nem egy pár. Úgy értem… – Nem fejezte be a mondatot, hanem újból elővette a mobiltelefonját. Abby már kezdte szívből utálni azt a vacakot. – Nem esne jól szegény megtört szívű volt vőlegényének, ha iderángatnák, hogy őrizze éjszaka azt a nőt, aki cserbenhagyta, nem igaz? – Ezúttal rövid volt a beszélgetés a két fivér között. Theo elújságolta a híreket, semmi több. – Nos, ezúttal sem ajánlotta fel, hogy idesiet, és vigasztalja magát szorult helyzetében. Csalódott?

– Persze hogy nem tud iderohanni és vigyázni rám, amikor dolgoznia kell!

– Ó! Azt gondolná az ember, hogy fontosabb neki a szívszerelme egészsége, mint felügyelni a konyhát az étteremben. Különösen, hogy ilyen kurtán-furcsán adták ki az útját.

– Az a maga hibájából történt. Nem volt joga közölni vele, hogy felbontottam az eljegyzést. Én magam akartam megmondani.

Theo nem is válaszolt. Ehelyett odalépett a komódhoz, és kezdte kihúzogatni a fiókokat. Abby rémülten nézte, mit csinál.

– Át kell öltöznie – magyarázta Theo anélkül, hogy megfordult volna. – Én pedig segítek magának.

– Segít? Átöltözni? – Abby ficánkolni kezdett az ágyon, de a bokája rögvest tiltakozott.

– Megvan. Ugye ebben alszik? – lengette meg a férfi Abby nagy éjszakai pólóját. – Semmi más hálóingfélét nem találtam, hacsak nem máshol tartja – vigyorgott Theo kárörvendően, mire a nőt elfogta a kísértés, hogy hozzávágjon valamit.

– Fel tudom venni egyedül is.

– A nadrággal segítenem kell. Ha megterheli a lábát, lesheti a következményeket. Miért nem viselkedik végre jó kislány módjára, és engedi, hogy segítsek?

Azzal elindult Abby felé, aki lemondóan sóhajtott. Már az is épp elég, hogy segítségre szorul, de hogy pont ennek az embernek legyen kiszolgáltatva! Ráadásul micsoda jókedve van! Persze, hiszen elérte, amit akart, és mit sem törődve a cselekedete következményeivel, megtette, amit jónak látott. Mit számítanak neki mások érzései? Mert mi lett volna, ha ez egy valódi jegyesség? Hogyan érezné most magát Michael? Mindenesetre azonnal fel kell hívnia, mihelyst lehet, és elmagyaráznia, mi történt. Addig azonban…

Fogcsikorgatva, csukott szemmel tűrte, hogy Theo lassan, óvatosan megszabadítsa a nadrágjától. Aztán a férfi besegítette a takaró alá, és letette melléje a pólót.

– Mindkettejüknek szívességet tettem – mondta halkan Theo, mire Abby kinyitotta a szemét, és kételkedve nézett fel rá. – Nagy kísértést jelenthetett Michael vagyona, főleg, ha az embernek fel kell nevelnie egy kisgyereket. De komolyan azt hitte, hogy boldog lehet egy olyan ember mellett, aki iránt nem érez semmit?

– Nagyon is mélyek az érzéseim Michael iránt!

Furcsamód Theónak rosszulesett ez a válasz.

– Egyszer már nagyon megbántotta valaki. Lehet, hogy érez Michael iránt valamit, de talán nem ezek a megfelelő érzések, ha férjhez akar menni az ember. – Elgondolkodva figyelte a lányt egy darabig, majd folytatta. Talán tévedtem magával kapcsolatban. Azt feltételeztem, hogy nem több egy pénzéhes szerencsevadásznál, aki az öcsém vagyonára pályázik, bármibe kerül is. De visszagondolva, valahogy nem állt össze a kép. Nem mintha minden aranyásó egyforma lenne. Ahány, annyiféle. – Theo lustán legeltette szemét a lány arcán, amíg annak melege lett a pillantásától. Belül azonban örömmel töltötte el, hogy a férfi végre nem tartja alávalónak, de megőrizte hűvösen közömbös arckifejezését.

– Most örülnöm kellene, hogy megváltoztatta a véleményét? Miután közölte Michaellel, hogy többé nem akarok a menyasszonya lenni? Hogy azt kelljen hinnie, megtárgyaltam magával a személyes ügyeinket, mielőtt vele közöltem volta a döntésemet?

– Ez sajnálatos, elismerem.

– Ez minden, amit mondani tud?

Theo lassan fölé hajolt, s megtámaszkodott a feje két oldalán. A lány minden idegszála bizsergett a közelségétől.

– Maga a legvisszataszítóbb… – kezdte a nő.

– Tudom, ezt már mondta. Mégis olyan érzéseket keltek magában, amilyeneket az öcsém sosem. Ismerje el! Nem tudom, sor került volna-e erre az esküvőre, ha én nem lépek közbe, de szerintem mindketten tudjuk, hogy nagy szívességet tettem magának. Az igazság nevében – dörmögte vontatottan Theo. – Nyilvánvalóan rossz okból akart férjhez menni Michaelhez, ha nem is olyan egyértelműen helytelen okból, mint ahogy először feltételeztem. Maga egy egyedülálló anya, akiben mély bizalmatlanság él a férfiakkal szemben, Michael pedig nemhogy fenyegetést nem jelentett, hanem a védelmezője lehetett volna, egy biztos kikötő. De nem lángoltak maguk között az érzelmek, nem vonzódtak egymáshoz ellenállhatatlanul. Maga a pokol lett volna ez a házasság.

Abby lenyűgözve figyelte a sötét, hihetetlenül vonzó arcot. Mennyire igaza van, ugyanakkor mekkorát téved!

– Nekem nincs szükségem lángoló érzelmekre – szólalt meg akarata ellenére. – Ezt egyszer már átéltem, és lám, mi lett a vége.

– Csak rosszul választott – dünnyögte Theo. A tompa fényben bódítólag hatott rá Abby keblének hullámzása a takaró alatt. Zavaró elevenséggel jelent meg előtte a kép, amely hetek óta kísértette: a nő keblének látványa, a tapintása a tenyere alatt, az íze a szájában… Gyorsan ki ebből a szobából, mielőtt bolondot csinál magából, és kihasználja egy menekülésre képtelen teremtés kiszolgáltatott helyzetét. Felállt és sarkon fordult, nehogy elárulja a feszülő nadrágja.

– Kell egy lepedő – váltott gyorsan témát, de csak akkor fordult újra Abby felé, amikor már biztos lehetett abban, hogy uralja a testét. – Odalent alszom a kanapén. Ha nyitva hagyjuk a szobája ajtaját, meghallom, ha szólít.

– Nem kell…

– De igen. Az én hibámból esett el, és az én felelősségem, hogy ne okozzon még nagyobb bajt magának. Ha most elmennék, és ráállna a lábára, örök életemre lelkiismeret-furdalásom lenne.

Abby szívesen gondolta azt, hogy Theo önző érdekből cselekszik. Megkönnyebbült, mert így a férfi továbbra is beleillett abba a kategóriába, amelybe egyre inkább sorolni akarta. Ugyanis mihelyst kibújt a szépen felcímkézett dobozból, a lány azonnal elvesztette az önuralmát, mint például az előbb, amikor Theo ott ült az ágya szélén, és higgadtan magyarázott, miközben az ereiben vadul száguldott a vér.

– Márpedig azt nem engedhetjük, igaz? – felelte gúnyosan. – Ágyneműt találsz a szekrényben, meg párnákat is.

– Rendben. Az iskola pedig…

– Az egyik mama elviheti.

– Én viszem el.

A férfi eltökélt pillantása csírájában elfojtott minden vitát, így Abby röviden elmagyarázta, hol az iskola. Eddig nem is gondolt arra, hogy Theo elfoglalt üzletember, s ez a váratlan baleset bizonyára úgy kellett neki, mint púp a hátára.

– Köszönöm – mondta végül egyszerűen. – Tudom, hogy azért marad itt éjszakára, mert kötelességének érzi, én mégis… hálás vagyok.

– Nem kell úgy tennie, mintha nehezére esne kimondani – felelt hamiskás mosollyal Theo. – Nem tudta, hogy egy férfi semminek sem örül jobban, mint ha védelmezhet egy nőt?

Te pedig a lehető legjobb védelmezője lehetnél egy nőnek, futott át Abby agyán a gondolat. Aztán ráébredt, hogy Theo csak megpróbálja a legudvariasabban kezelni a kényelmetlen helyzetet. Halványan rámosolygott.

– Majd erre gondolok, amikor hajnali kettőkor felébresztem, hogy adjon fájdalomcsillapítót.

Theo biztosan nem fog tiltakozni, még az ő esetében sem, akit ki nem állhat. Abby régen Olivert képzelte ilyen figyelmesnek és gondoskodónak, de az idő bebizonyította, hogy tévedett. A férfi gyalázatosan önzőnek bizonyult, Theo viszont…

A lány mégis jobbnak látta, ha nem megy ilyen messzire. Megvárta, amíg a férfi elhagyja a szobát, aztán az ágya mellett álló telefonhoz tornázta magát, és felhívta Michaelt.

– Theo szerint nagyon jól fogadtad az eljegyzés felbontásának a hírét. Azt mondtam neki, már beszélgettünk arról, hogy talán mégsem kellene összeházasodnunk.

– Jó, akkor legközelebb megjátszom az összetört szívű, kidobott vőlegényt.

– Michael… még mindig megmondhatnád neki az igazat.

– Köszönöm, de inkább maradok egy bánatos ex. – A férfi nevetett ugyan, de gyorsan témát váltott. A lábáról kérdezte Abbyt, és a baleset körülményeiről, aztán részletesen

beszámolt a dzsesszegyüttesről, amely a klubjában játszott. – A következő néhány napban odaugorhatok, hogy vigyek nektek ennivalót – vetette fel végül.

– Ez nem elég segítség egy olyan embernek, aki nem tud lemenni a konyhába főzni, és kiszolgálni egy ötévest.

– Akkor is benézek. Ki lesz mellettetek, amíg munkaképtelen vagy? Át tudod hívni Rebeccát?

Szó sincs róla, gondolta Abby. Nem akar még tőle is újabb szívességet kérni. Majd leugrál fél lábon a konyhába, Jamie pedig nézi a tévét, vagy társasjátékoznak. Nem lesz itt semmi baj. Sietve biztosította hát a barátját arról, hogy van otthon minden, ami kell, és még gyorsabban arról, hogy Theo már reggel elutazik.

Reggel azonban kiderült, hogy a férfi távolról sem így gondolja. A nap gyenge sugarai alig szűrődtek át a függönyön, amikor kopogtak a résnyire nyitva hagyott ajtón. Theo Parios egyáltalán nem úgy festett, mint aki siet vissza Londonba. Abby ülő helyzetbe tornázta magát, és az órájára nézett. Fél tizenegy! Meglepetésében felkiáltott.

– Nem vett tudomást a világról – mondta köszönésképpen Theo, tenyerén két tablettával és egy pohár vízzel közeledve az ágyhoz. – Így aztán jobbnak láttam, ha nem ébresztem fel. Jamie-t is rávettem, hogy olyan halkan járjon, mint egy kisegér. Egészen élvezte a játékot.

– Nem kellett volna hagynia, hogy elaludjak – takarózott ki nagy lendülettel Abby, de mihelyst le akarta tenni a lábát az ágyról, akkora fájdalom nyilallt bele, hogy felkiáltott.

– Valóban nem. Fel kellett volna ráznom, és lekergetnem a földszintre tolta az orra alá a tablettákat Theo, aztán beszámolt a reggel eseményeiről. Hatkor kelt, felöltöztette és megreggeliztette Jamie-t, majd elvitte az iskolába. Visszafelé vett magának néhány ruhadarabot és némi élelmet, no meg kiváltotta a gyógyszereket.

– Most viszont segítek magának kimenni a fürdőszobába, aztán megreggelizünk. Leviszem az ölemben, hacsak nem akarja, hogy tálcán hozzam fel a reggelit.

Abby döbbenten hallgatott. Nem úgy fest a helyzet, mintha ez a rémesen vonzó férfi el akarná hagyni a házát. Túlságosan is komolyan veszi a kötelességét.

– Sajnálom, hogy tönkretettem az éjszakáját, de a napját már nem akarom. Nem kell visszamennie Londonba? Nem várják ott megbeszélések? Michael azt mondta, alig van egy szabad perce, ha átjön Angliába.

– Valóban sok a dolgom, de ez a modern világ szerencsére lehetővé teszi, hogy utazás közben, laptopon is dolgozzon az ember. Innen is figyelemmel kísérhetem az üzletet. Néhány találkozót el kellett halasztanom, de a munkatársaim kézben tartják a dolgokat. – Fanyar mosolyt küldött Abby felé, amibe az beleborzongott. – Eleget fizetek nekik, most legalább bebizonyíthatják, hogy megérdemlik.

– De…

– Megengedem a fürdővizet – vágott közbe Theo, és már ott sem volt.

Abby viszont úgy érezte, mintha futóhomokon járna, amely elnyeléssel fenyegeti.

– Jó, de csak mára – törődött bele az elkerülhetetlenbe, miközben a férfi könnyedén felemelte az ágyról, és bevitte a fürdőbe.

– Ahogy akarja – dünnyögte engedelmesen. A lány meleg és törékeny volt a karjában, és szinte hallani lehetett az agyában a fogaskerekek kattogását, ahogy próbálja feldolgozni a tényt, hogy nem tehet semmit az ő jelenléte ellen. Erezte Abby heves szívverését, s ismét erőtől duzzadó, tizennyolc éves fiúnak erezte magát, akit kihívás elé állított a sors, és aki az elszabadult érzéseinek rabja.

8. FEJEZET

Ez a nő csupa ellentmondás.

Theo elgondolkodva bámulta laptopja képernyőjét a konyhaasztalon, de a gondolatai nem a megjelenő e-mailek körül forogtak. Elméje, melyet oly gondosan edzett arra, hogy bármilyen körülmények között tudjon dolgozni, ezúttal nem engedelmeskedett az akaratának.

Türelmetlenül felmordult, aztán felállt, és készített magának egy kávét, csak hogy húzza az időt, s közben arra gondolt, vajon mit csinál Abby a nappaliban. Egy olyan nőhöz képest, aki hajlandó lett volna egy szerelem nélküli házasság révén biztosítani a gyermeke jövőjét, meglepően szemérmesen viselkedett, amikor a fürdésre került sor. Nem engedte meg, hogy segítsen, és mindent maga csinált, miután kizárta őt a fürdőszobából, amitől ötször tovább tartott a dolog, mint rendesen, ahogy azt Theo a csukott ajtón át nemegyszer a szemére vetette. Csak akkor volt hajlandó segítséget kérni, amikor le akart menni a földszintre.

Este Michael eljön látogatóba, időt szakítva sűrű elfoglaltságai közepette a nőre, aki ejtette. Theo szerint ennek így nem volt semmi értelme. Öt ugyan még nem ejtette senki, de biztos volt benne, hogy utána nem volna képes ránézni sem az illetőre, nemhogy kedvesen elbeszélgetni vele egy csésze tea fölött. Rejtélyes volt ez az egész, márpedig Theo gyűlölte a rejtélyeket. Rásandított a laptopra, aztán hirtelen elhatározással felkapta, és bemasírozott vele a nappaliba.

Abby a kanapén ült, egy párnán nyugtatva beteg lábát, amelyet betekert a Theo által vett fáslival. A férfi ellenállt a kísértésnek, hogy felhánytorgassa, mennyivel jobban be tudta volna fáslizni, ha Abby sutba dobja a büszkeségét, és megkéri rá.

– Kíván valamit? – húzta fel kérdőn a szemöldökét a nő.

– Nem unatkozik itt egyedül? Idehozhatom a távirányítót – ajánlotta Theo, aztán letette a dohányzóasztalra a számítógépet, majd nyugtalanul járkálni kezdett a szobában, csak néha állt meg az ablaknál.

– Abbahagyná a járkálást, Theo? Elfáradok, ha csak nézem.

A férfi megállt, és Abby felé fordult.

– Hogyan tud elfáradni attól, ha csak néz valakit?

– Tudom, hogy bezárva érzi itt magát, de nyugodtan elmehet. Most már egyedül is elboldogulok.

– Addig maradok, amíg teljesen rendbe nem jön.

– Teljesen? – kérdezett vissza döbbenten Abby. – Azt hittem, ma este elutazik.

– Örülne neki, ha már nem lennék itt, amikor megjön az öcsém?

– Miért örülnék?

– Talán fél, hogy felteszek neki egy-két célirányos kérdést. – Theo csak valami magyarázatot akart a lányból kiprovokálni, és azt is tudta, miért: féltékeny volt az öccsére. Már nem jegyesek ugyan, mégis bosszantotta, hogy ezek ketten ennek ellenére ilyen közel állnak egymáshoz. Azt végképp nem értette, hogyan lehetséges ez, de arra gondolt, talán épp a szex nélküli barátság egy tartós kapcsolat igazi alapja. A szex okozta boldogságérzet végül is mulandó. Hányszor volt neki is szenvedélyes kapcsolata egy nővel, miközben mindvégig tudta, hogy a viszony előbb-utóbb véget ér. – De nem válaszolt még a kérdésemre. Unatkozik?

– Természetesen nem. – Abby az ablakon kinézve azt figyelte, hogyan lesz a szitáló esőből egyre hevesebb zápor. – Ez a nap pont arra jó, hogy az ember otthon maradjon egy

fájós bokával – mondta szomorkásán. – Ha sütne a nap, jobban vágynék a szabadba, hogy kertészkedjek egy kicsit, de az ilyen időben legjobb idebent.

Aznap reggel ez volt a leghosszabb mondatfüzér, amelyet Abby kiejtett a száján. Theo elfelejtette a munkát, legalábbis egyelőre. Ellépett az ablaktól, és leült a lánnyal szemközti székre, maga elé nyújtva hosszú lábait.

– Úgy, hogy nem csinál semmit?

– Olvasok – emelte Theo felé a könyvet Abby. – Máskor úgysincs rá elég időm. Ezt épp hat hónapja kezdtem el. Biztosan észrevette, hogy egy gyerek mellett rémesen rohan az idő.

– Igen, észrevettem. Jamie nagyon jól viselkedett. Mintha még élvezte is volna, hogy én vagyok vele.

– Azt élvezte, hogy egy férfi van vele – javította ki gyorsan Abby. Ösztönösen el akarta kerülni, hogy Theo Pariost házias, huszonegyedik századi férfinak lássa. – Abban a korban van, amikor egy kisfiút már érdekelnek az autók meg a futball, és irigy a barátaira, akiknek van apukájuk, így van kivel megosztaniuk az élményeiket.

– Michaelt sosem érdekelték az autók, és a futball sem – mutatott rá Theo. – Mellette lett volna, és gondoskodott volna róla, de ez minden.

– Én nem ezért…

– Nem? Akkor árulja el, miért! – vágott közbe Theo.

– Igaza van, Michael nincs oda az autókért és a futballért, az utóbbiért végképp nem. Ami az autókat illeti, van egy csinos Porschéja, amibe Jamie mindig szívesen beül, ha Michael átjön hozzánk.

Nem kerülte el Theo figyelmét, hogy Abby megkerülte a választ, de nem firtatta tovább a dolgot.

– Gondolom, magának nincs túl sok szabadideje – ütött meg valamivel békülékenyebb hangot. – Bizonyára tisztában volt vele, milyen lesz az élet egy kisbabával. Nem gondolt egyszer sem arra, hogy…

– Hogy megszabaduljak tőle? Nem, soha! Akartam őt attól a pillanattól kezdve, hogy tudomást szereztem a létezéséről. Másoknak talán nem nagy ügy a terhességmegszakítás, de én nem lettem volna képes rá.

– Jó, jó, csak kérdeztem.

– Miért? Maga képes lenne arra kérni a barátnőjét, a partnerét vagy a feleségét, hogy vetesse el a babát, csak mert magának nem kell?

– Természetesen nem. Viszont átkozottul bebiztosítanám magam, hogy egy váratlan terhesség ne fordulhasson elő. Ez a szép a fogamzásgátlásban, nem igaz? Az ember kézben tarthatja a sorsát.

Az irány, amelyet a beszélgetés vett, hirtelen ráébresztette Abbyt vendége áradó férfiasságára, és gyorsan lesütötte a szemét.

– Egyszóval nem unatkozom. Szeretem hallgatni az esőt, és nagyon pihentetőnek találom, hogy nem kell csinálnom semmit. Egyszer maga is kipróbálhatná.

Theo olyan elbűvölő mosollyal jutalmazta a megjegyzést, hogy Abby egy pillanatra levegőt sem kapott.

– Azt hiszem, éppen azt csinálom – mutatott rá a férfi, s elnézte a nő karcsú nyakát. Olyan erős vágy fogta el, hogy melléje térdeljen, és kisimítsa az arcába hulló hajtincseket, hogy ökölbe szorult a keze.

– De hiszen behozta a számítógépét!

– Épp csak rápillantottam délelőtt, most meg már majdnem dél van…

Abby szívét meglágyította a beismerés. Valami prózai dolgot szeretett volna mondani, hogy oldja a beszélgetés bensőséges voltát.

– Akkor jobb lesz, ha elkezd dolgozni, mielőtt még túlságosan hozzászokik a semmittevéshez – tréfálkozott.

– Azért valamit csináltam már ma, nem igaz? Például kiszolgáltam magát…

– Nem kértem rá.

– Nahát, maga aztán kiszámítható egy nőszemély!

– És ez így van jól. Sosem baj, ha valaki kiszámítható – vitatkozott Abby. Kezdett az idegeire menni, hogy a lába miatt tétlenségre van kárhoztatva. A beszélgetést sem hagyhatta abba, és ki sem mehetett a szobából.

– Valóban? – dünnyögte Theo, majd látványosan sóhajtott egyet. – Nos, bármennyire is szeretnék még itt üldögélni, nem halogathatom a végtelenségig a munkát.

– Nem bizony.

– Erről jut eszembe, miért is zavartam meg békés magányát.

– Nos? – nézett rá Abby óvatosan.

– Mivel ma nem tudtam személyesen bent lenni az irodában, és nagy valószínűséggel holnap sem tudok…

Abbynek kellett néhány másodperc ahhoz, hogy felfogja a kijelentés értelmét, ezért nem jutott el hozzá a mondat második fele. Akkor kapott észbe, amikor Theo már a válaszát várta. Utólag kikövetkeztette, mit is mondhatott a férfi.

– Azt akarja, hogy dolgozzak magának?

– Csak amíg itt vagyok. Rengeteg diktálnivalóm volna, mert én magam csak két ujjal tudok gépelni, ami nagy időveszteség. – Theo felvette az asztalról a számítógépet, és letette a vékonyka masinát oda, ahová szánta. – Ugye tudja, hogyan kell az ilyet használni?

– Persze. De nem tudom, megfelelek-e az elvárásainak.

– Nem tudhatja, mik az elvárásaim – mutatott rá Theo, majd Abby mögé lépett, s úgy hajolt előre, hogy hátulról tudja kezelni a gombokat. – Jó így magának? Csak szóljon, ha nagyon nyomja a lábát!

A lány hajat is mosott reggel, friss, tiszta menta- és eukaliptuszillata volt. Theót úgy elkábította ez az illat, hogy mire lassan felemelte a fejét, már csak azt hallotta, hogy Abby a keresendő fájlokról kérdez. Átnyúlt a lány válla fölött, s a nyíllal a megfelelő helyre mutatott. A lány hosszú, vékony ujjai szórakozottan simogatták a hordozható számítógép oldalát, mire Theo lelki szemei előtt elevenen megjelent egy kép, ahogy őt simogatják azok a karcsú ujjak. A gondolat persze nem maradt következmények nélkül…

– Hiányozni fog? – dörmögte.

Abby meglepetten fordította oldalra a fejét az ide nem illő kérdés hallatán. A szíve nagyot dobbant, aztán gyorsabb tempóban vert tovább.

– Kicsoda?

– Az öcsém. – A férfi lélegzete finoman meglibbentette a hajfürtöt, amely az arcát csiklandozta, mégsem egyenesedett fel. Jóleső érzés volt így a lány fölé hajolni, belélegezni az illatát, várni a válaszára. Theo érezte a belőle áradó feszültséget, elárulta Abby mozdulatlansága. Ujjai sem mozdultak már számítógép oldalán.

– Michael és én ezután is találkozni fogunk. Egész életünkben – felelte Abby, majd megköszörülte a torkát, s minden erejével igyekezett úgy tenni, mintha az erős, szép szál férfi mögötte nem izgatná minden idegvégződését. Miért hajol ennyire közel? Miért szuszog a nyakába? Így nem lehet tisztán gondolkodni! Az is nagy dolog volt, hogy a lány egyáltalán tudott válaszolni. – Barátok vagyunk, és az ember nem hagyja el a barátját, csak mert valamilyen szempontból nem felel meg.

Theo felegyenesedett kissé Abby háta mögött, de ugyanazzal a mozdulattal megfordult, és leguggolt a kanapé mellé.

– Itt nemcsak barátságról van szó, ha jól értem. Ez kicsit több annál. Az ember azt gondolná, rossz érzések maradnak magukban a felbontott eljegyzés miatt, még ha a viszonyt… hogy úgy mondjam… nem is hálták el.

– Talán hagyjuk ezt most, és kezdjünk dolgozni! – motyogta Abby elvörösödve. – Nem vagyok titkárnő, de értek egy kicsit a számítógépekhez… – Theo gyönyörű szemének átható tekintete kényelmetlen érzéseket váltott ki a lányból. – Viszont nem tudom, meddig bírom itt mozdulatlanul. Máris merev a lábam…

– Igen? – Theo azonnal átváltozott figyelmes ápolóvá. – Talán jót tenne egy jeges borogatás – mondta, és máris indult a konyha felé. Egy jéggel teli műanyag zacskóval tért vissza, s óvatosan ráfektette Abby lábára.

– Ez majd segít – nyugtatta Theo. – Csak öt percig hagyom rajta. Jé, festi a lábkörmeit!

– Sok nő festi.

– És sok férfi is – nézett fel rá huncut mosollyal Theo. – Mármint festi az asszonya körmét. A magáét festette valaha is férfi?

– Természetesen nem – vágta rá Abby. Zavarta, hogy teljesen ki van szolgáltatva Theónak, aki a bokája köré igazgatta a jegeszacskót.

– Milyen elszörnyedve mondta ezt! Miért? Egészen izgató lehet.

– Köszönöm, most már sokkal jobb a lábam – nyöszörögte a lány.

– Jobban is néz ki – vette le róla Theo a zacskót, majd szakszerűen megvizsgálta az eredményt. – Jó. Mindjárt jövök, ne menjen sehová! – Azzal már el is tűnt a jéggel, majd néhány perc múlva egy tégellyel tért vissza. – Krém – tartotta a magasba. – A fürdőben találtam. A mozgáshiány rosszat tesz a vérkeringésnek. Tudta? – kérdezte, miközben letekerte a tégely tetejét.

– Talán ha hetekig fekszik az ember. De én alig egy napja vagyok ágyhoz kötve, nem hiszem, hogy ez ártott a vérkeringésemnek. Most meg mit csinál?

Persze tudta jól, mire készül Theo, mégis áramütésként érte, amikor a férfi vastagon rákente a krémet az egészséges lábára, és masszírozni kezdte. Alapos munkát végzett, s közben egyfolytában a masszázs jótékony hatását ecsetelte a fájdalomcsillapításban, a stressz leküzdésében és Abby nem létező keringési problémáinak elmulasztásában.

– Engedje el magát! – biztatta a lányt. – Érezni lehet, mennyire feszült.

– Mégis mit várt? – dünnyögte amaz, aztán fokozatosan mégis élvezni kezdte a férfi ujjainak szakértő mozdulatait a talpán, a bokáján, az alsó lábszárán, a lábujjain… Hátradőlt a kanapé puha párnáin, és félig lecsukta a szemét.

Kis idő múlva mégis elhúzta a lábát.

– Ez nagyon jólesett. Most már készen állok a kemény munkára – küzdötte fel magát a lány félig ülő helyzetbe, mire Theo szolgálatkészen odahúzta a kisasztalt, hogy egészen felülhessen. Áttette Abby lábát az asztalkára, ami azt jelentette, hogy megint hozzá kellett érnie.

Aztán a férfi biztonságos távolságban elhelyezkedett, hogy diktáljon, Abby pedig sosem volt még ilyen hálás azért, hogy egy számítógép képernyőjét bámulhatja az ölében.

Theo pont úgy diktált, ahogy a lány elképzelte. Minden egyes szó a helyén volt, még gondolkodnia sem kellett fogalmazás közben. Fél kettőkor hagyta abba, amikor is közölte Abbyvel, hogy ennie kell valamit.

– Elviszem magát ebédelni – jelentette ki. – Egy sörözőbe megyünk, és az ajtó előtt fogok parkolni, hogy ne kelljen sokat ugrálnia fél lábon.

– Hiszen nem is ismeri az itteni helyeket. Ez nem jó ötlet…

– Miért nem? Így nem kell a főztömet ennie.

– De… – A lányt nyugtalanította, hogy még több időt kell Theo társaságában töltenie, az pedig még jobban, hogy olyan oldalairól ismeri meg, amelyeket nem tud a régi kategóriákba sorolni, sőt elítélni sem. Ráadásul libabőrös lesz minden érintésétől. Ezer de,

amit Abby igazából nem is tudott szavakba önteni. – De magának vissza kell térnie Londonba, a munkájához… Úgy értem, igazán nem tartozik nekem ennyi figyelemmel, hiszen nem vagyok más, csak egy szerencsevadász. Már elfelejtette?

– Felülvizsgáltam a feltételezéseimet – válaszolta Theo, majd néhány pillanatig csendben nézte a lányt. Abby még a hallgatásától is megborzongott. – Fél a társaságomban? – kérdezte aztán a férfi lágyan, mire a lány hevesen tiltakozni kezdett.

Így aztán huszonöt perccel később egy elegáns francia étterem sarokasztalánál ültek, amelynek címét Theo az interneten találta meg. Abby egész kellemesen töltötte az időt az autóban és az étteremben egyaránt. Az egydimenziós figura, akinek Theót képzelte, amikor megismerkedtek, hamarosan háromdimenziós, hús-vér férfivá alakult. Okos, szellemes, jó modorú férfivá – aki egyáltalán nem szabad, hogy érdekelje őt, győzködte magát a lány nem valami nagy sikerrel.

– Azt javaslom, visszafelé vegyük fel Jamie-t – mondta Theo, miután kifizette a számlát.

– Mi lesz a munkájával? Ha Jamie otthon van, semmi esélyünk tovább dolgozni.

– Akkor majd később folytatjuk – segítette talpra Abbyt a férfi. – De lehet, hogy csak holnap – tette hozzá halkan.

Szóval marad még legalább egy napig. Igaz, ami igaz, a lány már nem is akarta annyira, hogy elmenjen. De miért? Bizonyára csak hálából, mert Theo nagylelkűen segített neki, győzködte magát gondolatban. Nehéz elkerülni, hogy baráti érzései támadjanak az embernek valaki iránt, aki ennyi mindent megtesz érte…

Amikor Jamie beült a kocsiba, Abbynek már nem volt ideje ezen tűnődni. A kisfiú lelkesen mesélte, mi történt vele a nap folyamán, mutogatta a rajzait, feltette a szokásos, gyakorlatias kérdéseit, meg sok vicceset, amivel mindig megnevettette Abbyt.

Hazaérve a lány boldogan látta, milyen jól bánik Theo a gyerekkel. Egészen másképp, mint Michael. Michael mindig szívesen játszott vele olyan játékokat, amelyeket ülve lehetett csinálni, például legózni vagy kirakóst, Theo azonban inkább focizott vele a kertben, s úgy tett, mintha nem hallotta volna a nő figyelmeztetését az ablakok épségével és a szomszédok növényeivel kapcsolatban. Később elmentek a legközelebbi hamburgereshez, előtte azonban Theo kellőképpen megdicsérte Abbyt, hogy nem szokta gyorsételekkel tömni a fiát. Aztán fürdés következett, ami inkább tengeri kalandra emlékeztetett, mint tisztálkodásra.

Vannak ennek a mozgalmas gyereknevelésnek is előnyei, ismerte el Abby magában. Hét órára Jamie már nem tudta nyitva tartani a szemét, és a mese felénél elaludt. Theo ölben vitte az ágyába.

– Jól szórakozott? – kérdezte Abby, amikor a férfi öt perccel később lejött az emeletről.

Theo félig leeresztett szempillái alól nézett vissza rá, s arra gondolt, rég nem volt része ilyen egyszerű, őszinte élvezetben. Felnőtt szórakozásai sokkal kimértebbek, kifinomultabbak és költségesebbek voltak.

– Lemondtam Michaelt – közölte, nem válaszolva a kérdésre. – Azt mondtam neki, még nincs olyan állapotban, hogy látogatókat fogadjon.

– Mit mondott? – képedt el Abby.

– Hallotta. Majd meglátogatom, mielőtt elmegyek, és mivel maguk között továbbra is fennáll egy olyan barátság, amely meghaladja a szellemi képességeimet, találkozhatnak, amikor csak akarnak, ha már nem vagyok itt. De nem ma este.

– És engem meg sem kérdezett?

– Nem bizony. Azt mondja meg, mit szeretne vacsorázni! Tésztát tudok főzni, de minden, ami ennél bonyolultabb, valószínűleg ehetetlen lesz. Attól tartok, Michael örökölt minden kulináris tehetséget a családból.

– Nem mondhatja le egy… egy vendégemet a beleegyezésem nélkül!

– Már megtettem – nézett Abbyre nyugodtan Theo, megvárva, hogy lassan lecsillapodjon.

– Olyan jó lett volna…! Azt hittem, örül, hogy találkozhat az öccsével. Alig tartják a kapcsolatot. Michaelnek biztos rémesen rosszulesett. Felhívom, és elmondom neki, hogy nem az én ötletem volt.

– Nem kell mondania neki semmit – kezdett Theo dühbe gurulni. Mi a fene zajlik itt, és miért érzi folyton azt, hogy nincs egészen képben? – Miért aggódik Michael érzései miatt? Talán fél tőle valamiért? – kérdezte összehúzott szemöldökkel.

Abby döbbenten nézett vissza rá.

– Hogyan félhetnék én Michaeltől? Ő a legkedvesebb ember, akit valaha ismertem!

– Akkor meg fogja érteni, hogy még pihennie kell! – vált egyre ingerültebbé a férfi.

Tekintetétől Abbyn izgatott borzongás futott végig, és kétségbeesetten igyekezett megfejteni a hangjában lappangó feszültséget. Amikor vendége tett néhány lépést feléje, hevesebben kezdett verni a szíve. Idegesen megnyalta a szája szélét, és megbabonázva nézett Theóra, nem tudván elfordítani a tekintetét lenyűgözően férfias alakjáról.

– Mellesleg – folytatta a férfi mély, fátyolos, végtelenül érzéki és végtelenül nyugtalanító hangon – talán jó is, ha Michael nincs itt ma este. Lehet, hogy könnyedén lenyelte az eljegyzés felbontását, de vajon hogyan érezné magát ebben a légkörben, ami kettőnk közt kialakult?

– Milyen légkörben? – Abby énjének egyik fele legszívesebben hisztérikus nevetésben tört volna ki a feltételezésre, ami valószínűleg nagy meglepetésként érte volna Theót. Másik fele viszont azzal küszködött, hogy megértse, mi is van itt kibontakozóban, s hogy megbirkózzon az egyre növekvő sóvárgással, amely a hatalmába kerítette.

– Tudja maga azt nagyon jól, milyen légkörről beszélek. – Theo most már közvetlenül mellette tornyosult, és elégedetten látta, hogy Abby egyre szaporábban veszi a levegőt. Előrenyújtotta a kezét, s finoman végigsimított a lány karján. Hallotta a sóhajtását, ami úgy felszította vágyát, mint még soha semmi. – Már Görögországban is szikrázott köztünk a levegő folytatta, nem hagyva a lánynak időt, hogy magához térjen. Aztán térdre ereszkedett mellette, és lehajtotta a fejét, hogy lágy csókot leheljen Abby kulcscsontjára.

A lány megremegett.

– Ne!

– De igen. Hiszen úgy vágysz rám, mint ahogy az öcsémre sohasem. Egyszer már bebizonyítottam, most pedig már annál is többet akarok…

– Nem lehet…

– Mert nem akarod? Nem akarsz engem? Akkor mondd ki, hogy csak képzeltem, milyen hatással vagyok rád! Én már nem vagyok képes ezt elhitetni magammal. Isten a tudója, hogy mindenre számítottam, csak erre nem – vallotta be, s közben apró csókokat hintett Abby állára. – Mondd, hogy nem akarod, és én örökre békén hagylak! Többé nem szólok bele semmibe. Ha hozzá akarsz menni az öcsémhez, akármilyen okból, nem állok közétek.

– Én nem vagyok olyan lány, aki csak úgy lefekszik hol ezzel, hol azzal…

Theo gyorsan felfogta, hogy Abby nem a kérdésére válaszolt.

– Csak olyan lány, aki pusztán az anyagi biztonsága érdekében képes lenne hozzámenni egy férfihoz, akihez fizikailag nem vonzódik. Van, aki ezt sokkal erkölcstelenebbnek tartaná.

Abby elhúzódott. Erre a nyers kijelentésre hirtelen nem tudott mit mondani.

– A szex nem minden.

– Felviszlek a szobádba. Ez nem alkalmas hely a szeretkezésre, és ne félj, nagyon óvatos leszek.

Abby a magabiztosan sürgető, ugyanakkor megnyugtató szavaktól végképp elolvadt. Ahogy Theo halkan és gyorsan, mint egy macska szaladt vele felfelé a lépcsőn, lépésről lépésre nagyobb lánggal égett benne is a vágy.

Annyira kívánta őt, ahogy sosem hitte volna, hogy valaha kívánhat újra egy férfit. Sőt sokkal jobban, mint Olivért kívánta valaha.

Theo belökte a vállával az ajtót, majd becsukta maga mögött, aztán letette Abbyt az ágyra. A lány hallgatása többet árult el minden szónál.

Theo felkapcsolta a kislámpát a komódon, ami épp ahhoz volt csak elég, hogy egymás körvonalait lássák, és azon tűnődött, mit tenne, ha Abby most elutasítaná. A teste beteljesülésért kiáltott, de ha a lány úgy akarná, képes volna elmenni. Először a hideg zuhany alá, aztán ki a házból, és Abby életéből. Igaz, ennek a lehetőségnek még a gondolata is elborzasztotta.

– Hamarosan lejár az idő, amíg felháborodhatsz és tiltakozhatsz – állt meg az ágy végében, szinte felfalva a lányt a tekintetével.

A szoknya lágy redői felcsúsztak Abby combján, s a pillantásától szertefoszlott a férfi maradék önuralma is. Levetette az ingjét, és a földre dobta, majd a keze elidőzött egy pillanatra a nadrágja derekán. Innen már nem lesz visszaút. Micsoda idegtépő ez a várakozás, amikor legszívesebben letépné magáról a ruhát, s azonnal a magáévá tenné Abbyt, mint egy ősember! Fenébe a kifinomult csábítással! Össze akar olvadni vele tüstént, érezni, hogy a nő magába fogadja.

– Ne hagyd abba! – suttogta a lány.

A szavai szinte csattantak a nehéz csendben, mint amikor egy ajtó becsapódik. Abby már nem törődött semmivel. Nem bánta, ha nem kaphat mást, csak testi szerelmet, nem bánta, hogy Theo kétes erkölcsű nőnek tartja, csak övé legyen ez a nagyszerű ember teljesen, maradéktalanul.

Theo azt ígérte, hogy óvatos lesz, de pokolba az óvatossággal! Abby forró, nyers szexet akart, és minél hamarabb.

Nézte, ahogy Theo folytatja a vetkőzést, és halkan felnyögött, amikor az utolsó ruhadarab is lehullott a földön növekvő kupacra. Micsoda fickó! Széles a válla, kidolgozottak az izmai, a férfiassága pedig semmi kétséget sem hagy afelől, hogy ő ugyanúgy kívánja az együttlétet.

– Most te jössz, Abby – dörmögte Theo.

– Lehet, hogy neked nem fog tetszeni, amit látsz. Nem vagyok olyan dús idomú…

– Már van némi fogalmam rólad, ne felejtsd el! Nagyon tetszett, amit akkor láttam. Gyere, levetkőztetlek.

Abby lábára való tekintettel mellé térdelt, és lehúzta róla a pólót. Amikor a lány ki akarta kapcsolni a melltartóját, megállította.

– Várj, csak apránként! – suttogta. Meglepetten vette észre, hogy remeg a keze. Istenem, olyan, mint egy tizenéves, aki az első szexuális élményére vár.

Elképesztő! Ő, a tökéletes szerető hirtelen kapkodó, zöldfülű kamasszá vált, aki alig tudja visszafogni magát. Annyit gondolt ezekre a keblekre, s amint kiszabadította őket a melltartóból, legyűrhetetlen vágy fogta el. Micsoda szépség! Nemsokára megízleli őket, és élvezni fogja, ahogy Abby a gyönyörtől dobálja magát, de előbb ki kell bontani a többi látnivalót.

Lassan, óvatosan lehúzta a lány szoknyáját, felfedve a kislányosan karcsú testet. Theo már nem is értette, hogyan találhatta eddig vonzónak a dús idomokat. Beleakasztotta az ujját a bugyi szélébe, lassan lefelé csúsztatta, s feltárult előtte Abby a maga pompázatos meztelenségében. Theo mély lélegzetet vett a puha, szőke háromszög láttán. Óriási akaraterőre volt szüksége ahhoz, hogy óvatos legyen, ahogy ígérte. Ráhajolt a lány félig

nyitott ajkára, s amikor már nem elégedeti meg a csókjaival, mohó szája felfedezőútra indult…

9. FEJEZET

Abby az ágyból figyelte, ahogy Theo öltözködik. Szerette is ezeket a perceket, ugyanakkor gyűlölte is. Szerette azért, mert imádta nézni őt, és gyűlölte, mert azt jelentették, hogy vége a hétvégének, s minden hétvége közelebb hozta azt a percet, amikor elveszíti a férfit.

Még mindig alig hitte el, hogy egy olyan embernek a szerelmi rabszolgája, aki nem szereti őt, s a ragaszkodása teljesen egyoldalú. Előre félt az elkerülhetetlen veszteségtől. Az elmúlt hat hétben Theo egyszer sem suttogott a fülébe szerelmes szavakat, még a szenvedélye csúcsán sem. A szenvedélyen túl nem táplált iránta érzelmeket.

Élvezte a testét, és ezt meg is mondta Abbynek, de hogy szeretné…? Nem. Talán nem látta már hagyományos értelemben vett szerencsevadásznak, a lelke mélyén azonban még mindig olyan nőnek tartotta, aki kész lett volna eladni magát az anyagi és érzelmi biztonsága érdekében. Ki akarta használni az öccsét, akár elismeri, akár nem, így neki sem voltak fenntartásai amiatt, hogy ő is kihasználja a lányt.

Abby számára ez volt a létező legrémesebb helyzet, de belátta, nem tehet ellene semmit. Theo általában pénteken érkezett, és vasárnap este ment el, miután Jamie-t ágyba dugták. Akár Athénban volt, akár Londonban, minden hétvégén megtette az utat. Ám a kapcsolatuk kizárólag a szexről szólt, legalábbis Theo számára. Abby még abban sem volt biztos, hogy nem haragszik-e magára a gyengeségéért. Néha a szeretkezés csúcspontján kis boszorkánynak szólította, s a lány szomorúan vette tudomásul, hogy ez egyáltalán nem bók vagy tréfa volt.

Ő viszont minden hétvégével egyre jobban megszerette a férfit. Theo nem nős ugyan, mint Oliver, de ugyanannyira veszélyes, sőt még inkább. Ugyanis amit Oliver iránt érzett, jelentéktelen volt ehhez a rajongáshoz képest.

– Hallom, ahogy gondolkodsz – dörmögte az Abbynek hátat fordítva öltözködő Theo. Meg sem fordult, csak figyelmesen gombolgatta az ingét. – Min töröd a fejed?

Rajtunk és azon, hogy hová vezet ez az egész, akarta mondani Abby. Azon, hogy mi lesz velem, ha rám unsz, és úgy döntesz, továbbállsz. Vajon szólsz majd, vagy csak egyszerűen nem jössz el egyik este, amikor várlak? Végül is egy erkölcstelen nő nem érdemel meg egy tisztességes búcsút, nem igaz?

– Semmin. Azaz a holnapi munkanapon. Utálom a hétfőt.

– Felmondhatsz, ha akarsz – fordult feléje Theo, s nekidőlt az ágy végének.

– Ó, de jó, ötlet! Felmondok és várom, hogy pénz teremjen a fán a hátsó kertben – nevetett Abby, de a férfi nem nevetett vele. – Viccelsz, ugye?

A lány szinte érezte meztelen testén Theo pásztázó tekintetét. A férfi szerette nézni őt, miközben öltözködött, s Abby úgy találta, ő is élvezi a szemérmetlen helyzetet, hogy miközben a szeretője már öltönyben áll, rajta pedig nincsen semmi.

– Gazdag vagyok – vont vállat nemtörődöm mozdulattal a férfi, de éles szeme figyelmesen fúródott a lány tekintetébe. – Megengedhetem magamnak, hogy támogassalak.

Abby minden erejével küzdött, hogy ne mutassa ki, mennyire bántja ez a mondat.

– Azt akarod mondani, megengedheted magadnak, hogy megvásárolj.

– Nem kell, hogy megvásároljalak, Abby. Már úgyis az enyém vagy, amikor csak akarom.

– Uramisten, Theo! – kelt fel az ágyról a lány, maga köré tekerve a takarót. – Néha igazán megdöbbentesz – mondta, miközben a könnyeivel küszködött.

– Csak leszögeztem egy tényt. – A férfi megkerülte az ágyat, leült Abby mellé, s maga felé fordította a vonakodó lányt. – Kimerült vagy a hétvégére. Mi rossz van abban, ha egy férfi gondoskodni akar arról, hogy a szeretője ne legyen kimerült? Szerintem ez teljesen logikus.

– Ez is azt mutatja, hogy nem ugyanazon a bolygón élünk. Én ugyanis nem látom logikusnak. Szeretem a függetlenségemet, szeretem magam megkeresni a kenyeremet, és nem akarok támaszkodni senkire.

– Az öcsémre mégis kész lettél volna támaszkodni – mutatott rá Theo.

Nem jó ötlet Michaelre terelni a szót, gondolta aztán, épp amikor indulni készül. Tudta, hogy Abbyvel hét közben még mindig találkoznak, Michael néha meghívja őt és Jamie-t az egyik éttermébe, hogy addig is tudjanak beszélgetni. Végül is szerelemben és háborúban minden megengedett. Michael elvesztette Abbyt, akármilyen barátság maradt is fenn közöttük, Theóban mégis ott izzott a féltékenység, jobban, mint szerette volna.

A lány némán nézett vissza rá. Sikerült Michaellel megőrizniük a titkukat, de tudta, hogy a kapcsolatuk Theo idegeire megy. Nem féltékeny, ugyan, dehogy! Ő csak egy eldobható használati tárgy számára. Pusztán az bosszantja, hogy a kapcsolatuk Michaellel normális esetben már rég véget kellett volna hogy érjen, és nem érti, miért nem így történt.

– Nos? – sürgette a választ a férfi, nem törődve a hanggal, amely arra intette, hogy hagyja annyiban. – Vagyok olyan jó anyagi helyzetben, hogy gondoskodjam rólad. Akkor hol itt a probléma? Különben is, úgy gondolom, Jamie-nek magániskolába kellene járnia. Túl értelmes az állami iskolához.

Abbyt egy pillanatra kizökkentette a fiának említése. Theo csak ritkán beszélt róla, de csodálatosan bánt vele, és Jamie imádta. Ez is egy olyan gond, amellyel hamarosan foglalkoznia kell.

Abby kezdetben a legnagyobb jó szándékkal adta át magát az ellenállhatatlan vonzalomnak, s azzal vigasztalódott, hogy nincs semmi rossz abban, ha az ember megragad minden alkalmat a boldogságra, még ha az átmeneti is, és élvez egy pusztán érzéki viszonyt. Megpróbálta Jamie-t távol tartani Theótól, de nem volt könnyű dolga. Napközben úgy voltak együtt, mint egy kis család, s olyan jó volt látni a kisfiút, ahogy felragyog a szeme, amikor a férfi megérkezik. Abby abbahagyta hát az aggódást, és belement a játékba.

Menet közben azonban elromlott valami, s ő nem tett semmit ez ellen.

– A fiam iskoláztatása az én dolgom.

Theo minden izma megfeszült, de megnyugtatta magát, hogy Abbynek végül is igaza van, és szerencse, hogy így gondolkodik.

– Csak javaslat volt.

– Köszönöm, de én nem gondolhatok magániskolára.

– Nem neked kell gondolni rá. Én megengedhetem magamnak.

– Nem beszélhetnénk meg ezt máskor?

– Pár hónap múlva? Úgy gondolod? Már majdnem ennyi időt töltöttünk egymással. Várjunk még kettőt?

Abby hirtelen felegyenesedett, a szája nyitva maradt, s a szeme tágra nyílt, amint egy gondolat száguldott át az agyán.

– Mit mondtál? – kérdezte kiszáradt torokkal.

Theo a homlokát ráncolta.

– Mi baj van?

– Tessék…? Hogy…? – pislogott rá Abby. Kétségbeesetten várta, hogy a férfi elmenjen, ő pedig megnézhesse a naptárját.

– Hagyjuk, mennem kell – legyintett Theo. Gyakran későn indult, mert elég volt egyetlen érintés, máris visszabújtak az ágyba. Ezúttal azonban a lány alig érzékelte, hogy

Theo maga felé fordítja az arcát, alig érezte a rövid búcsúcsókot az ajkán. – Hihetetlen, hogy nem tudok betelni veled – dünnyögte a férfi, Abby hajába fúrva a kezét. Lenyűgözve nézte, ahogy kihullottak barna ujjai közül a szőke fürtök.

– Igen, ez nagyszerű. Igaz, Theo? – felelte Abby élesebben, mint szerette volna.

– Mármint? – érdeklődött Theo hirtelen hűvössé váló hangon.

– A legtöbb normális ember nem tekintene két hónapot a kitartás lenyűgöző mintapéldájának – válaszolta Abby halványan mosolyogva, hogy elvegye a gúnyos kijelentés élét. – Viszont mindketten tudjuk, hogy te nem vagy egy átlagos, normális ember – ingerkedett tovább.

– Remélhetőleg ez nem akadálya annak, hogy normálisan működjek a fontos helyeken – dörmögte fátyolos, izgató hangon Theo, amitől a lány rendszerint elolvadt.

– Menned kell, már tizenegy is elmúlt. Csak az isten tudja, hogyan tudsz ilyen kevés alvás mellett életben maradni – simogatta meg Theo arcát Abby, élvezve a bőre tapintását.

– Elfelejted, hogy nem vagyok átlagos ember, tehát aludnom sem kell annyit, mint más embernek.

– Ez nem jelenti azt, hogy nem kellene megpróbálnod. Még a legedzettebbek is kifáradnak néha, és ilyenkor támad a betegség.

– Jó tudni, hogy törődsz velem, édes – nevetett fel Theo, aztán hosszan megcsókolta Abbyt, aki elfeledkezett a táskájában lapuló naptárról.

Sóhajtva élvezte a csókokat, beletúrva a férfi fekete hajába.

– Theo, most már tényleg menned kell, nekem is hosszú napom lesz holnap.

A férfi még simogatta egy kicsit, aztán elköszönt.

– Aludj jól, és álmodj rólam! Csak rólam!

Ahogy becsukódott a ház ajtaja, Abby legszívesebben elaludt volna, de attól még nem oldódik meg a gondja. A köntösét magára kapva, lábujjhegyen sietett le a földszintre. Biztos nincs is semmiféle gond, csitítgatta magát, amikor rádöbbent, hogy késik a menstruációja. Ez még nem jelent semmit, hiszen sosem volt egészen rendszeres. Különben is, szedi a tablettát, semmiképp sem eshetett teherbe.

Amikor Jamie-vel terhes lett, annak mindenféle tünetei voltak. Most viszont nem érez semmit, tehát nincs miért aggódnia. Nincs is szükség arra, hogy vegyen egy tesztet…

Másnap délelőtt mégsem tudott semmi másra figyelni, s a lábai fél egykor valahogy a patika felé vitték, hiába bizonygatta magában, hogy felesleges. Annak kell lennie!

Óriási akaraterőre volt szüksége, hogy ne lopózzon ki a vécébe a munkával zsúfolt délután folyamán, csak hogy megnyugtassa az idegeit.

Jó néhány órával később pedig arra gondolt, valahol mélyen bizonyára érezte, tudta előre a hírt, amit annyira nem akart megtudni. Ha már délben bizonyságot szerez, nem is lett volna képes végigdolgozni a délutánt.

Sötétben feküdt a szobájában, miután Jamie már elaludt, ő pedig megcsinálta a tesztet, és próbálta megemészteni ezt a rémálmot. Igen, mégis terhes.

Nem értette, hogyan történhetett, hacsak úgy nem, hogy a kis fehér tabletta a legrosszabbkor hagyta cserben. Egyszer elrontotta a gyomrát, és hányt. Talán akkor? De mit számít ez most már?

Minden idegszála megfeszült, testét szinte görcsbe rántotta az idegesség. Most hogyan tovább? Theónak nem mondhatja meg. Elképzelte a beszélgetést, amelynek során egyszer csak bedobná a bombát. Vajon hogyan reagálna a férfi?

Abby már attól rosszul volt, hogy maga elé képzelte a jelenetet.

Theo nem akar normális kapcsolatot, különösen nem vele. Kimondhatatlanul dühös lenne a hírre, talán még azzal is megvádolná, hogy szándékosan csalta csapdába. És ami még rosszabb, ragaszkodna ahhoz, hogy Abby elfogadja az anyagi támogatását. Vagy talán még el is akarná venni tőle a babát, hogy görög módra nevelje fel.

A lány szeme sarkában összegyűlt a könny, s ő hagyta végigfolyni az arcán. Megpróbált elképzelni valami józan, elfogadható végkifejletet ennek az esetleges beszélgetésnek, de nem tudott. Igaz, Theót sok más oldaláról is megismerte az elmúlt hetekben, de kezdeti elfogult gyanakvása nem tűnt el egészen, hiszen nem pillanatnyi elmezavar eredménye, hanem a jelleme része volt.

Amikor elméje már nem bírta tovább a gyötrelmeket, Abby nagy nehezen elaludt, de a rémálom ébredés után azonnal folytatódott.

Most sokkal rosszabb volt a helyzete, mint amikor Jamie-vel lett terhes. Akkor legalább azt hihette, hogy Oliver boldog lesz a hír hallatán, és összeházasodnak. Még akkor is tiszta volt a képlet, amikor szertefoszlottak a reményei: ő felneveli egyedül a babát, a férfi pedig eltűnik a színről.

Ezúttal nem volt miben reménykednie, s azt sem tudta kiszámítani, hová vezet ez az egész. Minél tovább gondolkodott, annál világosabban látta, hogy Theo nem fog egyszerűen lelépni, nem tagadja meg a gyermekét. Akár akarta, akár nem, apa lett, és ennek megfelelően fog viselkedni.

Nem. Theo vagy megszerzi a baba fölötti teljes felügyeletet, ami nem volna nehéz számára, hiszen hatalmas vagyonnal és befolyással rendelkezik, míg ő csak egy megélhetéséért küszködő, egyedülálló anya, vagy ragaszkodni fog a megosztott felügyelethez. Ez azt jelentené, hogy kapcsolatban kell maradniuk, és neki látnia kell, ahogy az évek során a férfi, akit szeret, gyűlölködő idegenné válik, s csak azért áll szóba vele, mert elkerülhetetlen. Közben meg fogja találni élete nagy szerelmét, ő pedig ott marad egyedül az oldalvonalon, s elrohan mellette az élet.

Csak a hét vége felé kezdett fény támadni az alagút végén. Egy erkölcsileg kétes reménysugár, ezt Abbynek el kellett ismernie, de mégiscsak fény.

Theo megkérdezte, hogy elfogadja-e az ő anyagi segítségét, azaz lesz-e a kitartott szeretője. Ezt az ajánlatot természetesen azonnal visszautasította, most azonban vissza fog térni a témára, s nyíltan felteszi Theónak a kérdést, mit tart a kapcsolatukról. Ha a férfi felcsillantja csak a legkisebb reményt is, elmondja neki a hírt, remélve, hogy találnak mindnyájuk számára elfogadható megoldást. Ha Theo csak egy kis szeretetet is érez iránta, van remény, nem igaz? Ő megelégszik már az őszinte barátságával is…

Ha viszont a férfi még ennyit sem tud felajánlani, szakít vele, és eltűnik a városból. Igaz, ez azzal járna, hogy itt kell hagynia Michaelt, de nincs más megoldás.

Hiába tisztázta ezt így magában, péntekre úgy reszketett az idegességtől, mint a nyárfalevél. Theo felhívta, hogy megmondja, hány órakor érkezik, s azt is belesúgta a telefonba, hogy nagyon hiányzik neki a lány. Hiányzik az érzéki teste és az, hogy reggel mellette ébredjen. Abby igyekezett természetes hangon válaszolni, s közben azon tűnődött, vajon meddig tartanának ki Theo érzései, ha megtudná, hogy ez a szexi test a legjobb úton van afelé, hogy hordónyi méretűvé terebélyesedjen.

A férfi azt mondta, csak tíz körül érkezik, mert elhúzódtak a tárgyalásai.

– Nem baj, úgyis fáradt vagyok – felelte erre Abby, mire tapintható csend támadt a vonal túlsó végén. Nyilvánvaló volt, hogy visszavonulót fúj, s ezt az éles eszű Theo hallhatóan észrevette. De mi mást tehetne? A feje már fájt a sok töprengéstől, és minden gondolata egy irányba mutatott: véget kell vetnie ennek a kapcsolatnak. Nincs több csodálatos, boldogító szerelmeskedés, nem lesz többé mellette a férfi, akit szeret. – Hosszú volt a hét – tette hozzá Abby, s ennél igazabbat nem is mondhatott volna. – Volt valami baj a számítógéppel, és minden tízszer annyi időbe telt, mint rendesen. Mindannyiunknak túlóráznia kellett, hogy utolérjük magunkat.

– Ezt majd megbeszéljük személyesen – vágott közbe Theo, s törékeny kapcsolatuk kezdete óta először szó nélkül tette le a kagylót.

Rossz előjel, borzongott meg a nő. És még rosszabb előjelnek látta azt, hogy Theo késett, bár nem győzött mentegetőzni, amikor valamivel tizenegy után végre megérkezett.

– Pezsgőt is hoztam, hogy kiengeszteljelek – mondta szélesen mosolyogva, s maga felé fordította a konyhába készülő Abbyt, aki nem akarta túl sokáig nézni Theót, nehogy elpárologjon az elszántsága. Most, hogy megacélozta a lelkét, és elhatározásra jutott, döbbent rá, mennyire befészkelte magát a szívébe a férfi. Nemcsak minden arcvonását, minden érzéki pillantását, sokat ígérő, pajkos mosolyát ismerte, hanem még az illatát is, azt a végtelenül friss, férfias illatot…

– Mi baj van? – kérdezte Theo éles hangon, ujjait Abby hajába mélyesztve, hogy az ne tudjon ellépni mellőle, s kénytelen legyen belenézni a szemébe, elviselni átható pillantását.

– Semmi.

– Semmi? A semmi miatt vagy most először hirtelen „fáradt”?

– Az emberek néha elfáradnak, Theo. Nem mindenkinek van olyan munkabírása, mint neked – sütötte le a szemét a nő. Igyekezett uralkodni magán, bár a szíve máris hevesen dobogott. – Köszönöm a pezsgőt, tényleg kedves tőled, de elaludnék az első pohár fölött.

– Már megmondtam neked, hogyan lehetne megoldani, hogy ne légy kimerült. – Theo letette a pezsgőt a bejárat melletti asztalkára, levette a zakóját, és mielőtt Abby tiltakozhatott volna, felkapta, s elindult vele a nappali felé. – Legszívesebben nem ebbe a szobába hoználak – dörmögte a fülébe –, de beszélnünk kell. Hogy így ölbe vettelek, eszembe jut az első este, amikor kificamítottad a bokádat. Emlékszel? Tartottalak az ölemben, és az orrom megtelt az illatoddal. Mondtam már, hogy abban a pillanatban megkívántalak?

Ez a „megkívántalak” olyan volt, mintha tőrt forgattak volna Abby szívében. Némán megrázta a fejét, és hagyta, hogy a férfi letegye a kanapéra, s ölébe vegye a lábát egy kis masszírozásra.

– Igazad van, beszélnünk kell, Theo.

A férfi keze egy pillanatra megállt, aztán tovább kényeztette Abby lábfejét.

– Gondolkodtál az ajánlatomon? – kérdezte türelmetlenül. Kiérződött a hangjából az elégedettség. Hát persze. Nem is feltételezte, hogy Abby valóban elutasítja.

A lány maga alá húzta a lábát, minél távolabbra Theo csábító ujjaitól.

– Gondolkodtam rajta, és… – egy pillanatig töprengett, hogyan is fogalmazhatná meg – …nem értem, miért akarnál támogatni engem. Azt hittem, megveted azokat a nőket, akik egy férfi anyagi támogatására akarják építeni az életüket.

– Sosem mondtam, hogy megvetem őket – felelte ingerülten Theo. – Azt mondtam, hogy megvetem azokat, akik csapdába csalják a férfit, és így érik el, hogy az támogassa őket.

– Mégis mit gondolsz, meddig tartana ez? Tudnod kell, hogy… nos…

– Folytasd!

Theo hangjában nem volt semmi bátorítás, s Abby nagyot nyelt, mielőtt folytatta.

– Már majdnem két hónapja találkozunk rendszeresen – mondta akadozva. – Szeretném tudni, milyennek látod a kapcsolatunk jövőjét. Úgy értem, hosszú távon.

– Hosszú távon? – szűkült össze Theo szeme. – Hát ezért van ilyen hangulatod? Arra gondolsz, hogy lassan ejteni akarlak?

– Te hamar megunod a nőket, magad mondtad.

– Egyáltalán nem untatsz.

– Most még nem.

Egy darabig némán nézték egymást. A férfi olyan képet vágott, mint aki beleivott a kávéjába, és kiderült, hogy véletlenül cukor helyett sót tett bele. Ha nem lett volna ilyen komoly a helyzet, a nő felnevetett volna.

– Mit akarsz hallani tőlem, Abby?

– Azt, hogy szerinted merre tart a kapcsolatunk. Nem hiszem, hogy megválaszolhatatlanul nehéz kérdés.

– Honnan tudjam, merre tart? Nem vagyok jós.

Abby nem kerülgette tovább a forró kását.

– Nézz szembe a tényekkel! Én nem az a fajta nő vagyok, akivel kapcsolatban valaha is eszedbe jutna egy hosszú távú kapcsolat, nem igaz? – kérdezte nyíltan. – Az öcséd régi nője vagyok, angol, gyerekem van valaki mástól, rajtam keresztül nem lehet dinasztiákat egyesíteni, mint… mint annak a lánynak a révén, akit a nagyapád születésnapján mutattak be neked.

– Nem. Ebben igazad van. Nem az a nő vagy, akivel valaha is el tudtam volna képzelni, hogy házasságot kössek.

A mondat úgy robbant a ház csendjében, mint egy bomba. De hát mi mást is várhatott volna? – harapta meg a szája szélét Abby. Tán azt, hogy Theo meleg hangon elkezdi ecsetelni az egymás iránti elkötelezettség szépségét? Esetleg még szerelmet is vall?

A férfi észrevette, hogy Abby arcára kiül a kesém csalódás. Nem is értette, miért nem számított erre. Tudhatta volna, hogy a lány előbb vagy utóbb komolyabb kapcsolatra vágyik majd, és nem elégszik meg azzal, hogy egyszerűen csak élvezzék egymás testét. Jobb is így, gondolta. Amióta ismeri ezt a nőt, nem tud odafigyelni arra, amire egyedül érdemes: a munkájára. Túl sokat gondol Abbyre, mégsem hazudott, amikor azt mondta, hogy nem az a fajta, akit valaha is feleségül akarna venni. A házasságát többé-kevésbé már eltervezte. Egy görög nőt vesz majd feleségül, akinek nagyjából olyan kiterjedtek a kapcsolatai, mint neki. Hívhatjuk akár dinasztiák egyesítésének is, gondolta bosszankodva. Lehet, hogy érzelemmentes megoldás, viszont gyakorlatias, és elsősorban a gyakorlatias dolgok azok, amelyek tartósnak bizonyulnak.

Abby lágy, immár újból kiismerhetetlen arcvonásait figyelte, s haragudott magára, amiért zavart és pánikot érez a gondolatra, hogy nem látja többé, nem érinti többé, nem lesz többé vele.

– Hogyan gondolhattad, hogy valaha is hosszú távú kapcsolatot tervezek veled, miközben tudom, hogy egy teljesen elfogadhatatlan okból kész voltál felkínálni magad az öcsémnek? – jelentette ki hűvösen távolságtartó hangon.

Abby egy szót sem szólt. Félrenézett, a szemét elborította a könny.

– Honnan tudjam, hogy nem azért pártoltál-e hozzám, mert én jobb fogás vagyok a testvéremnél?

– Kegyetlen vagy, és igazságtalan!

– De logikusan gondolkodom.

– És számodra nem létezik más, csak logika és szex, ugye? Még a kapcsolataidnak és a házasságodnak is logikusnak kell lennie, igaz, Theo? Egy logikus elkötelezettséghez pedig megfelelő lány kell megfelelő háttérrel, mert a te életedbe nem fér bele semmi, ami nem ésszerű. Az bűn lenne Theo Parios szemében.

– Ez egy nevetséges beszélgetés.

– Ez egy szükséges beszélgetés. Minden nő tudni akarja, merre halad az élete, még az is, akinek nincs meg a szükséges pénz- és kapcsolati tőkéje.

– Mégis mit gondoltál, mi lesz velünk, Abby? Az oltár előtt kötünk ki? Azt hittem, te is élvezed ezt a laza viszonyt. – Theo nagyot sóhajtott. – Mi értelme volna elrontani?

– Azt hiszem, jobb, ha most elmész.

– Ez őrültség! – pattant fel a férfi. Járkálni kezdett a szobában, aztán ököllel a falra csapott, s elégtételt érzett, amikor Abby a hangra feléje fordult. Gyönyörű haja, melyet Theo annyiszor cirógatott, selymes, vaníliaszín zuhatagként keretezte az arcát. Legszívesebben megsimogatta volna, ahogy a lányt magát is, és megőrjítette ez a gyengeség. Dühös arccal, elsötétült szemmel lépett közelebb.

– Miért kellene a jövőt firtatni, ha azzal tönkretesszük a jelent?

Abby a benne növekvő kis életre gondolt.

– Még csak nem is teszel úgy, mintha kedvelnél engem, Theo.

– Az ég szerelmére! Hát persze hogy kedvellek. Mi ez az önsajnálat?

Abby a férfi helyett az ajtót nézte, s alig várta, hogy Theo kilépjen rajta. Majd megszakadt a szíve már csak attól is, hogy egy levegőt kellett szívnia vele.

– Azt gondolod, lefeküdnék valaha is egy nővel, akit még csak nem is kedvelek?

Abby vállat vont.

– Honnan tudjam? Lefeküdnél? Nem lehet sokkal rosszabb, mint egy olyannal lefeküdni, akiben nem bízol.

Amikor Theo nem válaszolt azonnal, a lány felemelte a fejét, és rátekintett. Theo a falnak támaszkodott, a kezét visszafojtott indulattal tette zsebre.

– Elszántad magad rá, hogy pontot teszel a dolog végére, igaz? – A férfi igennek értelmezte Abby hallgatását. – Hogyan gondolhattad valaha is, hogy megbízom benned?

– Csak mert…

– Csak mert jók voltunk együtt az ágyban?

Ez fájt. Abby egyre jobban kezdte elveszíteni az önuralmát. Hát ennyit látott Theo az egészből? A sok nevetés, a Jamie-vel töltött idő, a beszélgetéseik… ez mind-mind semmi? Csak szükséges rossz, mielőtt ágyba viszi őt, hogy a kedvét töltse rajta? A lány ezt nem akarta elhinni, pedig mégiscsak ez hangzott el Theo szájából, nem?

Összeszedte magát annyira, hogy az ajtóra tudjon mutatni. Még a keze sem reszketett. Ráér később összeomlani, most még nem szabad.

– Kifelé!

– Ha én most kimegyek ezen az ajtón, nem jövök többet vissza – jelentette ki Theo komoran. – Még sosem könyörögtem nőnek, és ezentúl sem fogok.

Abby nem bírt volna ránézni. Összeszorított foggal hallgatott. Semmi értelme sem volt folytatni a beszélgetést, sosem lesz képes meggyőzni Theót, hogy bízhat benne. A férfi nem szereti őt, és soha nem is fogja.

Érzékelte, hogy Theo megmozdul, de csak akkor nézett rá, amikor az megállt az ajtóban, s alakjának körvonala kirajzolódott az előszobából beszűrődő fényben.

– Jamie-nek mit fogsz mondani? – kérdezte Theo nyersen.

– Számít ez neked? – kérdezett vissza a lány, s látta, ahogy Theo állkapcsa megfeszül, tekintete még jobban elsötétedik. – Majd azt mondom, hogy… hogy vissza kellett menned Görögországba, és valószínűleg nem fogunk többet találkozni. Meg fogja érteni. A gyerekek könnyen alkalmazkodnak az új helyzetekhez, két hét múlva már emlékezni sem fog rád.

Abby futólag észrevette, hogy a férfi arcán árnyék suhan át, de most már a jövője lebegett a szeme előtt. A Theo nélküli jövő.

– Rendben. – A francba, még csak rám se néz, dühöngött magában a férfi. Pezsgővel, bocsánatot kérve lépett be nemrég ezen az ajtón, most pedig pusztán az emlékeivel távozik. De így a legjobb. Abby kellemes szórakozást nyújtott, ám a kapcsolatban nem volt semmit több. Semmiképp sem lett volna tisztességes dolog vele szemben, ha hosszabb távra magához köti. De miért nem néz még mindig rá? Theo úgy érezte, megfosztották attól, hogy övé legyen az utolsó szó.

Végül csendben megfordult, menet közben felvette a székről a zakóját, és halkan becsukódott mögötte a bejárati ajtó.

A szinte kibírhatatlan feszültség elmúltával Abby a kanapéra omlott, mint egy rongybaba. A lelke mélyén azt várta, hogy megszólal a csengő. El sem tudta hinni, hogy ilyen hirtelen és ilyen csendben ért véget minden. De a csengő nem szólalt meg, s néhány

pillanat múlva beindult Theo kocsijának motorja. A férfi csikorgó kerekekkel kiszáguldott az életéből.

Sokkal később, miután a könnyek felszáradtak, Abby elkezdte számba venni a teendőket. Először is el kell hagynia Brightont. Most még lapos a hasa, de néhány hónap múlva már kerekedni fog, és nem kockáztathatja meg, hogy Theo véletlenül meglássa, ha eljön meglátogatni az öccsét. Úgy kell kilopakodnia a városból, mint egy tolvajnak, és egyedül csinálni végig a terhességet. Már megint.

Lehet, hogy a szülei folyton csak vándoroltak, s a világ túlsó végén kötöttek ki, de legalább együtt maradtak, és szeretik egymást. Ő bezzeg…

Abby a hasára tette a kezét. Nincs értelme az önsajnálatnak. Folytatnia kell az életét, méghozzá a lehető legjobban, ahogy csak tőle telik.

10. FEJEZET

– Már megint lógatod az orrodat, Abby. Tudod, hogy nem engedheted meg magadnak. Jamie megérzi, és ő is szomorú lesz.

A lány az anyjára nézett, és valahonnan elővarázsolt egy mosolyt. Mióta ilyen élénk az ő mamája? Mióta hordja ilyen csinosan, rövidre vágva a haját? És mióta visel jól szabott nadrágkosztümöt?

Az elmúlt négy hét rengeteg új felfedezést hozott, és lázas tevékenységgel telt el, miután a Theo távozását követő napon Abby felhívta a szüleit. Némi halvány együttérzésre számított, és arra, hogy meghívják Ausztráliába, de csak ha már összegyűjtöttek egy kevés pénzt… Eddig minden alkalommal ez volt a kifogás. Ehelyett kapott néhány józan tanácsot az édesanyjától, aki azonnal úgy döntött, átrepül Angliába, és kézbe veszi a lánya életének irányítását.

Ez három és fél héttel ezelőtt történt. Abby azóta eladta a házát, és csatlakozott az édesanyjához, aki házkereső körútra készült Cornwallban. Megkapta tőle mindazt az együttérzést és vigasztalást, amiről soha az életben nem is álmodott volna.

Épp egy csinos vidéki házat nézegettek, amely az ötödik volt a sorban öt nap alatt.

– No, mit szólsz hozzá? – húzta elő a jegyzettömbjét Mary Clinton.

– Én nem is tudom, mama. Mi van, ha nem jön össze? Mi lesz, ha nem érzitek itt jól magatokat? Olyan régóta éltek apával Melbourne-ben, és Cornwall… nos, Cornwall nem Melbourne.

– Erre azonnal rájöttem. – Mary becsukta a noteszt, s a lánya kimerült, csinos arcára nézett. – Mégis eljött az ideje, hogy továbblépjünk. A jövő év elején mindenképpen elköltöztünk volna, karácsonykor akartunk meglepni a hírrel. De végül is mindegy, mikor költözünk. Így legalább már együtt ünnepelhetjük itt a karácsonyt. Új házban, új helyen. – Mary elgondolkodva igazgatta a frizuráját.

Abbyt jóleső érzéssel töltötte el, hogy az édesanyja ilyen remekül néz ki. Majd kicsattan az egészségtől, és még mindig olyan légiesen karcsú, mint fiatalkorában. Csak az öltözéke különbözik jócskán a régitől. Semmi hosszú, lobogó szoknya, semmi muszlinblúz.

A szülei életfelfogása is megváltozott, amint az az elmúlt hetek folyamán a sok beszélgetésből kiderült. A bioélelmiszer-bolt idővel első osztályú étteremmé és önálló népművészeti ajándékbolttá nőtte ki magát. Clintonék középkorú házaspárként váltak sikeres üzletemberekké. A vállalkozásuk egyre bővült, és a cornwalli házvásárlást végül is az üzleti terjeszkedés tette szükségessé. Melbourne-ben egy barátjuk viszi majd tovább az ügyeket üzletvezetőként, itt pedig egy különleges kis szállodát fognak kialakítani, ahol a nem mindennapi környezetben bioételeket kapnak a vendégek.

Teázgatás közben azt is megbeszélték, hogy Abby hozzájuk költözik, és segít nekik vezetni a vállalkozást. Az egyetlen dolog, amiről nem beszéltek, Theo volt. Nem mintha Mary nem lett volna kíváncsi, mi történt, de a lány nem tudta rászánni magát, hogy beszéljen róla. Talán majd később. Most még nagyon fájt.

Csak Jamie nem búsult. A kisfiú gyermeki lelkesedéssel örült a sosem látott nagyanyjának, és gond nélkül elfogadta, hogy Cornwallba költöznek. Ő volt a fénysugár Abby világának beborult egén.

Michael sem tűnt el egészen az életéből. Tartották a kapcsolatot, bár nyilvánvalóan ritkábban találkoznak ezután. Michael mindig is összekötő kapocs lesz Theo és őközötte, lelki társ, aki segít, ha kell. A puszta tudat, hogy Michael tisztában van azzal, mit érez

Theo iránt, és információkkal fog szolgálni felőle, ha Abby úgy akarja, fontos volt a lánynak. Idővel talán azt is elmondja neki, hogy babát vár, bár nem volt benne biztos, hozhatja-e ilyen fonák helyzetbe a barátját.

Mire Abby felocsúdott a gondolataiból, Mary már el is döntötte, hogy ajánlatot tesz a házra, s máris tervezgette a berendezést. Jamie-vel kiválasztották, melyik szoba kié lesz, aztán a kisfiúnak eszébe jutott, hogy ígértek neki egy tengerparti sétát.

– Neked nem fontos jönnöd, drágám – mondta Mary Abbynek együttérzéssel. Tudta, hogy akkor segít neki a legtöbbet, ha Jamie-t elviszi magával egy kis időre. Rossz volt látnia lánya boldogtalanságát, de tisztában volt azzal, hogy a gyászmunkát el kell végeznie, csak azután könnyebbülhet meg.

Ha a férfi, aki megbántotta, már a múlté lesz, Abby folytathatja majd az életét. Addig viszont egyszerűen szembe kell néznie a bánatával.

Abby hálásan az anyjára mosolygott, s ülve maradt a konyhaasztal mellett, míg Jamie a kis kezét a nagyanyja tenyerébe csúsztatta. Aztán már nem is látta őket, csak nézett ki az ablakon a semmibe. Tízpercnyi üldögélés után fásultan körüljárta a házat, hátha ráragad az anyja lelkesedése. Annak örült, hogy elkerült Brightonból és a házból, amelyhez annyi emléke fűződött, de még ez a hatalmas földrajzi változás sem segített elűzni nyomott hangulatát és kimerültségét. A terhesség is kifárasztotta, bár egyre inkább békés elégedettséggel töltötte el a gondolat, hogy Theo egy része most már mindig vele marad.

A lépcsőn lefelé haladva kocsikerekek hangját hallotta meg a kavicson. Tán az ingatlanügynök az, gondolta. Kár, hogy nem korábban jött, akkor tárgyalhatott volna Maryvel.

Az udvarias kopogtatást egyre követelőzőbb dörömbölés követte. Abby kinyitotta az ajtót, és hunyorogva nézte a férfit, akinek csak a körvonalait látta a szemébe világító naptól. Tenyerével eltakarta a fényt a szeme elől, hogy láthassa a látogató arcát, mire szédülés fogta el. Elakadt a lélegzete, s ájultan zuhant a földre.

A nappali kanapéján fekve tért magához. Egy pillanatig azt hitte, elbóbiskolt és rémálmai voltak, de aztán kinyitotta a szemét, és meglátta a kanapé mellett térdelő férfit. Gyorsan újra lehunyta a pilláit, hátha eltűnik a látomás, ha pislog. De nem tűnt el, sőt megszólalt.

– Elájultál. Hoztam neked vizet.

– Mit csinálsz te itt? – kérdezte Abby alig hallhatóan. Lassan felült, és hitetlenkedve bámult a férfira, aki nyugodt tekintettel nézett vissza rá. Az elmúlt hetek feszültsége barázdákat vésett az arcára.

– Elmentem hozzád Brightonba, és gondolhatod, mennyire meglepődtem, hogy eladtad a házat. Mindössze néhány hét leforgása alatt.

– Miért? – Abby úgy nézett Theóra, mint aki szellemet lát. – Miért jöttél ide? Hogyan találtál meg? – Ahogy beszélt, minden szóval egyre fokozódott benne a pánik.

– Melyik kérdésedre válaszoljak előbb? Talán a könnyebbel kezdem. – A férfi odahúzott magának egy széket. – Meglátogattam az öcsémet. Már korábban keresett telefonon, de nem fogadtam hívásokat. Aztán mégis úgy döntöttem, elutazom hozzá, és beszélek vele személyesen. Miért nem mondtad meg?

– Mit?

– Miért hagytad, hogy azt gondoljam… – Theo elfordította a tekintetét. Arckifejezése a legmélyebb gyötrelmekről árulkodott. Abby, akit velejéig megrázott az érkezése, hallgatott és várt. Amikor Theo összeszedte magát, halkan folytatta. – Megjártam a poklot ez alatt a pár hét alatt…

Abby csak suttogni tudott.

– Tessék?

– Nem reméltem, hogy egyedül találllak itt. Azt gondoltam, anyád és Jamie veled van. Azt reméltem, lesz egy kis időm, mielőtt belekezdek a jól felépített mondókámba.

– Csak nem beszéddel készültél?

– Michael elmondta, hogy édesanyád iderepült, és azt tervezed, Cornwallban telepedsz le. Ahhoz túl nagy ez a félsziget, hogy az ember könnyen megtaláljon rajta egy ilyen kicsi lányt. Nem is sikerült volna ilyen rövid idő alatt, ha nem látom meg a képeslapodat Michael kandallópárkányán. „Brighton hiányzik, de örülök, hogy kiszabadultam onnan. Nemsokára telefonálok.” Felhívtam minden ingatlanügynököt a telefonkönyvben, mígnem megtaláltam azt, aki ezt a házat ajánlotta nektek. – Theo keserűen felnevetett. – Nem gondoltam volna, hogy ilyen tehetséges nyomozó vagyok, de a rendkívüli helyzetek, úgy látszik, kihozzák az emberből a rejtett tehetséget.

– Még mindig nem értem…

– Én sem. – Theo először nézett egyenesen Abby szemébe, s zavartan elmosolyodott. – Az elmúlt heteket azzal töltöttem, hogy vártam, amikor áll vissza az életem a rendes kerékvágásba, mikor fog újra érdekelni a munkám, mikor fog újra ízleni az étel, és szórakoztatni a társaság. De nem történt semmi. Senki másra nem tudtam gondolni, csak… csak rád.

Abbynek leesett az álla a csodálkozástól, és alig kapott levegőt. Ha ez egy álom, gondolta, hadd ne kelljen többé felébrednem!

– Michael újból és újból felhívott, de nem voltam hajlandó beszélni vele. Már attól elfogott a pulykaméreg, hogy ő találkozhat veled, míg én soha többé. Igen, féltékeny voltam az öcsémre.

Abby látta, ahogy Theo a vallomástól elvörösödik, s a szíve repesni kezdett az örömtől. Óriási lelkierőre lehetett szüksége ehhez, és a lány, ha lehet, még jobban szerette érte.

– Végül mégis meglátogattam, s akkor elmondott mindent. Most már csak azt akarom tudni…

– Mit mondott el neked? – suttogta Abby.

– Elmondta, hogy a saját neméhez vonzódik, az eljegyzéseteket pedig csak kitaláltátok, hogy neki növekedjen a megbecsültsége a családban, te pedig megmenekülj a nemkívánatos udvarlóktól.

– Szegény Michael! – telt meg Abby szeme könnyel. – Ez lehetett élete legnehezebb beszélgetése. Annyira félt, hogy csalódást okoz neked és az édesanyátoknak – törölte meg a szemét a keze fejével. – Én nem lettem volna képes elárulni őt, Theo.

– Ehelyett hagytad, hogy azt higgyem…

– Nem volt más választásom.

– Én pedig becsüllek és szeretlek érte.

Egy pillanatra megállt az idő, amíg Abby ízlelgette a szót, amelyre annyira vágyott. Theo szereti őt! Ez a nagy, erős, összeszedett, legyőzhetetlen ember szereti őt! A kisbaba, a titok, amelyet el akart tagadni előle örökre, hirtelen fájón visszarántotta a valóságba. Nyelt egyet, felállt, és odasétált az ablakhoz.

Theo megértette a kifejező testbeszédet, és jeges félelem fogta el. Nem alakított ki semmiféle tervet, miközben úgy vezetett át az országon Cornwallig, mint egy őrült. Csak azt tudta, hogy látnia kell Abbyt, és el kell mondania, amit még maga előtt is titkolt, amíg csak lehetett. De többé már nincs mód arra, hogy elfojtsa magában szerelme fékezhetetlen erővel tört a felszínre.

Arra azonban nem számított, hogy miután kitárja a szívét, Abby elfordul tőle. Eltávolodik, és védekezően maga köré fonja a karját, arcán zárkózott, bizonytalan kifejezéssel.

– Theo…

– Ne folytasd! – vágott közbe nyersen a férfi. – Úgy látszik, túl sokat mondtam – állt fel ő is, majd zsebre dugott kézzel a távolba révedt.

– Theo, én szeretlek téged. Azt hiszem, mindig is szerettelek, de van valami, amit el kell mondanom, és nem tudom, hogyan fogadod majd. Persze sejtem. Bizonyára mérges leszel, de most sem volt választásom, akárcsak Michaellel kapcsolatban.

– Szeretsz, és most csak ez számít. – Theo odalépett a lányhoz, elszántan, hogy bármit is mond, ő harcolni fog ezért a csodálatos, sebezhető, tüzes és makacs nőért, aki elrabolta a szívét. – Ha másik férfi van a dologban, felejtsd el! Nem tudok élni nélküled, Abby.

Már csak centiméterekre volt a lánytól, s látta, hogy az egész testében remeg. Át akarta ölelni, ám Abby eltolta magától.

– Emlékszel, amikor utoljára beszéltünk? Azt mondtad, számunkra nincs jövő, sosem tudnál megbízni bennem. Nem vagyok az a nő, akit valaha is feleségül vennél.

– Bocsáss meg! – könyörgött Theo fátyolos, elkeseredett hangon. – Még sosem éreztem így senki iránt, sokáig fel sem ismertem, mi ez az érzés. Azt hittem, majdcsak túlteszem magam rajta, de nem sikerült.

Abby idegességében megnyalta a szája szélét.

– Annyira féltem! – suttogta. – Tudtam, hogy szerelem és bizalom nélkül csak meggyűlölsz, ha elmondom…

– Mit?

A lány lehunyta a szemét.

– Azt, hogy a gyermekedet hordom a szívem alatt.

Várta Theo döbbent reakcióját, hogy felcsattan, amiért becsapta, hogy el akarta titkolni előle a gyermekét. Aztán mivel nem hallott semmit, kinyitotta a szemét, hogy lássa a férfi arckifejezését.

– Te… terhes vagy?

– Tudtam, hogy gyűlölni fogsz érte. Azt fogod hinni, hogy szándékosan tettem, mert bele akarlak kényszeríteni egy olyan kapcsolatba, amelyet nem akarsz. Arra gondoltam, biztos el akarod majd venni tőlem a gyereket… mert nem szeretsz, és talán alkalmatlan anyának tartasz… Attól féltem…

– A mi gyermekünket várod? – Csodálat bujkált Theo remegő hangjában, aztán a férfi lassan elmosolyodott, s Abbyben újjáéledt a remény.

– Nem haragszol?

– Csak azért, mert elszalasztottam az első heteket, és hagytam, hogy egyedül küzdj meg a bizonytalansággal. Magamra haragszom, mert… Nem is értem, hogyan félhettél megmondani… Uramisten! – Theo hangja megbicsaklott, Abby pedig már félelem nélkül bújt oda hozzá. Megkönnyebbülten felsóhajtott, miközben Theo védelmezőén magához ölelte. – Ugye tudod, hogy ezek után hozzám kell jönnöd feleségül?

– Theo… én megértem, ha nem akarod ilyen hirtelen…

– Nem akarok nagy esküvőt, de tudod, a családom elég népes – folytatta Theo, meg sem hallva a tiltakozást. – Soha többé nem engedlek el. Feleségül akarlak venni! – Lágyan szájon csókolta a lányt.

– Akkor hát: igen! – kiáltotta Abby, majd átölelte a férfi nyakát, és forrón viszonozta csókját.

Amikor Theo a hasára tette a tenyerét, a szerelem és az öröm hullámai járták át. Azt hitte, megint menten elájul.

Jóval később, miután Theo elbűvölte Abby édesanyját, Jamie-t pedig órákkal a megszokott idő után végre ágyba dugták a bérelt lakásban, Abby és Theo lement sétálni a partra. A lány elmesélte a szülei terveit, aztán Michaelről beszéltek, egyetértve abban, hogy neki is az a legjobb, ha őszinte önmagával és a családjával, azokkal az emberekkel, akik szeretik.

Abby úgy érezte, a felhők fölött jár. Amikor Theo csábító hangon felvetette, mit szólna ahhoz, hogy bár leendő szülőkként tán túl idősek hozzá, de egy nagy autó hátsó ülésén felforrósíthatnák az éjszakát, Abby nem állta meg kuncogás nélkül.

Egymásra találásuk ezúttal különleges volt, rendkívüli beteljesülés abban a tudatban, hogy szeretik egymást. A kocsi mérföldekre állt minden lakott helytől.

– Úgy érzem magam, mint egy kamasz – nyögött fel Theo, Abbyvel az ölében. – A kocsi mégiscsak túl kicsi és kényelmetlen, az ablakok bepárásodtak, de még sosem kívántalak ennyire.

– Akkor jó – gombolgatta a blúzát a lány, s örömmel nyugtázta a hatást, amelyet megduzzadt keblei kiváltottak a férfiból.

– Nagyobbak, sötétebbek, s máris nehezebbek – méricskélte őket a tenyerén Theo, mint két érett gyümölcsöt, mielőtt megkóstolta volna az „árut”. – Alig várom, hogy domborodjon a hasad a babánktól – suttogta. – Annyira hiányzott, hogy hozzád érhessek, beszélgethessek veled, hogy melletted ébredjek! De most már az enyém vagy, és soha sem engedlek el!

Abby felsóhajtott. Igen, az övé örökre. Ezé a csodálatos, bonyolult emberé, az ő sötét hajú, fekete szemű örök szerelméé.